

ਜਿਉਣਾ ਮੌੜ

(ਜੀਵਨੀਂ)

ਵੈਦ ਡਿਪਟੀ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ

ਜੈ ਗੁਰੂ ਦੇਵ

ਜਿਉਣਾ ਮੌੜ ਸੀ ਭਾਂਬੜ ਐਂਗ ਦਾ ਜਿਥੇ ਦੀ ਲੰਘੇ ਸੇਕ ਮਾਰਦਾ।

ਧੀਆਂ ਭੇਣਾਂ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਪੜਦਾ ਤਾਹੀਓ' ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਿਉਣਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਪੰਜ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਜੁਆਨ ਹੋਇਆ ਚੁੰਘ ਬੂਰੀਆਂ।

ਜਿੰਦ ਵਾਰ ਕੇ ਨਿਭਾਇਆ ਕੌਲ ਸੂਰਮੇ ਨਾਲੇ ਭਗਤ ਕਹਾ ਗਿਆ।

ਬਾਈ ਕਿਸਨੇ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਡੋਗਰ ਦੇ ਕਰ ਡੋਕਰੇ।

ਜਿਉਣ ਦਿਲ 'ਚ ਵਸਾ ਕੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਉਤੇ' ਛਾਲ ਮਾਰਤੀ।

ਮੇਰ (ਜੱਟ) ਜਿਉਂਦਾ ਨਾ ਪੁਲਿਸ ਹੱਥ ਆਇਆ ਮਰੇ ਕੇ ਨੂੰ ਲੈਗੇ ਚੁੱਕ ਕੇ।

ਕਾਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਖ਼ਬਰ ਜਦੋਂ ਪਹੁੰਚੀ ਹਾਸਿਆਂ ਦੇ ਹੈ'ਕੇ ਬਣਗੇ।

ਪੂਰੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਮਰੇ ਵੇਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ।

ਭਾਈਆਂ ਖਿਚ ਕੇ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਹੋਂ ਕਾ ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਗੀ।

ਭੂਮਿਕਾ

ਪਾਣੀ ਬਦਲੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਬੁਝਦੀ ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਸੱਜਣਾ।

ਹਾਕੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਜਿਉਣ ਮੌੜ ਵਿਚ ਡਾਕੂ ਹੋਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਈ ਵਧੀਆ ਖੂਬੀਆਂ ਵੀ ਸਨ। ਹਲਵਾਹ ਸ਼ੁਰਮਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮਾਤਾ ਨੌਣਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਭਗਤ ਵੀ ਸੀ; ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਇੰਜ਼ਤ ਦਾ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਸੀ; ਗਊ ਗਰੀਬ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਸੀ। ਲੋਗਵਾਲ ਦੀਆਂ ਤੀਆਂ ਸਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਸਾਥੀ ਚਤਰੇ ਤੋਂ ਫਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਕ ਗਲਤੀ ਹੋ ਤਾਂ ਗਈ ਪਰ ਜਿਉਣ ਨੇ ਉਸੇ ਰਾਤ ਸਾਰਾ ਪਨ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੈਧਰੀ ਦਾ ਘਰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਚੈਧਰੀ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਭੈਣ ਬਣਾ ਆਇਆ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਗੋਆਂ ਖ਼ਬੀਆਂ ਨੇ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਰਸੇ ਦਾ ਇਕ ਅੰਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜਾਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਹੀ ਕੀ ਸੀ। ਡੋਗਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਪੰਗਾਂ ਵਟਾ ਕੇ ਧਰਮ ਦਾ ਭਰਾ ਬਣ ਕੇ ਧਰਮ ਭਾਈ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪੰਗਵਟ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕਲਕਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਸ ਏਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਸੀ। ਪੰਗਵਟ ਭਰਾ ਵੀ ਕੋਣ ਜਿਉਣੇ ਦਾ ਮਾਂ ਜਾਇਆਂ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਕਿਸ਼ਨਾ।

ਬਸ ਏਸ ਕਲੇਕ ਨੂੰ ਕਲੇਕ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਧੋਣਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਮਨੋਰਬ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਬਾਕੀ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਆਓ ਆਪਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।

> ਗਊ ਗਗੈਬ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਜਿਉਣਾ ਸੋਥਾਂ ਵਿਚ ਗੋਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਧੀਆਂ ਭੇਣਾ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਤੀਆਂ ਵਿਚ ਪੈਣ ਬੋਲੀਆਂ। ਬੋਲੀ ਰਗਕੇ ਰਗਕੇ ਰੜਕੇ ਜਿਉਣਾ ਮੌੜ ਹੁਣ ਲੇਘਿਆ ਉਹਦੀ ਫੌਜ ਲੇਘੀ ਸੀ ਤੜਕੇ। ਉਹਦੇ ਹੁੰਦੇ ਭਰ ਕਈ ਨਾ ਗਲ ਗਾਨੀ ਬਲੌਰੀ ਮਣਕੇ। ਪੂਰ ਤੇ ਚੱਲ ਮਿੱਤਰਾ ਆਉਗੀ ਪਟੇਲਾ ਬਣਕੇ॥

–ਵੈਦ ਡਿਪਟੀ ਚੰਦ ਮਿਤਲ

ਗੱਲ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਉੱਤੇ ਅੰਗਰਜ਼ੀ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਫਰਗੀ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ, ਨਾੜਾ ਰਿਆਸਤ, ਸੰਗਰਰ ਰਿਆਸਤ। ਗੱਲ ਸੰਗਰਰ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਪੇਂਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਮੌੜ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਨਾਮ ਤਹਿਸੀਲ ਲਗਦੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਬਠਿੰਡ ਵਿਚ ਵੀ ਮੌੜ ਮੌੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮੌੜ ਹਨ ਜੋ ਛੋਟਾ ਮੌੜ, ਵੱਡਾ ਮੌੜ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਆਪਾਂ ਗੱਲ ਸੰਗਰੂਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਸਨਾਮ ਤਹਿਸੀਲ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਪਿੰਡ ਮੌੜ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਇਕ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਰਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਊਂ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਕਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਜਿਊਣਾ ਤੇ ਜਿਊਣ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਊਂ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਦਿਨ ਬੜੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ। ਮਾਂ ਪਿਊ ਰਿੰਨਾਂ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਚਾਅ ਲਾਡ ਕਰਦੇ ਬੱਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਹੀਨੇ, ਸਾਲ ਤੇ ਰੁੱਤਾਂ ਬਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਲੰਘਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤੇ ਤਿੰਨੇ ਭਰਾ ਜੁਆਨ ਹੋ ਗਏ। ਤਿੰਨੇ ਬੜੇ ਮਿਹਨਤੀ ਤੇ ਨਿੰਘੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਜਿਉਣ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਨੇਣਾ ਮਾਈ ਵਿਚ ਬਹੁਤੀ ਆਸਥਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਹਰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਅਪਾਰ ਸ਼ਰਧਾ ਰਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਉਹਨੂੰ ਜਿਉਣਾ ਘੱਟ ਤੇ ਭਗਤਾ ਕਹਿ ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਬੁਲਾਦੇ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਵੇਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲਾਲੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੀ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬੋਕ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਤੇ ਹਰ ਜੱਟ ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰ ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਆਜ ਤੇ ਰੂਪੈ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਸੈ ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਤੋਂ ਰੂਪੈ ਵਿਆਜ ਤੇ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਫਸਲ ਚੰਗੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਕਰਾਰ ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ 'ਚ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਬਾਹੂਕਾਰ ਕਈ ਵਾਰ ਤਕਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਵਾਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਆ ਕੇ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣ ਲੱਗਿਆ। ਕਿਸਨੇ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬਮਲੇ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਇਕ ਫਸਲ ਹੋਰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕਿਸਨੇ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਦਾ ਬੋਲਿਆ। ਮਾਂ ਦੀ ਬੋਇੰਜ਼ਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਪੁੱਤ ਕਿਸਨੇ ਦਾ ਜੁਆਨ ਖਨ ਗਰਮੀ ਖਾ ਗਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਗਲਾ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਕਤਲ ਪਿਛੇ ਕਿਸਨੇ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਖੂਨ ਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਰੁਪੇ ਦੇ ਲੈਣ ਦੇਣ 'ਚ ਧੋਖਾ ਦੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਰਰੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸ਼ਨਾ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਪੁਲਿਸ ਪਿੱਛੇ, ਪਰ ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੱਥ ਨਾ ਆਉਂਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸ਼ਨਾ ਇਕ ਖੂੰਖਾਰ ਡਾਕੂ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕ ਗਰੋਹ ਵੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਦੀਨ ਈਮਾਨ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਇੱਜਤ ਦਾ ਪੜਦਾ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਏਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਖੇੜੇ ਤਾਂ ਕੀ ਲੁੱਟਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਧਰੇ ਕਿਤੇ ਭਾਕਾ ਮਾਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ, ਕੁੜੀਆਂ-ਕੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਗਹਿਣਾ ਪਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੁਹਾਉਂਦੇ। ਬਸ ਟਰੈਕਾਂ ਤੇ ਪੇਟੀਆਂ ਤੇ ਹੀ ਭਾਕਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਡਾਕੂ ਬੇਨੇ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਖਾਲ ਉੱਤੇ ਦਾਤਣ ਕੁਰਲੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਭੂਜੀਆ ਪਕੇਡੀਆਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਸੁਨਾਮ ਤੋਂ ਪਕੇਡੀਆਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਬੇਨੇ ਵਿਚ ਦੀ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਗਰੀਬ ਜਿਹਾ ਬਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਵੀ ਗਰੀਬੂ ਸੀ, ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਪੈ ਗਿਆ ਤੇ ਬੋਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਲਿਆ। ਗਰੀਬੂ ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿਸ਼ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਆਹਾ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਕੀ ਐ ਓਏ।''

> "ਜੀ ਲੂਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਕੌੜੀਆਂ ਐਂ।" ਗਗੈਬੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸ਼ਨਾ ਕਹਿੰਦਾ "ਲਿਆ ਸਾਲਿਆ ਮੂੰਹ ਕਰਾਰਾ ਕਰਾ ਫੇਰ।" ਗਰੀਬੂ ਨੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰਕੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਧਰਕੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੇ ਗਰੀਬੂ ਦੇ ਵੱਟ ਕੇ ਬੋਂਪੜ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਲਿਆ ਮੈਂ ਨਸਵਾਰ ਸੁੰਗਣੀ ਐਂ" ਤੇ ਟੋਕਰੀ ਘੜੀਸ ਕੇ ਕੋਲ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਲੱਗ ਪਿਆ ਖਾਣ ਤੇ ਨਾਲੇ ਦੂਜੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਵਾ ਕੇ ਟੋਕਰੀ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਪਰ੍ਹੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ।

ਗਰੀਬੁ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਵੇ ਸੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।

ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ "ਸਾਲਿਆ ਕਿਉਂ ਬੋਕ ਝੋਇਆ ਏ। ਏਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਨੀ ਰਿਗਦੇ ਹੋਣੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਥਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਲੁੱਟ ਲਿਆਉਨੇ ਆਂ ਤੇ ਤੂੰ ਆਹਾ ਧੋਲੇ ਦੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ ਪਿਛੇ ਅਫ਼ਾਟ ਪਾ ਰੇਖਿਆ ਹੈ।"

ਤਾਂ ਗਰੀਬੂ ਹੋਦਾ ਹੋਦਾ ਕਹਿਦਾ, "ਸਰਦਾਰਾ, ਲੱਖਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਭਾ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਅੱਜ ਲੁੱਟ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਮਲੇਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪੂੰਜੀ ਸੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਲੁੱਟ ਲਿਤੀ। ਅੱਜ ਮੇਂ ਕੀ ਵੋਟਾਂਗਾ, ਕੀ ਖੋਟਾਂਗਾ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨਿਭਾਗੇ ਭੁੱਖੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। 'ਫੇਰ ਹੋਣ ਲੱਗਿਆ। ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੋਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੋਚੇ ਵੀ ਬੜਾ ਪਾਪ ਹੋ ਗਿਆ ਬਈ, ਸੋਚ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ, "ਚੋਗਾ ਟੇਕਰੀ ਚੁੱਕ ਉਰੇ ਕਰ।" ਗਰੀਬੁ ਨੇ ਟੇਕਰੀ ਕੋਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੇ ਜੇਬਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਰੁਪੇ ਪੈਸੇ ਸੀ, ਕੋਢ ਕੇ ਟੇਕਰੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, "ਜਾਹ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੀਂ। ਜੋ ਗੱਲ ਕਰੀ, ਤਾਂ ਜਿਨ ਪੈਸ ਟੇਕਰੀ ਵਿਚ ਪਾਏ ਨੇ ਓਨੀਆ ਗੱਲੀਆਂ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਬਾਕੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਮੂਹ ਕਰਾਰਾ ਕਰਾ ਜਿਆ ਕਰੀਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਇਨਾਮ ਲੈ ਜਿਆ ਰਹੀਂ।"

ਵਕਤ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਗਰੀਬੂ ਨੇ ਵੀ ਕੱਚੀ ਕੋਠੜੀ ਦੀ ਬਾਂ ਪੱਕਾ ਕੋਠਾ ਪਾ ਲਿਆ।

ਇਕ ਦਿਨ ਡਸਕੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਅਹਿਮਦ ਡੋਗਰ ਓਧਰ ਦੀ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਗਰੀਬੂ ਦਾ ਕੱਚੇ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਕਾ ਕੋਠਾ ਵੇਖ ਕੇ ਠਠੰਬਰ ਗਿਆ। ਗਾਹਾਂ ਗਰੀਬੂ ਵੀ ਟੌਰ ਜੀ ਖ਼ਿੱਚੀ ਬਾਹਰ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

> ਡੋਗਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ, "ਓਏ ਤੂੰ ਗ਼ਰੀਬੂ ਈ ਔ'।" ਗਾਹਾ ਗ਼ਰੀਬੂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਕਹਿੰਦਾ "ਆ

ਬਾਈ ਡੋਗਰਾ।"

"ਬਈ ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਦਾ ਨਾਢੂ ਖਾਂ ਐਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨੀਂ। ਫੋਕੀ ਆਕੜ ਨੂੰ ਜੇਬ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖ ਬਈ।"

ਡੋਗਰ ਨੂੰ ਗਰੀਬੂ ਦੇ ਡੋਗਰਾ ਕਹਿਣ ਤੇ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਤੋ ਕਹਿੰਦਾ

"ਓਏ ਫੜਭੂਜਿਆ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ਈ ਭੁੱਲ ਗਿਆਂ, ਡੋਗਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਈ ਫ਼ੋਗਰਾ ਤੇ ਆ ਵੱਜਿਆ।"

ਗਗੇਬੂ ਕਹਿੰਦਾ "ਗਲਤੀ ਹੈ ਗਈ ਜਨਾਬ।"

"ਗਲਤੀ ਹੋਗੀ ਦਿਆ ਪੁੱਤਰਾ, ਇਹ ਕੀ ਚਮਤਕਾਰ ਏ। ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਈ ਝੌਂਪੜੀ ਤੋਂ ਪੱਕਾ ਮਕਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਗਿਆਂ?"

"ਮਿਹਨਤ ਮਜ਼ੂਰੀ ਕਰੀਦੀ ਐ ਜਨਾਬ" ਗਰੀਬੂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਓਏ ਉਹ ਤਾਂ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸੱਚ ਸੱਚ ਦੱਸ ਦੇ, ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਤਲਾਹ ਦੇਦੂ ਕਿ ਗਰੀਬੂ ਡਾਕੂਆ ਦੀ ਮੁਖਬਰੀ ਕਰਦਾ ਏ।" ਡੋਗਰ ਨੇ ਡਰਾਵਾ ਦਿੱਤਾ।

ਲਓ ਬਈ ਡੋਗਰ ਨੇ ਤਾਂ ਹਨੇਰ 'ਚ ਤੀਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਪਰ ਤੀਰ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਜਾ ਵੇਜਿਆ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੇਦੇ ਦਾ ਕੀ ਮਾਜਨਾ। ਗਰੀਬੂ ਨੇ ਕਿਸ਼ਨੇ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਗੋਲ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਾ ਫੇਰ ਓਸ ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੂੰ।"

"ਇਹ ਤਾਂ ਜਨਾਬ ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਮਾਰ ਕਰਦੇ ਓ।"

"ਚੇਗਾ ਫੇਰ, ਪੁਲਿਸ ਵਿਚ ਇਤਲਾਹ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਪਉ ਲਗਦਾ ਏ।"

"ਪਰ ਜਨਾਬ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਜਿਹਾ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ ਪਊ।" ਗਗੈਂਥੂ ਨੇ ਰਿਹਾ।

> ਡੇਗਰ ਕਹਿੰਦਾ "ਠੀਕ ਏ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਖੇ : ਕਿਤੇ ਲਗਦੇ ਨਾ ਭਾਗ ਪਰਾਏ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਾ ਮਨ ਮਤੀਆਂ।

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਦੋਨੋਂ ਚੋਲ ਪਏ ਰੋਹੀਆਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਭਾਲਦੇ ਭਾਲਦੇ ਕਿਸ਼ਨਾ ਗੁਰ ਸਮੇਤ ਨਜ਼ਰੀ ਪਿਆ। ਓਧਰੇ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਵੀ ਗਗੀਬੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ। "ਓਏ ਆਹਾ ਹੋਰ ਕਿਹੜੇ ਮਲੇਗ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਈ ਫਿਰਦਾ ਏ'।"

ਹੁਣ ਭਲਾ ਡੋਗਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਮਲੇਗ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਣਾ ਕਿੱਥੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਡੋਗਰ ਨੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਦੇਣ ਕਿਹਾ :

"ਬਾਈ ਕਿਸ਼ਨਿਆਂ ਏਸ ਮਲੰਗ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਹਿਮਦ ਡੋਗਰ ਐ। ਤੇ ਡਸਕੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਧਰੀ ਆਂ।"

ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੇ ਝੇਂਟ ਬੈਦੂਕ ਤਾਣ ਕੇ ਕਿਹਾ "ਸੋਚੇ ਸੋਚ ਦੱਸ ਦੇ ਤ੍ਰੇ ਕੋਣ ਏ।ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਮੁਖਬਰ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਸਣਬੱਚੇ ਘਾਣੀ ਪੀੜ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

ਡੰਗਰ ਨਿਡਰ ਹੈ ਕੇ ਕਿਸ਼ਨੇ ਵਲ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, "ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਬੁੱਕ ਬਈ ਕਿਸ਼ਨਿਆਂ, ਡੰਗਰ ਯਾਰਾ ਦਾ ਯਾਰ ਏ, ਤੇ ਤੌਰੇ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਵਧੋਣ ਆਇਆ ਹੈ।"

"ਉਠਾਂ ਨਾਲ ਯਾਗੇਆਂ ਲਾਉਣ ਆ ਗਿਆ ਏਂ ਬੂਹੇ ਭੀੜੇ ਨਾ ਚੋਣ ਤੇਰੋ।" ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਡੇਗਰ ਦੇ ਬੁਹਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਗਾਠਾਂ ਨਹੀਂ ਡਾਟਾਂ ਬੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨੇ ਬਾਈ ਕਿਸ਼ਨਿਆਂ।" ਡੇਗਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

> "ਪੱਗਾਂ ਵਟਾਉਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏਂ?" ਕਿਸਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਡੋਗਰ ਕਹਿੰਦਾ, "ਡੂੰ ਡਾਂ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਗੇਂਲ ਖੋਹ ਲਈ ਏ ਯਾਰਾ।"

ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਭਾਕੂ ਚਤਰਾ ਕਹਿੰਦਾ "ਸਰਦਾਰਾ ਏਡੀ ਛੋਤੀ ਅਣਜਾਣ ਬੋਦੇ ਤੇ ਏਡਾ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਕਿਸਨਾ ਕਹਿਦਾ "ਚਤਰਿਆ, ਹੜ੍ਹ ਟਿੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ, ਸਗੇਂ ਟਿੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਰ ਕੇ ਲੇਘ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।" ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਲੀ ਦੇ ਦਿਨ ਪੰਗਾਂ ਵਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤੋਂ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਮੋਗਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਗ਼ੋਗਰ ਪੱਗਾਂ ਵਟਾ ਕੇ ਪੱਗਵਟ ਭਰਾ ਮਤਲਬ ਧਰਮ ਦੇ ਭਾਈ ਬਣ ਗਏ। ਧਰਮ ਭਰਾ ਤੋਂ ਸਕੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਕਿਸ਼ਨਾ ਡੋਗਰ ਤੇ ਰੱਬ ਜਿੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਤੇ ਡਾਕੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਗੋਟਾ ਡੋਗਰ ਰਾਹੀਂ ਖੁਰਦ ਭਰਦ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆ ਤੇ ਡੋਗਰ ਵੀ ਗਰੀਬੂ ਰਾਹੀਂ ਉਹਦੀ ਟਕਰੀ 'ਚ ਭੂਜੀਏ ਦੇ ਬੱਲੇ ਲਕੇ ਕੇ ਗੋਲੀ ਸਿੰਕਾ ਭੇਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਹ ਲੱਗ ਗਈ ਕਿ ਕਿਸ਼ਨਾ ਡੋਗਰ ਦੇ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖ਼ਾਨ ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਵੀ ਡੋਗਰ ਨਾਲ ਲਿਹਾਜ਼ ਗੰਢ ਲਈ ਤੇ ਖ਼ਾਨ ਡੋਗਰ ਦੇ ਘਰ ਆਨੇ ਬਹਾਨ ਕਦ ਕਦਾਈ ਗੇੜਾ ਮਾਰ ਜਾਂਦਾ। ਖ਼ਾਨ ਦਾ ਡੋਗਰ ਦੇ ਘਰ ਆਣਾ ਡੋਗਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਡੋਗਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵੀ, ਕਿ ਠਾਣਦਾਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣਾ ਚੰਗੀ ਗੋਲ ਨਹੀਂ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਸ਼ਤੀ ਵੀ ਛੇੜੀ ਤੇ ਦਸ਼ਮਣੀ ਵੀ ਭੇੜੀ ਪਰ ਡੋਗਰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਗੋਲ ਟਾਲ ਦਿੰਦਾ, "ਨੀ ਪੈਸੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਯੂਰਾਨ ਗੋਢਦਾ ਹੁੰਦਾ ਏ। ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਤੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਟੋਹਰ ਅਲੱਗ ਬਣਦੀ ਏ ਕਿ ਖ਼ਲੀਫ਼ਾ ਠਾਣਦਾਰ ਡੋਗਰ ਨਾਲ ਉਠਦਾ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।"

"ਚੰਗਾ ਮੇਂ ਤਾਂ ਕੀ ਲੈਣਾ, ਪਤਾ ਤਾਂ ਓਦੋਂ ਲੱਗੂ ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਗਿਵ ਉੱਲ੍ਗੀ।"

ਓਧਰ ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵੀ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਵਾਹ ਜਹਾਨ ਦੀ ਲਾ ਲਈ ਪਰ ਕਿਸ਼ਨਾ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ। ਅਖੀਰ ਫਰੇਗੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸ਼ਨੇ ਤੋਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਇਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸ਼ਨਾ ਪਹਿਲਾ ਡਾਕੂ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਇਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਖੇ :

> ਗੋਗੋ ਪੁਲਿਸ ਪੈ ਗਈ ਫਿਕਰੀ' ਇਨਾਮੀ ਭਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਸ਼ਨਾ।

> ਕਾਰਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਦੇ ਗੋਂਡਰੂਆਂ ਡਾਕੇ ਅੱਖੀ ਹੋਜੂ ਕੇਂਦ ਕੱਟਣੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਹਾਸੀ ਮਖ਼ੌਲ ਵਿਚ ਠਾਣੇਦਾਰ ਨੇ ਇਨਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਡੋਗਰ ਦੇ ਕੈਨੀਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ "ਇਹ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਇਨਾਮ ਤ੍ਰੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੈ ਲਵੇਂ, ਫੜਵਾ ਦੇ ਕਿਸ਼ਨੇ ਨੂੰ।"

"ਠਾਣੇਦਾਰਾ, ਕਿਸ਼ਨਾ ਕੋਈ ਬੈਂਕਰੀ ਦਾ ਮੇਮਣਾ ਏ ਕਿ ਉਹਦਾ ਕੈਨ ਵੜ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਾ ਦੇਵਾਂ।" ਠਾਣੇਦਾਰ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਡੋਗਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਾਪ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜ ਗਿਆ ਜੋ ਹੋਲੀ ਹੌਲੀ ਪੁੰਗਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਇਹ ਹਵਾਹੀ ਸਦੀ ਸਭ ਲਈ ਸੀ ਤੁਰਕਾਰ ਨੇ ਸਮਝਾਣ ਲੱਗੀ।

ਵਖ ਜ ਜਿਸ ਸਭਾ ਪਤਾਵਣ ਸਭਾ ਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਉਂ ਤੋਂ ਛਣਾ ਭਤਾ ਸੈ ਸ ਉਦੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕੁਸ ਦਾ ਹਰੀ ਅਲਾ ਭਾਲਾ ਦੇ ਘਰ ਲਖਾ ਦਣਾ ਹੋਣਾ ਏ ਜਿਸ ਪਾਧ ਭਗਭ ਰਬ ਦੇ ਬੀ ਸੂਸ ਵਿਖਾਏਗਾ ਤੋਂ ਉਸ ਜਟਾ ਦਾਲ ਦੇਸ਼ ਜਣੀ ਵਾਧੂ ਜੀ ਮੈਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਨੇ ਜਟਾ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਪਾਊਣਾ ਤਾਂ ਰੋਕ ਦੇ ਦਾਲ ਦੇਰ ਚਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵਾ ਹੈ।"

ਜਿਕ ਨਿਲ ਜਨਾ ਸਲਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੇ ਨ ਨਾਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹਾ ਕਿ ਕਤਾਵਾਂ ਡਾੜੂ ਫੜਨਾ ਕੀਬਰ ਦਾ ਕਮ ਨੇ ਵੱਤ ਸਾਡੀ ਕੀ ਉਹ ਮਾਈ ਦਾ ਖ਼ਤ ਏ ਦਿੱਥ ਜਿਥ ਜਿਨ ਵੀ ਉਹ ਜਾਵਾ ਆਵਾ ਨ ਸਾਨੂੰ ਦਸ ਕੇ ਜਾਵਾ ਆਦਾ ਨੇ ਉਹ ਛਾੜੂ ਨ ਸਾਡਾ ਨਿੰਦ ਨਾਲ ਕੀ ਲਾਤਾ ਦੇਤਾ

ਬਾਕੀ ਫ਼ਗਰੀ ਨ ਦੁਤਾ ਨਾਲ ਕਿਸ਼ਸ ਦੇ ਵੀ ਸਾਲ ਕਸੀ ਤਦ ਜਾਣੀ ਭਰਾ ਜੀ ਪੈਲਸ ਜਾ ਨਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕੁਝ ਬਹੁਸ ਈ ਚਤਰ ਮਾਰਦਾ ਦੇ ਅਜ ਕੇਲ੍ਹਾਂ ਮੈਸ ਤਾਂ ਕੇ ਲਗਦਾ ਨੇ ਜਿਵਾਂ ਸੋਹੁਸ ਤਹਾੜਾ ਦੇਸ਼ ਆਣ ਜਾਣ ਦਾ ਸਭ ਹੈ ਗਿਆ ਹਵਾਂ ਅਜੇ ਭੁਝ ਸਭ ਸਭ ਸਭ ਦੇਸ਼ ਨਾ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਭ ਹੈ ਗਿਆ ਹਵਾਂ ਅਜੇ ਭੁਝ ਸਭ ਸਭ ਸਭ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਇਆ ਲਗੇ।"

ਂ ਗਰੀ ਪੁਲਿਸ ਮਾਰਦੀ ਛਾਪ ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਮਲ੍ਹਦੀ ਵਿਰ।

ਜ਼ਿਸ਼ਾ ਅਜ਼-ਜ਼ੇ ਵਿਚ ਜ਼ਾਰੂ ਵਾਸ਼ਣ ਗਿਆ ਸੀ ਤੁਸ ਦੇਸ਼ ਦ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਦ ਕਰਾਵਾਂ ਤਿੜ ਸ਼ਬਾਤ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਸ ਅਤੇ ਦੀ ਦੇਤ ਅੰਤ ਬਕਰ ਵੇਖ ਗ ਬੁਧ ਵਿਚ ਵਗਵਾਂ ਦੂ ਵੀ ਜ਼ਿਲਣ ਜ਼ਾਦਾ ਤੋਂ ਵੀਗਾ ਨੂੰ ਘਟ ਘਟ ਕ ਜਾਂਦ ਲੋਂ ਉਦਾ। ਜੋੜ ਵੀ ਜ਼ਿਵ ਮੋਤੀਆਂ ਜ਼ਮੀਟਾਂ ਪਾਣੀ

ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਇਜ ਵੀਰ ਮਿਲ।

ਵਾਈ ਭਾਸ਼ ਜਾਂ ਤ ਵੀਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦ ਕਿ ਬਾਈ ਤੂ ਇਹ ਭਰਾ ਕਮ ਛੱਡ ਕਿਉਂ ਨੀ ਦਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਕਿਸ਼ਨਾਂ ਕਹਿੰਦਾਂ,

ਿਕਲਿਆ ਨੇ ਕਿਤਾ ਕਮ ਛੱਡ ਤੇ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਰਾ ਜਲ ਵਿਚ ਨਾ। ਜਿਲਾ ਨਿਆ ਡੀ ਜੰਨੂ ਸਮਾਜ ਜਰਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਜਾਨ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖ ਸਰਨਾ ਪਰ ਕਿਲੇ ਨਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਸਭ ਵੀ ਸਭ ਭਰਦਾ ਨੇ ਕਿ ਵੀ ਹਲ ਦਾ ਸਵੇਟ ਕੁਸ਼ਦਦਾ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਤੋਂ ਪਰ ਲਵਾਂ

> ਹਲ ਛੱਡ ਬੇ ਚਰ੍ਹੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਅੱਖੀ ਅੰ ਕਮਾਈ ਜੋਟ ਦੀ।

ਜੋਟ ਖੜ੍ਹਕੇ ਵਸਲ ਵਿਚ ਬੜ੍ਹਕ ਝਾਗ ਮੇਰੀ ਖੂਨ ਮੋਗਦੀ।

ਵਿਧਾ ਸਭਾ ਸਭਾ ਸ਼ਹਾ ਵਾਰਤ ਕਰ ਨਾ ਕਦ ਮੈਂ ਵੀ ਜਿਸ ਸ਼ਾਸੀਏ ਜੀ ਭਾਸ਼ੀ ਦਾ ਵਿਭਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਏ ਸਭਾ ਸ਼ਿਲਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ੀ ਭਾ ਮਨਜ਼ਰ ਏ ਹਰ ਮੈਂ ਜਲ ਵਿਚ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਸਟਨ ਨਾਲ ਪਲ੍ਹ ਅਸਮਾਨ ਵਲੋਂ ਸਰਨਾ ਪਸਦ ਭਾਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਂਘਟ ਭਗਾਨ ਇਹ ਕੀ। ਭਾਵਸਾ ਦਾ ਤਖ਼ ਸਭ ਦਿੱਤਾ ਵਿ

ਬਾਸੀ ਜ਼ੁਲ ਤੁਸੀਂ ਖ਼ਾਈਸ ਬੜੀ ਦੂਰ ਹ ਗਈ ਤੁਨਿਆ ਰਹੀ ਭਾਹਿਆ। ਹੋਏ ਖ਼ਾਹਿਆ ਜ਼ਾਦਿਆ ਤਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਅਜ਼ ਜੁਤੂ ਆਈਆਂ ਤੁਹਾਂ ਤੋਂ ਜੀੜਾਆਂ ਗਿਲੀ ਸਆਂ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੀ ਬੇਖਜਦ ਵੇਖ ਲੈ ਅਜ ਬਤੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਭਾਰਾ ਪੈ ਗਿਆਂ।

ਕੈ ਬਾਈ ਸਾੜਾਵਿਤ ਹਾਂ ਵਖਤ ਈ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਟਾਥ ਬਾਪੂਤਾ ਤਤ ਨਾਉਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਦੱਤ ਦੀਆਂ ਵਧ ਹਕਾਂਕ ਭਜਵਾਟ ਭਗਵਾਣ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ੇ ਗੇ ਹਾਲ ਦ ਬਾਹ ਦਾ ਨੀਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਣ ਤੋਂ ਹੁੰਦੂਆਂ ਜਨਵਾਨਾ ਕੁਲਿਆਂ ਹਾਲ ਵੀ ਹੁਣਾ ਸੀ ਬਾਈ ਬਸ ਲੈ ਸਮਝ ਲ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਲਾਸ ਦਾ ਭਾਰ ਦੁਦਾ ਫਿਰਦਾ ਏਜ਼ਹਮਣਾ ਤਾਂ ਕਲ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਹ ਸਭ ਗੰਭਸਤਾ ਜਾੜਾਤ ਬਣ ਗੁਰਬਰ ਵਰਤਾ ਸਥਾਹ ਗਿਆ। ਸੀ ਅਖਾ ਖੂਹ ਜੀਆਂ ਟਿਤਾ ਵਾਲੇ ਭਲਣ ਲੱਗ ਹੁਸੰਆਂ ਤੋਂ ਆ ਜਾ ਰਤਵਾਂ ਉੱਠੀ।

> ਮੌਰੇ ਕਰਮਾਂ 'ਚ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਬਾਪੂ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਮੈਂ ਤਰਾ।

ਦਸ ਜਨਮ ਦਾ ਕਰਜ਼ ਬਾਪੂ ਤਰਾ ਅਗਲ ਜਨਮ ਲਾਹਦੁੰਗਾ।

ਜਿਸ ਕਰ ਕਰ ਤਾਲ ਭਗਵਾ ਕੁਝ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿਸਤਾ ਕੁੱਕਾ ਸ਼ਾਈ ਤੇ ਤੁਸਾਰ ਵਿਚ ਜੀ ਜਾਂ। ਮਾਰੂ ਦੀ ਧਾਂ ਹਲਤੀਆਂ ਆਉਂਦਾ ਸਾਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?

ਤਿਸ਼ਕਾਰਥਾ ਗਿਆ ਜਾਣਾਦ ਦਰ ਮਹਮਚ ਹੀਆ ਜਿਆ ਤ ਸਾਆਪ ਹੋਈ ਅਫੇਰਜ਼ਨ ਤਿਹਾਲ ਦਿਸ਼ ਤਿਸ਼ਕਾ

ਮਰ ਵਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਆ ਵਿਆ ਦਾ ਜ਼ਿਟਿਕ ਵ ਰਿਹਾ

ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਮਿਧੀ ਤੜਾ ਨਹੀਂ ਦੁਸਤਾ, ਠਾਣਦਾਰ ਨ ਤਾਜ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਕ ਭਗਾ ਜਿਜੀਨ ਦੇ ਮਾਰਵ ਸਾਗਿਆਂ ਤਾਂ ਗੁਗਵਾਵ ਸਿੰਘ ਨ ਡੁੜਾ ਆਪਣ ਹੁਵ ਬੁਲੇ ਡੇ ਹੁਕੜਾ ਮਾਲਿਆਂ ਨਾਨਵਾਰ ਡਿਗਦਾ ਤ੍ਰਿਗਦਾ ਰਹਿ ਦਿਆਂ

ਤਕੜਾ ਮਾਰ ਕ ਭਤਾਵਾਨਾ ਕਹਿੰਦਾ 'ਕਦ ਸ਼ਿਨਾ ਵੱਤਦੀ ਦੇ ਆ ਕ ਵੇਪਲੇ ਵੱਤਦੀ ਚ ਤੀ ਤੀ ਘਤਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ '

ਅਛਾ ਬੜ ਮੀਆ ਸ ਬੜ ਮੀਆ ਛਟ ਮੀਆ ਸਭਾਸ ਅਲਾ

ਅੱਸਾ ਉੱਥਾ ਦਾ ਤਾਪਤਾ ਨੀ ਦਬ ਆ ਕ ਸਾਣੂ ਤਗ ਭਰਨ ਦਾ ਹਵਾਨ ਨ ਕਿਹਾ।

ਜ਼ਿਊਣ ਨ ਅੰਤ ਦੀ ਨਜ਼ਾਕਤ ਸਮਝਦਿਆ ਕਿਤਾ ਸਤਕਾਰ ਕਿਸ਼ਨਾ ਹਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਤੜੀ ਮਜ਼ਬੂਜੀ 'ਚ ਡਾਕੂ ਖਣ ਗਿਆ ਉਹ ਵਟੀ ਸੰਤ ਨ ਡਾੜੂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।"

ਜ ਮਾੜ ਸਜਬੂਤੀ ਵਿਚ ਛਾਕੂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਜਬੂਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤ੍ਰਾ ਫੜਵਾ ਨਤੀ ਸਕਦਾ ਤਾਣਦਾਰ ਤੋਂ ਬਿਹਾ

ਠਾਣਦਾਰਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਭਗਾ ਨ ਭਗਾ ਨੂੰ ਫੜਦਾ ਦਿਤਾ ਆਵਾ ਦੂਜਾ ਹੁਤ ਜਮਣ ਹੁਟੇ ਜਾਣਤੀਆਂ 'ਕੁਊ ਆਪਣਾ ਤੋਂ ਸਾੜਾਂ ਵੱਡਤ ਖਗਾਬ ਕਤਦੇ ਖ਼ੇ' ਵਾਸਮਾਂ ਚ ਖੁਚਾਂ ਭੁਛੇਦੇ ਫ਼ਿਰਦ ਉਂ ਤਰ ਲੱਗੀ ਹੁਣੀ ਏ ਹਾਮੀ ਧਾਣੀ ਪੀ ਤੋਂ ਜਾਹ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦ ਕਿਆਰ ਤੋੜ ਲਈਏ"

'ਤੁਸੀਂ ਓਸ ਨੂੰ ਵਥ ਆਉਣ ਰਤਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ।' ਨਾਣਦਾਰ ਨ ਕਿਹਾ। 'ਕਿਹੇ ਜਿਹਾ ਉਟ ਪਟਾਗੇ ਸੁਆਲ ਐ ਤੋਰਾਂ ਠਾਣਦਾਰਾਂ ਉੜੇ ਡੀਜ ਹਿਸ ਦਾ ਮਾਲਤ ੲ ਅਸੀਂ ਤਿਵ ਰਤ ਸਕਦ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਦ ਮਰਜੀ ਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਜਿਉਣੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਤਾਂ ਉਦ ਪਤਾ ਲੱਗੂ ਜਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਜਿਤਾ 'ਤਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿਪਾਹੀ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆਂ ਕਿ ਜਨਾਬ ਨਾਣ 'ਚ ਵੱਡ ਸਾਹਬ ਆਦ ਨੇ। ਠਾਣਦਾਰ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਕਹਿੰਦਾ, ਕਈ ਨੀ ਮੈਂ ਫਰ ਆਊਤਾ। ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਫ਼ੀ ਨੀਂਦ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਛੱਡੀ ਐ ਤੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਚੋਨੇ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰੀ ਰੇਖ਼ਗਾ।" ਤੇ ਬਾਣਾਦਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਭਗਵਾਨ ਨ ਦੇਦ ਪੀਤਦਿਆਂ ਕਿਤਾ ਜ਼ੁਪੂਲੀ ਛੋਡ ਜਿਹੜ ਆ ਕ ਜ਼ੂਪੁਟ ਐ ਬਾਈ ਇਹਦ ਵਾਲਾ ਘਕਬਦ ਜਾ ਚੋਕ ਕ ਮੇਂ ਨਾ ਵੱਡ ਬਾਈ ਨਾਲ ਜਾ ਰੁਆਂ ਜ਼ਿਉਣ ਦੀਆਂ ਅਖਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆਂ 'ਭਾਣਿਆਂ ਦੇਖ ਤਾਂ ਵਡ ਬਾਈ ਦਾ ਈ ਬਹੁਤ ਏ ਜ ਤੂੰ ਹਰ ਦੇਖ ਦਣ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਏ ਦਿਤ ਜ਼ਿਤ੍ਹਾਂ ਬਰਾ ਖ਼ਿਆਣ ਨਾ ਲਿਆਈ ਮਨ ਵਿਚ ਰਜ ਰਜ ਦਾ ਇਹਦ ਵਾਲਾ ਟੈਟਾ ਮਕ ਬਾਈ ਬਦ ਖਤ ਆ ਵੜਦਾ ਅ ਤੋਂ ਭਦ ਘਰ ਖਜਲ ਖੁਆਰ ਕਤਨ ਲਈ ਆ ਵੜਦਾ ੲੇ

ਜ਼ਿਊਣਾ ਬਹਿਦਾ। ਇਹਦੀ ਬਾ ਤੁਰਮੀ ਹਰ ਨਾਣਦਾਰ ਆ ਜਾਂਕਿ ਹੈ ਜ਼ਿ ਤਾਂ ਆਪ੍ਰੀਗਾ ਉਹ ਗਿਹੜਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤ ਹੋਊਗਾ।

ਭਗ ਲੈ ਮਨਾ ਚਿੱਤ ਲਾਂਕ

ਲਿਖੀਆਂ ਲਖ ਦੀਆਂ।

ਚੁਧਾ ਭਾਨ ਰਲ੍ਹ ਮਾ ਨੇਣਾ ਦਵੀ ਦਾ ਚਾਲਾ ਈਮੈਂ ਤਾਂ ਮਾ ਨੇਣਾ ਦਵੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਣਾ ਈ ਪਿਛੇ ਬਾਪੂ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖੀ "

ਬਾਈ ਤੂੰ ਨੌਵਾਂ ਮਾਈ ਤੋਂ ਬਾਈ ਕਿਸ਼ਨ ਦੀ ਲਮੀ ਉਮਰ ਦੀ ਦਾਨਾਂ ਮਤੀ 'ਭਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜ਼ਿਉਣਾ ਜ਼ਾਲਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਨਾਲ ਦੇ ਖਤ ਜੋ ਲਾਤਲ ਪਿਛ ਦੇ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੜੀ ਭਾਵਾਨ ਕਲ ਆ ਕ ਕਹਿਦੀ ''ਕੀ ਇਤ ਸਾਤ ਖਤ ਤਰ ਨੇ।

ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਦਾ, "ਆਹੋ, ਕਹੇ ਤਾਂ ਤੇਰ ਨਾਊ ਲਵਾ ਦਵਾ। ਵਾਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਹੈ ਈ ਜਾਣਾ ਈ" ਗਜ ਨ ਕਿਹਾ ਰ ਜੋ ਜੋ ਤਰ ਭਗਵਾ ਨ ਕਦੇ ਵੇਖ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮਸੀਬਤ ਹੜ੍ਹੀ ਤ ਜਾਣੀ ਈ ਉਹ ਭਾਲ ਨਾ ਭੁਛ:

> ਤਰੀ ਮੇਰੀ ਲੱਗੀ ਦੱਸਤੀ ਲੱਗੀ ਪਹਿਰ ਦੇ ਤੜਕ ਵੀਰਾਂ ਤੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੈਂਗਿਆ ਆ ਗਏ ਡਾਗਾ ਵੜਕ ਵਾਹਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਗੇ ਟਾਕਰ ਡਾਗ ਛਮਾ ਛਮ ਖੜਕੇ। ਅਖੀਆਂ ਪੁਝਗੀ ਲੜ ਸਾਫ਼ ਦਾ ਵੜਕ।"

ਗੋਜ ਕਹਿੰਦੀ ਵੇਖ ਮੌਜਣਾ, ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਣੀ ਆ ਤੋਂ ਨਾ ਹੀ ਕਈ ਝੇਲੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੈਰ ਦਿਲ ਹੱਥ ਮਜਬੂਤ ਬਚ ਸਮਝ ਕੇ ਚੁਕਿਆ ੲ, ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਗੋਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਤੋਂ ਵੇਖ ਲੈ ਜਾਂ ਧੀ ਦੀ ਤਾਂ ਇਕ ਗੋਲ ਹੁੰਦੀ ਏ•ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ ਗੋਲ ਐ

> ਜੇ ਮੈਂ ਮਰਗੀ ਹੋਰ ਨਾ ਵਿਆਹੀਂ ਉਹਦ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਲੂੰ

ਾਤਰ ਜ਼ਿਵੀਆਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਖਣਾ ਵਧੀ ਦੇ ਦਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ਟਾ ਜਾਉਦਾ ਜਾਰਿਹਾ ਸੀ।

> ਉੱਚ ਭਵਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮਾਤਾ ਤੇਰ ਦਿਸਦੇ ਆਨੇਦਪੁਰ ਤੋਂ ਮਾਈਏ ਭੂਲ ਜੁਤ ਜ਼ੁਆਫ਼ ਭੂਗੇ 'ਤ ਆਈਏ

> ਤਰੇ ਆਈਏ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਏ ਮਿਹਰਾਂ ਵਾਲੜੀਏ ਮਾਈਏ ਭਲ ਚੰਤ ਮੁਆਫ ਹੁਤੀ ਤੜ ਆਈਏ

ਤਰ ਆਈਏ ਤੋਂ ਜੇਤ ਜਗਾਈਏ ਚਰਿਆਂ ਭੰਡਾਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਮਾਈਏ ਸ਼ਾਤੀਆਂ ਵੀ ਕਾਰੇ 5 ਵੱਲਦੇ ਪ੍ਰਮਾਨੀਆਂ

ਤਰੇ ਆਈਏ ਤੇ ਸੰਗਾਤਾਂ ਪਾਈਏ ਖਲ੍ਹੇ ਗੋਫੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀਏ ਮਾਈਏ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਸਤੀ ਵੱਡ ਛੋ ਕਰ ਆਈਏ

ਾਰ ਆਵਿਤਾਰ ਕਾਰ ਜਿਹੜ ਕਾਰਜ ਵਿਆਸਾ ਬਲ' ਭਰ ਲਗਦਾ ਮਾਈਦ ਰਸ ਦੇ ਹੋਣ ਜਾਹ ਹੈ। ਤੇ ਆਈਜ਼

ਹੁਣ ਵਾ ਵਿਚ ਹਵਾ ਹੈ ਬਾਤ ਵੱਡਾ ਪਲ ਬਣ ਨਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਜੈ ਜ਼ਬਾਵਾਂ ਮਾਈ ਦ ਭਾ ਵਿਚ ਹਵਾ ਹੈ ਪਤਿਲਾ ਇਹ ਦਰਿਆਂ ਬਣੀ ਭਾਰੀ ਪਾਰ ਭਾਵਾ ਹਿਵਾਂ ਸੀ ਸੀ ਹੋਣਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਨਾਲ ਭਈ ਬੌਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਦਾ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪਿਆ ਹੋਇਆਂ ਸੀ ਨਾ ਹੀ ਕੋਤਾ ਇਆਂ ਦੇ ਮਾਤਣ ਵਾਲ ਤੋਂ ਗਾੜ੍ਹੇ ਦੇ ਹੋਣਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੜੀ ਵਿਚ ਬਣਾਦਾ ਸੀ। ਮਲਾ। ਬੈਚੀ ਇਹ ਕੀ ਦੇ ਸਨ ਕੜੇ ਬਿਲੀ ਤੋਂ ਗੜ੍ਹੇ ਦਾ ਦਾ ਹੋਤਿਆਂਤਾ ਬੜੀ ਨਿਜ਼ ਨਾ ਸਾਂ ਜੋਤੀ ਇਹ ਕੀ ਦੇ ਸਨ ਕੜੇ ਜਿਸ਼ੀ ਤੋਂ ਗੜ੍ਹੇ ਦਾ ਦਾ ਹੀਤਿਆਂਤਾ ਬੜੀ। ਸ਼ਾ ਦੇ ਰਵਧਾ ਦੀ ਜਾਇਲੀ ਗਿਹੈ ਉਹ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਾਣ ਕਵਾ ਦੂਸ਼ ਜਾਹਿਕਲੀ ਹੁਕਾਰਾ ਦੁਣਣਾ ਦੀ ਜ਼ਿਲੀ ਹਿਕਲੀ ਹੁਕਾਰਾ ਦੁਸ਼ ਜਾਹਿਕਲੀ ਹੁਕਾਰਾ ਦੁਣਕਾਦੀ ਜ਼ਿਲੀ। ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਦ੍ਰਵਾਵੀ ਵਿਸ਼ਕੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂ ਵਿਚ ਹੋ ਜਵਰਾ ਗੋ

ਸਿਧ ਸਿਸ ਚਾਨਵਾ ਜੋ ਨਾੜਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਿਸ਼ਿਕ ਦਾ ਵੀ ਸਟੀਸਟ ਜਦ ਤਾਰ ਸਵੇ ਕੋ ਬੜ੍ਹੇ ਹੋਰ ਵਾਰ ਜਿਸ਼ਾਣ ਤੋਂ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਸਾਂ ਕੇ ਜ਼ਿਹਣ ਨੂੰ 'ਹੁਆਰ ਕਰਦੀ 'ਸੇ ਹਰ ਜ਼ਿਸ਼ੇਣਾ ਇਸ ਰਾਲ ਅਨੁਜਾਣ ਸੰਸ਼ੇਤ ਕਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉ ਗਾਪ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਇਹੀ ਗੋਲ ਸੀ

> ਦਿਸਦਾ ਰਹਿ ਮਿਤਰਾ ਭਾਵਾਂ ਰਹਿ ਘਰਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ।

प्रभा भागात्रों साम सम्मान निय हाता ते करान नियं में विभाग विभाग के का नियं क

"ਬਾਹਰੇ' ਆਏ ਹੋ ਕਿ ਜਾ ਰਹ ਹੈ।"

ਤ ਖ਼ਾਨ ਵੱਡ ਵਾਕਾਈ ਉਤਾਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ''ਸਕਤਾਜੀ ਵਲ ਜਿਲਾ ਸੀ ਵਰ ਬਹੁਲ ਈ ਗਏ। "ਸੀ ਬੇਠ ਹਾਣੀ ਧਾਣੀ ਪਵਿ ਆਜਾ ਦੇਧ ਜ ਮਿੰ<mark>ਨਾ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਆ ਨੀ</mark>।"

ਨਾਬਦਾਰ ਭਰਿਕਾ ਬੜੀ ਡਗਤਾਅਕ ਵਾਜ਼ੇਬ ਕਾਰਲੀ ਐ. ਭਵਾਵਤ ਸਹੀਂ" ਤੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਤ ਭਵਾਰ ਦੇ ਜਾਣ ਮਾਤੇ ਡਗਰ ਅਜ਼ਰ ਜਾਂਕ ਫਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਵਾੜਿਸ਼ਣ ਨੇ ਗਿਆ ਬਾਈ ਡਗਰਾਅਜ਼ ਤਾਂਤੂ ਮੈੜ੍ਹੇ ਖ਼ੁਸ਼ੇਦ ਹੀ ਲਿਆ।

ਾਰ ਕਵਿਦਾ "ਕਿਸ਼ਦਿਆਂ ਜਾਂ ਤੂੰ ਅਜ ਸਭ ਫ਼ਰੂ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ । 'ਗਾ ਬਾਰਤਬਾਰ ਤਾਂ ਸ਼ਟਨਾ ਹੁੱ ਸ਼ਟਨਾ ਸੀ ਅਸਾ ਤਾਲਾ ਨ ਵੀ ਮਨ ਮਮਾਫ ਨਵੀਂ ਕੀ ਫ਼ਜਨਾ ਕਿਰਨਾ ਜਾਂਹ ਹਾਣੀ ਹੈ ਕੇ ਚੀਲਆ ਗਿਆ ਤੁਸ਼ਚਦਾ ਵਿੱਤ ਹਾਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜ ਵਟਾ ਕੇ ਜੇ ਗਈ ਗਲਾਜ਼ੈ ਨਹੀਂ ਕੀਜ਼ੇ ਤੇ ਆਪਣ ਅਤੇ ਜ਼ ਜ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜਿਹੇ ਬਾਰੇ ਡਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਇਸਜ਼ਾਰ ਵਿਚੇ ਸੀ ਕਿੜ੍ਹੇ ਜੇ ਸਤੇ ਨੇ ਜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਤੇ ਦਾ ਫ਼ਲਾ ਲੋਕਾਣ ਦੀ ਸੂਜ਼ੇ ਤਿਆੜੀ ਵਿਚੇ ਸਭ ਗਿਲਾ ਦੇ ਆਦਿਆਂ ਹੋੜੇ ਜਾ ਕੇ ਜਨ ਘਰ ਲਈ ਜਨ ਨਾਲ ਕਈ ਲਲਸੰਬ ਵੀ ਸਭਾ ਛਾਤਆਂ ਨੇ ਹੁਲ ਵਾਲਾ ਰੇਖ ਘਰ ਲਿਆਂ ਕਾ ਵਿਆਹਆਂ ਤੁੜੀ ਨੇ ਸ਼ਹੂਤ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹਾ "ਕਈ ਜ਼ਿਆਦ ਜੋ ਜਾ ਖਹਾ ਖਿਜ਼ ਦੀ ਲੜੇ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸਾਤਾ ਜਵਰ ਲਾਹੇ ਕੇ ਦਿਵੀ ਹਾਂ ਖੂਨ ਬਰਾਬ ਦੀ ਲੜੇ ਨਹੀਂ।" ਜਾ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬੀਬਾ ਕਰੇ ਤਨੇ ਦਾ ਗਿਤਣਾ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਦੇ ਸਾੜ੍ਹੇ ਜਾ ਆਹਾ ਵੜੀ ਦਾਜ਼ ਵਾਲਾ ਟਕਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਦਾ ਤੇ ਟਰਤ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗਾੜ੍ਹ ਕਵੇਂ ਜਤਰ ਹੋ ਗਏ।

ਇਹ ਡਾਕਾ ਬਾਤ ਵਡਾ ਡਾਕਾ ਸੀ ਤ ਮਾਲ ਵੀ ਬਾਤ ਹਥ ਲਾਂਗਆ ਸੀ ਤਿਸਾਂ ਜਦ ਮਾਲ ਲੈ ਕ ਮਾਲ ਨੂੰ ਖਰਦ ਬਦਦ ਕਤਨ ਲਈ ਹਾਤ ਕਲ ਕਾਜ਼ਿਆ ਤਾ ਸਹਤਾ ਮਾਲ ਵਖਤ ਡਾਰਰ ਦ ਮਨ ਵਿਚ ਪਾਪ ਜਾਰਤ ਪਿਆ, ਕਿ ਸਭ ਹੀ ਇਹ ਸਾਮ ਦਾ ਖਤ ਐ ਲਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦ ਹਵਾਲ ਕਰਾ ਦਵਾਗਾ, ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਮਹ ਕਲ ਹੀ ਗੀਤ ਜਾਵਗਾ ਤ ਨਾਲ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਇਨਾਮ ਦੀ ਮਿਲ ਜਾਵਗਾ। ਡਾਰਨ ਕਿਸਨ ਨੂੰ ਖੁਆ ਪਿਆ ਕ ਤਰ ਦਿਤਾ ਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਫ਼ਤ ਨੂੰ ਲਸ ਵਲ ਅਧਾਰ ਆਪਣਾ ਹੈਸਾ ਤ ਹੁਤ ਅਸਲਾ ਲੈ ਜਾਵੀਂ ਤਿਸਨਾ ਤਦਿਦਾ ਤੀ ਕ ਹੈ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਕਿਸਨ ਨੇ ਸ਼ਹਿਆ ਤਿਉਂ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਬਾਤੂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਵਾ, ਸ਼ ਕਿਸਨਾ ਡਾਕੂਆਂ ਕਲ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੋਂ ਬਜਦਾ ਬਚਦਾ ਆਪਣ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਤੋਂ ਬਾਪੂ ਦੇ ਗਲ ਲੱਗ ਕੇ ਰੋਜ ਕ ਰੋਇਆ।

> ਕੀ ਪਸੂ, ਕੀ ਪਰਿਦਾ, ਕੀ ਆਦਮੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਰੇਜ਼ ਬੜ।

ਰਦਾ ਰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ "ਬਾਪੂ ਮੌਤਾ ਤਰਾ ਬਢਾਪਾ ਰਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿਬ ਤਾਂ ਮੌਤਰੀ ਬੰਦ ਵਾਰ ਸਵਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤ ਕਿਬ ਤਰ ਹੋਡ ਖਰੀ ਜਾਨਾਂ।"

''ਹੁਤ ਇਹ ਕੁਈ ਅਗਲ ਪਿਛਲ ਮਾੜੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਐ । ਤੁਰੀ ਜਾਂ ਤਰ ਵਿਯਗ ਵਿਚ ਮਰ ਗਈ ਤੂ ਮੈਂ ਤੁਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਗ਼ੁਆ ਕੇ ਤੋਂਨੂੰ ਵੀ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਹਾਂ।''

ਕਿਸਨਾ ਕਹਿੰਦਾ "ਬਾਪੂ ਤੂੰ ਜਿਊਣ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਲਗਾ ਹੈ ਝੈਂਟ ਜਗਵਾਨਾ ਬਲਿਆ 'ਬਾਈ ਉਹ ਸੋਧ ਤਾਂ ਨਾਂ।

> ਕਈ ਨੀ ਮੈ ਸਮਝਾਊਗਾ ਉਹਨੂੰ ਜਿਸਨ ਨ ਕਿਹਾ। 'ਬਾਈ ਪਆ ਦ ਗਿੰਧਾ ਬਾਪੂ ਦ ਵਿਹੜ ਵਿਚ ਅਖ

ਜੇ ਘਰ ਜੈਮਿਆਂ ਪੁੱਤ ਵੇ ਬਾਬਲਾ। ਸਾਰਾ ਠੇਕਾ ਸੁੱਟ ਵੇ ਬਾਬਲਾ। ਹੁਣ ਦਾਰੂ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵੇ ਬਾਬਲਾ। ਦਾਰੂ ਪੀ ਕੇ ਬੁੱਕ ਵੇ ਬਾਬਲਾ। ਮਾਰ ਨਗਾਰਾ ਚੁੱਕ ਵੇ ਬਾਬਲਾ।

ਰਸਵਾਸ ਭੁੱਦਿ ਬਾਈ ਤੋਂ ਅਕਦੀ ਸਤ ਸਬ ਕੋਟਲ ਸਾ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਸਵਾਰ , ਦਾ ਲਗਾਸ ਨੇ ਬਾਪੂ ਤੇ ਸਾਰ ਵਾਲਿਆਕ ਦੀ ਕੁਰਾਸੀ ਸ਼ਕਾਰਾ ਆਪਾਂ ਜ਼ਿਆ ਵਜਾਸ ਤੇ ਨਾਲ ਬਾਪੂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਦੇਸ਼ਾਵਾਰਾ

ਤੁਸਿੰਦ ਸਾ ਕੇ ਨੀਕ ਨਾ ਛੁਟਿਆ ਪਤ ਪੁਲਿਸ ਤਾ ਕੈਸਤਆਂ ਵਾਗੂ ਮਗਾ ਸਨ ਨਾ ਸਮੀ ਫਿਤਵਾਂ ਤੋਂ 'ਦੀ ਐਂ ਤੁਸਨੂੰ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਸਾਨ ਭਰਨਗ

ਬਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਉਜ ਵੀ ਹੁਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹੀ ਰਹਿਦੀ ਹੈ ਸ਼ਾਸ਼ਾ ਤੂੰ ਇਸ ਦੋ ਭਾਲੀ ਕਿਵੇਂ ਨੀ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ "ਛਟ ਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੱਲ ਸਤੀ ਦਿੱਤੀ

ਵਾਅ ਜਲਾਅ ਸਾਲ ਗਾਰੂ ਤਾ ਕਰ ਸਭਦ ਅੰਪਰ ਸੰਲਸ ਨਹੀਂ ਸਰਦੀ ਇਹ ਅਤੇ ਜਿਆ ਤਾ ਕਈ ਹਰ ਆ ਜਾਵਤਾ ਇਹ ਲਵਣਗੀ ਦੀ ਜਾ ਅੰ ਈ ਚਲਦੀ ਹੋ ਹੋਣੀ ਏਂ ਡਾਕੂ ਪਲਿਸ ਨਾਲ ਖਲ੍ਹਕ ਕਰਾਬਲਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਾਂ ਉੱਤਾ ਤੋਂ ਧੁਖਾ ਦਾ ਕਾਬਦੀ ਕਾਨਿਕਲਣਾ ਬਾਹਾ ਚੁਜਾ ਸਮਝਦਾ ਨਾ ਗਈ ਮਿਤਾ ਵਾਧੂ ਹੋਮਕ ਤੋਂ ਵਿਖੇ ਖਰਾਬ ਭਰੂਪਾ ਚੁਸ਼ਾ ਬਾਹੂ ਜੁਜਾ ਛੋਟ ਵੀਰ ਰੁਬ ਚਾਖਾ ਹੈ

ਸਾਹਰ ਦਾ ਰਿਹਾ ਜੀਆਂ ਦਾ ਜੀ ਜੀਆਂ ਦੀ ਘਰ ਹਵਾ ਤਾਂ ਜੀ। ਵਾਲੇ ਸ਼ੁਲਦਾ ਨੇ ਸਭਨ ਨੇ ਇਲਾ ਨਾਲੂ ਵਿਚਾਨ ਇੰਡੀਆਂ ਵੇਖ ਲਦਾ।

ਜਿਸਤ ਦ ਜਾਣ ਪਿਛ ਨਾਲਦਾਰ ਵੀ ਆ ਗਿਆ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਤੋਂ ਤੁਤਾ ਸ਼ਾਦਲ ਤਾਲ ਜਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਤਿਬ ਐਵਿਟ ਹੈ। ਹਵੇ ਦਾ ਤਿਲਤਾ ਵਿੱਚਤ ਬਾਰਤ **ਕੋਢ**ੀ

ੂੰ ਸਥਾਲ ਹਰਾਤ ਕਰ ਜਿਸ ਟਾਣਦਾਰਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਣਿਆਂ ੲ ਕਿ ਵਿਭਗਸ਼ਜ਼ਾਦ ਅੰਸਕ ਇੰਦਸ ਵਿਚ ਭਰਤਾਂ ਹਰਾਦ ਅਤੇ ਫਟ ਨ ਜਵਾਬੀਵ ਹ ਰਿਹਾ

ਤਾ ਜਗੇ ਸਿਧੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁਲਦਾ ਨਾਣਦਾਰ ਨੇ ਫ਼ੁੜਾ ਘੁਮਾਦਿਆਂ ਰਿਹਾ।

ं रुट दोनों नाम उद्योग नामित्र राग विस्तार प्राप्त नाम नाम नामी हुन हो। दिसे उनका विस्तारिक विद्या

ਵਤ ਸ਼ਾਮਾ ਕਿ ਜਾਂ ਜਾਣਗਜ਼ਾਈ ਕਨ ਭਰਿਚਾ ਹਾਂ ਬਾਕਾਂ ਤੁਹੈ।

• १ द्रांभाता । प्रदान र ज्यात्र हो ।

ਕ ਵਿੱਤ ਹਨਾ ਦਿਵਾਂ ਜੀ ਦਾ ਵ ਦਾ ਸ਼ੁਸ਼ਕੁਸ਼ਕਾਨ ਨੂੰ ਵਾਜਾਣ ਜਵਾ ਆ ਜਾਵਾਣ ਵਾਰੀ ਜੀ ਖਾੜ

ਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੋਂ ਬਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਤੋਂ ਜਾਰਥਾ ਚਾ"ਾਜਾ ਪਰ ਹਨ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੋਂ ਕੁਰ ਵਿਸ਼ਵ ਤੋਂ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਜ਼ਿਆ

ਜ਼ਾਣਦੇ ਸਾਬਿਆਂਟ ਦੇ ਗਿੱਖਣ ਸੀ ਜਾਣ ਸਿੱਥ ਜਾਹਵਾ ਦੇ ਹਵਾਵਿਚ ਤੋਂ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਾਦ੍ਵਾਂ ਸਾਹਿਤ ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਪਰਲੀ

र कर र मापुरा मासुद्ध व विन रेण त र रहा। मामा सर राको या हा रूप स्था स्था प्रदेक माता हो लगा रहा नहीं रा र रावर प्रवास किरोको सी बता शिक्षा र माता रच या घड़ी विना है। विज्ञा सितार।

ਣ ਜਾਣ ਜਾਂਦਾ ਦੇਸ਼ ਉੱਧ ਉੱਘਿਆ ਹੈ। ਫ ਸਾਲ ਜਾਂਦਾ ਦੇਸ਼ ਉੱਘਿਆ ਹੈ।

> ਜ਼ਿਆਂ ਹਿਜ਼ ਲਾਮ ਦਾ ਜਲ ਹਵਾ ਲਗ ਦਾ ਜਤ ਗਿਆ ਤੋਂ ਹਫ਼ਤਾ ਲਗਾ। ਜ਼ਿੰਮੀ ਜਾਵੀ ਵਿਧਾਤਆਂ ਤੀ ਜ਼ਾਲ ਦਾ ਪੁਤਰ

संत र भी उपनेका सुरास्त र अग्न ६ अन्तर साई है • र में उस्नेस्कार सुरास्त सम्मार देखा

ਸਕਾਰ ਕਾਰਜਾ ਵਕਤਾਬ ਵਾਲ ਵਿਚ ਵੀ ਜੇਣ ਸੀ ਜਵਾਜ਼ੀ ਜਲੀ ਜਵਾਜੇ ਜੇ ਸਭ ਦੀ ਜਵਾਜੇ ਦਾ ਦਾ ਦਾ ਜਾਣੀ ਵਾਜ਼ੀ 1 ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਗਿਸਤਾ ਦਾ ਸਾਰੂ ਇਸਵਾਸ਼ਗੀਵਾਲੂ ਪਈਟ ਕਰ ਚੜਦਾਉਂ

ਵਲ ਵਾਗੂ ਵਧ ਫੱਲ। ਉੱ ਪੱਤ ਮੇ ਤਾ ਤਨ ਪਛਾਇਆ ਨੀ ਕੀਤਦਾ ਕਾਕਾ ਏਂ ਤੂੰ।

> ੂਰਆ ਜੋ ਦਾ ਵਿਰਦੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਾਸ਼ਤ ਕੋਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਗਾ ' 'ਕੇਲ ਸਿੰਘ, ਇਹ ਕਿਰਤਾ ਹੋਇਆ ਅਛਾ ਅਛਾ, ਕੇਲ ਦਾ "ਹਾਂ ਭੂਆਂ।" ਬਿਸ਼ਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਦੀ ਕਰਿਸੀ ਕਿਰਡਾ ਸਰਡਾ ਚਤਾ ਗੰਗਦਾ ੲ ਨਾਲ ਪੰਤ ਭੂ ਤਾਂ ਕੇਲ ਸਿਘ ਕੁਪ੍ਰਿਟਾ ਸ਼ੀਬੁਆ ਕੁਲ ਜਿਘ ਪਤਾ ਨੀ ਤਿਰਡਾ ਹੁੰਦਿਆ ਅਸਤੀ ਕਰਾਉਆਂ ਵੇ ਕੁਤਰ ਫਰ ਤਕੀ ਕਿਉਂ ਜਾਨਾ ੲ ਜਿਵ ਸਗਰ ਤੁਲਿਸ ਲਤੀ ਹਵਾ, ਤੋਂ ਆਬਜੀ ਹੁਆ ਦੇ ਘਰ ੲ ਹੈ ਕਿਸ ਦੀ ਕੀ ਸਜਾਲ ਤਰੀ ਤਵਾਂ ਵਲ ਵੀ ਭਾਵ ਜੋ!" ਭੂਆਂ ਨੂੰ ਹੋਮਦਰਦੀ ਜ਼ਿਡਾਈ।

ਕੂਆ ਬਦਮਾਸ ਤਾਂ ਹਮਿਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋੜ ਹੁੰਦ ਐਹਮਤ ਮਹਾਰ ਤਾਂ ਚਾਰ ਬਦਮਾਸ ਹੋਏ ਵੇ ਐ ਤੂ ਅ ਕਰ ਆਹਾ ਹੋਈ ਘਗਰੀ ਤੋਂ ਚੁੱਨੀ ਦੇ ਦੇ ਮੈਨ੍ ਚੁਕੀ ਤੜ੍ਹੀ ਮੈ ਹੀ ਦਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਬਿੰਦ ਅਤਾਮ ਕਰ ਲਾ ਕਈ ਪਛਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਲੀ ਨਾਂ ਬਸੇ ਜਾਗਦੀਓ ਈ ਡਾਪਲਜੀ.

> ਅਖ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਚੁੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਝਾਗੇ ਸੰਸ ਨਾਲ ਪਰੀਤ ਰੱਖਦੀ।

ਲੇ ਹਵਾ, ਮੋ ਕੀ ਇਹੀਆਂ ਲੋਣੀਆਂ ਨੇ ਸਲ ਕੇ ਉੱਖਭੀਵ ਹੈਹੀ ਮਾੜਾ ਜਾਂ ਵਵੀਜ਼ ਹੁੱਝ ਤਾਂ ਇਹ ਜੋ ਅੰਮ ਲਈ ਵਿਹੀਜ਼ਾ ਵੀਜ਼ਾ ਗੋਹੁੰਦ ਅੰ ਹੈ' ਅਤ

ਪੱਤ ਵੀਰ ਦਾ ਭਾੜੀਜਾ ਮੇਰਾ ਨਿਊਜੜ ਬਾਬਲੂ ਦੀ।

ਕਿਸਨਾ ਤਾਂ ਘਾਜ਼ੀ ਹਾ ਕ ਤਵੀ ਲੱਗ ਤੱਤੀ ਪੀਹਣ ਬਹਿ ਗਿਆ ਬੱਦੀ ਦੂਜ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਜਾ ਤੋਂ ਘੁਸਤ ਮਾਰਣ ਲੱਗ ਪਈ ਓਧਰ ਠਾਣਦਾਰ ਵੀ ਆ ਗਿਆ ਤੋਂ ਪੱਛਣ ਲੱਗਿਆ।

"ਮਾਈ ਦਬ ਕਈ ਬੰਦਾ ਤਾਂ ਨੀ ਆਇਆ।"

"ਆਇਆ ਸੀ ਪੱਤਾ!"

''ਕੇਂਗ ਸੀ ('

ਦਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹਨ ਭਗਦਾ ਘਰ ਭਛਦਾਈ ਉਥਦਾ ਕਰੂਤਾ ਦਾ ਈਲਗਦਾਸੀ।"

"ਉਹਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਵੱ!"

ਆਹੁਪਤ ਸਭ ਆਖ ਕਿਵਾਨੀ ਆਊ ਜਦ ਗੁਗੂਸਤਾਈ ਗੁਣ ਸ਼ਾ ਤੁਸਾੜਾ ਜਾਂਚ ਗੈਨ ਭਾੜਾਦਰ ਮੈਂ ਤਾਰਨ ਸ਼ਮਾਲਿਆਉਨੀ ਆਪੋ

'ਸ਼ਾਈ ਕਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਐਥੀ ਘਸੀ ਜੀ ਕਿਉਂ ੲ ਵ ਤੁਤ ਬਤਿਆਂ ਦੇ ਤੋਂ ਸਾੜ ਅਤਾ ਦੀ ਘਸ ਜਾਂਦ ਐਂਤ ਮੈਂ ਵੀ ਬਢੀ ਆੀ ਸੁੱਖ ਨਾਲ। ਅਖੇਤ

> ਬੱਢਿਆਂ ਨੇ ਰੋਟ ਸੰਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਜੁਆਨੀ ਆਵਾ।" ਜਵਾ ਖੜੀ ਹੁ ਮੈਂ ਬੋਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਆਵੀ ਮਾਤੀ ਜੀ '

ਸਾਈ ਸ਼ ਅਸ ਹੈ ਕੁਵੀੜ ਨੀ ਵਾਣਦਾ ਹੁਰ ਦਾਹੁਲ ਨਿਯਾ ਹੈ ਦਾ। ਬੁੰਦ ਕਰਜਾ ਜਾਬ ਭਰ ਨਾਲ ਗੁਲਦ ਵਾਲਾ ਲਈ ਜਾ ਹੈ। ਗਿਹੁਤ ਗਿਆ ਜੀ ਨੇ ਅਵੀਰ ਵਾਈ ਭੂਆ ਭਵਿਤ ਅਸਤਾ ਨੇ ਆਈ ਆਈ ਕ ਜਾਵੇ ਵਿੱਚ ਗਿਲਵਾਈ ਨੇ ਵਾਰ ਦਿਵਲੇ ਗਿਆ ਜਾਵੇ ਹੋ

भारते पेट चेन्नार से द्वार मार्टिक विभाग न जाउर महास्त्र सिक्का विकार

ਅਰਥ ਦਾ ਸਵਾਤਵਲ ਜਦਾ ਖਤਦਾਤ ਤਾਂਝ ਚੁਆਂ ਕਿ 5ਵੀਂ ਜਾਂ ਜ਼ਰਤ ਵੀ 5 ਨੇ ਚਵਾਤਦ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਬਲਕਾਂ

"ਨਾਣਦਾਰ ਜੀ ਅਸਸਲਾਮਾ ਲਕਮ ("

ਬਾਲ ਨੇ ਅਮੇ ਸਥਾਦਾਣ ਨਾਣ ਦਾਰ ਸਚ ਭਾਵਣ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਗੁਸ ਆਉਂਦਾ ਲਗਦਾਣ ਜਿਵ ਭਾਵਣ ਦੀ ਪਛ ਵਿਲਾਇਦਾ ਗਿਆਪੈਂਦਾ ਨਾਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਆ ਵਾਲੇ ਭਾਰ ਸਾਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾ ਸਾਹਿਆ ਜਤੂ ਜਿਜਰ ਦਾ ਤ ਜਤਾਜ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਹੋਜਾਰ ਦੀ ਬ੍ਰਾਂ ਕਦੇ ਕੋ ਸਜ ਤੇ ਹੋਈ ਵਿਤੇ ਨਿਆ ਵਿਚ ਹੋ ਲਗਾਬ ਤੁਸਰ ਨੇ ਫ਼ਿਆ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਵਾਲਾ ਦਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹ ਦਾ ਇਟਾਸ ਸ ਭਾਵ ਤੁਸਦਾ ਵਰ ਭਦ ਆਉਣਾ ਸਾਲਵਾਰ ਨੂੰ ਭਾਵ ਦਵਜ ਦਸੀ ਜੀ ਸਮਝ ਬਹਵਾਰ ਏ ਕੁਆਉਣਾ ਸਥਲਵਾਰ ਨੂੰ ਭਾਵ ਦਵਜ ਦਸੀ ਜੀ ਰਿਆਰੀ ਨਾਲ ਆਇਓਦੀ

੍ਰਵਿਭ ਨਾਡਰ ਤੁਚਤ ਸ਼ੁਕਾਵਤਕ ਤੁਸੀਰਿਗ ਹਨ। ਯਾਰ ਬਣਜਾਰਾ ਬੇਸੀਨੀ ਘੱਟ ਕੁਫਤੀ ਜ਼ਬਦੀ ਤੁਰੂਨਿਸਨ ਨ ਹਿਰ ਫਰਮ ਭਾਰਤਾ ਦਾ ਤੁਜੀਨੀ ਕਰਦਾ

> ਹਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਜੀ ਇਤਾ ਜਾਵੀ ਹਜ਼ਮਾ ਹਾ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਕੋਟ ਕੇ ਸਕ ਨਾਲ ਬਹੁਤੇ ਤੇ ਪਰ ਆ ਗਿਆ ਛੌਗਰ ਲੱਗ ਨੂੰ ਸੰਗਾਲੀ ਜਾਵ ਬੱਖੀ ਉਤੇ ਹੱਥ ਧਰਿਆ।

ਰਤ ਜੁਣ ਨੇ ਹੁਣ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਵੀਰਦ ਦਾ ਆਏ ਵੀ ਵਾਤ ਸ਼ਖ਼ੀ ਹਰੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਹੁਣ ਜਾਂਦੀ ਜ਼ਰਦ ਨੇ ਹਵਾ ਦੀ ਜ਼ਰਦ ਹੈ।

ति प्राची एको अस्यो अस्य प्राचन अस्य स्थान स्था

ਬੁਲੀ ਦੁ ਜੀ ਹੁੰਤੀ ਮਹਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਇਹਤੋਂ ਨੇ ਮੁਸ਼ਤ ਹਾਂ। ਅਹਿਆਂ ਵਧੀ ਇਕ ਸ਼ੀਬ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਾਈ ਜਾਣਗ ਹੈ ਦੀ ਤਿਆ ਨੂੰ ਬਰਮ ਦਾ ਭਰਾਈ ਮੰਨਦੀ ਆਂ।"

ੇ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਨੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਲ ਜ ਵਿੱਚ ਗੁਲਵਾ ਨੂੰ ਜੀ ਸਥਾ ਗਿਆ ਹੋ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਫ਼ਿਲਾ ਨੂੰ ਸ਼ਵਲਾ ਸਨੇ ਗੁਲਾ ਜਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯੁਲਾ ਜਾਂਨ

THE STATE OF STATE OF

ਯਾਗੇ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਲਾਈਏ ਪਿੰਡ ਦੀ ਤਾਂ ਫੈਣ ਵਰਗੀ। ਜਾ ਛਟਾ ਨਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੁਲਿਆ। ਆਪਣ ਪਿੰਤ ਦੀ ਨੀ ਸ਼ਾਈ ਬਲ ਮਾਰ ਕੇ ਪੁੱਛ ਲਾ ਭਾਵਾ।"

ਫਿਦ ਮਿਆਰ ਬਰਦ ਓ ਇਕ ਦੂਸਰ ਨ 🐪

ਛਣਣ ਗਾ ਚਾਸ਼ਿਤ ਨਿਲਾਟ ਤੋਂ ਕਿਹਾ । ਤੋਂ ਐਵ ਬੜ੍ਹਾਈ ਡੜ੍ਹ ਟਪੂਸੀਆਂ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।"

ं वं विवास संग्रहर भी क्रिक्ट बालिए

ਕਾਈ ਤੁਸੰਡਾ ਈ ਕਦ ਦਿਹਾ ਆਉਂਦ ਨੂੰ ਈ ਤਾ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਕ ਕੋਨ ਤਾਂ ਵਾਂ ਬਰਨ ਲਾਤਾ।" ਛਟਾ ਬਹਿੰਦਾ।

ਜ਼ਿਲਣਾ ਨੀ ਦਿਸ਼ਮਾ ਕਿਤ ' ਜ਼ਿਸ਼ਨ ਨ ਪੰਛਿਆ

ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਦਵੀ ਦ ਜਰਸਨ ਕਰਕ ਆਧਿਆ ਸ਼ਾ ਰੂਟੀ ਲੈ ਫ ਆਦਿਦਾ ਸੀ ਹਰਾਂ ਸ਼ਾ ਉਹਦੇ ਨਾ ਜ਼ਕਦੀ ਕਿਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇਕ ਪਾਲਣ ਜੀ ਨੂੰ ਉਤਾਬੀ ਲਾਈ ਵਿਤਜ਼ਾਂ ਸ਼ੁੰਕਿਸ਼ ਜੀ ਹਾਜੀ ਨਿਕਲ ਤਾਂਸੀ

ਜ਼ਲਾ ਕਰਦਾ ਹਰਦਿਆਂ ਹੋ ਜਿਹਾਣਾ ਵੀ ਆ ਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਵਾਈ ਜੰਤੀਆਂ ਪਾ ਹਾ ਇਲ ਤੋਂ ਗਾਪੀ ਗੁਲੀ ਗਿਸ਼ਨ ਦੇ ਗਿਰਾ 'ਜ਼ਿਲ੍ਹਾਣਆਂ ਗੁਪੈਆਂ ਕੁਣੀਉਂ ਅੱਤ ਹੁਣ ਜਿਹੜ ਵਿਆਹ ਲੜਦਾ ਯੂ ਚੰਗ ਚੁਸ਼੍ਰਾ ਸਾਖਣ ਵਾਲੀ ਆਜ਼ਗੀ।"

ੱਤ ਜ਼ਾਇਹੀ ਭਾਲ ਮੈਂ ਤੇੜੂ ਆਖ਼ਾ । ਜ਼ਿਲੀਆਂ ਤਹਿਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸ਼ਣਾ ਹੁਸ਼ ਪਿਆ।

धानो प्रिक्त दिल अगर स्टामी ली नाप प्र

ਿੰਦੀਆਂ ਸਦੂਵਤਾ ਤਾਰਦੀ ਚੁਟਤਲਾ ਹੈ भੀ ਤੁਜਤਦਾ ਤੋਂ ਸ ਅਜੇ ਨੂੰ ਛੁਘਾ ਖੁਜੰਦਣ ਲਈ ਛੜੀ ਜਾਨਾ ੲ!' ਤੋਂ ਫੁਰ ਸਾਰ ਹੁਸ ਪਟ ਦੇ ਛੋਟਾ ਭ ੍ਰਿਆ

ਸਦੀ ਭਾਜ਼ਾ ਇਸ ਵਿਚ ਖ਼ਬਕ ਤੁਸਤ ਲਈ ਰਘਾ ਖ਼ਤੀਦਲ ਜਿਵ ਘੜ " ਭਗੇਦਾ ਏ।" ਤੇ ਸਾਰ ਫਰ ਹੱਸ ਪਏ।

ਾਰ ਨੂੰ ਜਿਹਾ ਜ਼ੁਆ ਵਿਚ ਲਈ ਸਾਕਾਵਿਤ ਜਿਸ੍ਦੀਰ ਜ਼ੁਆ ਸਿਰ ਵਿਚ ਤੀ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ ਨੇ।"

ਤ ਸਮਾਜਤਣ ਦਾ ਸਾਜ਼ਬਦ ਬਾਡੀ ਜ਼ਿਸ਼ਾਣਆਂ ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਵਾ ਤੋਂ ਵਰ ਛਟ ਵੀ ਵੀ ਵਾਰੀ ਆਵਾ। ਅੱਜ ਆਹ ਨਾਲ ਦੇ ਖੇਤ ਜ ਲਾਗਲ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇ ਉਥ ਦੀ ਸਤੀ ਬਣਾ ਸ਼ਹੂਬੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਾ ਤੋਂ ਤੁਸਾਂ ਵਿਲਾ ਹੈ

या निर्देश है कर ते पत्ती कर ने पति देशी देशी है है।

সুস হি নির্নিল নির্নালয় কর্ম মান্ত্রী সালিক দার অস অন্তিসাম সংগ্রিসালী

ਛਾਣ ਸ਼ਰੂਸ ਦਾਸਾਤ ਸਤ੍ਰਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਦਾ ਬਿਆ ਹੈ ਹਨ। ਜੂੰਨੇ ਹ ਜਾਣ ਵੀ ਭਾਜ਼ਾ ਕਾ ਜਿਵ ਗੁੜ੍ਹ ਜ਼ੁਲ ਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਦਿਵੇਟ ਨੇ ਕਿਸਾ ਬਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦਾ ਆਈਗਾ।"

ेशा 'रुक्ता उपाय प्रदास सा अउदस अलो सदाम प्राी देश्यात हो से तुर गावित एवं मेशा अगसेस प्रवार प्राप्त सामिप दी प्राप्त 'रेड अस सी गर दिए है सार्गा र प्राप्त सो सर सर्थ है दितसा हा"

ਕਾਨੀ ਨੁਲਾ-ਗਬਲਾਦ ਵਾਜ਼ ਹੀ। ਭਾਵਜਾਨਾ ਹਨਾ ਲਾ ਉਨੂੰ ਆਉਂ*ਵਿਆਂ ਵੀ ਭਾਵਾਂਤਨ ਵਿਕਾਸੀ ਵਾਲਦਾ ਤਾਂ ਆ

ਜ਼ਿਲਿਆ ਫ਼ਬਾਦ ਦਾ ਸਭ ਰ ਜ਼ਿਲ ਗਿਸ ਸ ਜ਼ਿਲ ਜ਼ਿਲ ਜ਼ਿਵੀ ਵਸ ਜ਼ਿਕਰ ਦੀ ਦੀ ਟੀ ਕਈ ਦੀ ਇੱਕ ਇਕਤ ਦੂਥ ਜ਼ਿਕੀਆਂ ਗ

ਬਾਈ ਹਵਾ 'ਤੇ ਵਿੱਤੂ ਤੁਸਤ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਵਿਸਤੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਫਾੜੀ ਜਿਹੜੀ ਬਹਿਦ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।"

ਵੀ ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਆ ਦਾਫ਼ਵਿਆਂ ਤਸਦ ਭਗਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਸਦਾ ਵਾਜ਼ਦੀ ਕਾਣ ਜਾਣ ਇਕਣ ਸ਼ਹਿਤ

> ਮਾਹ ਦੇ ਬਾਣੀ ਹੋਏ ਕੇ ਦਿਜ਼ਤ ਦੇ ਪੜਦ ਕੇ ਮੁੜਕ ਤੇ ਖੁਨ ਡਲਦ।

नाग दार पत्र यात्र विशेष इस् नग भार भागत पात्रनात स्रतिकार पिका है।"

> ਕਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਈ ਅ ਭਾਖ਼ਾ 'ਤਸਤਾ ਚੁਕਾ ਸਿਆ ਅਖੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਤੋਂ ਮੰਗਾਂ ਸੁੱਖ ਤੇਰੀ ਵੀਰਾ ਓਏ ਬੇਦ੍ਖਾਂ ਵਾਲਿਆ।

ਸਤ੍ਰਆ ਦੀ ਬਿਦਸੀ ਭਾਵ ਨਾਵਰਾ ਵਾਲੀ ਅਜੇ ਹੁਤ ਹੁਤ ਹੈ। ਜੰ, ਬਾਜਾ ਗੱਆ ਦਾ ਨੀ ਵੱਡ ਸਕਤ ਬਨ ਵਿੱਚ ਨਿ ਹੱਠਆਂ ਤੁਸ ਦਾ ਨੇ ਤੋਂ ਅਤਾ ਜਾਂਹ ਹੋ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸ ਹੁਸ ਹੁਦ ਹਨ ਜਦ ਸਿਹਨ 'ਬਾਹਿਜਾ ਹੈ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਇਕ ਅਤਾ ਸੀ 'ਸ਼ਿਸ਼ਟ ਵਿੱਚ ਕਾ ਗਿਸ ਨੇ ਕੀ ਵਾਤਨਾ ਸੀ ਬਦਾ ਅਤੇ ਦੋ ਕੋਵੇਂ ਦੀ ਲੜਦਾ ਵੀ ਛੋਤਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ 'ਤੇ ਕਰਿਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਤੁਹੰਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਨ ਸਨ ਬਣਾ ਵਾਰਤ ਦਾ ਸਿਵਾ ਤੁਸਸ दो गो भी जनने सजो जुन देन दो भा तलो तुम्हेन्द्रन दो हता भी ना दो भुन देन संस् हाजू दो ध्वांतला दाम उ प्राप्त दो धांतला दामो तो उने भा जंद ता पर जन्म सो दो जिम देन कदमन तम दो लो भी जुन का गो दिख सहस्य दो हती भर जन सन्न का भन सो भुन का रूप परिचल के देन देन किन भी जन्म हो महिल्ला में भुन सो रूप प्रतिकार तालका से भन्न भाना भी किन भी जन्म हो महिल्ला में भुन सो रूप प्रतिकार तालका सो भन्न भानी भन्न भून भी

> ਦੇ ਪੇਂਗ ਸ਼ਰਾਥ ਹੁੰਦੀ ਏ ਦਾਰੂ ਬਹੁਤੀ ਕਰਦੀ ਕਾਰ ਨੂੰ।

ਾ ਲੱਡੂਆਂ ਨ ਗਰਮੀ ਕੀਤੀ ਨੀ ਖਾਲੇ ਸਾਮ ਨਾਸਪਤੀਆਂ

ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਨੀ ਬਜ਼ਾਗੋਂ ਆਉਣਾ ਨੀ ਖਾਲੇ ਸਾਮ ਨਾਸਪਤੀਆਂ

ਗਿਤ ਮਿਲ ਵ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਯਾਰਾ ਲੱਡਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤ ਬਰਦਾ।

ਲਗ ਮਤਰ ਬਨਰ ਨਾਲ ਖਹਿਕ ਸਤੀਏ ਨੀ ਜਾਗ ਪੱਟੀਏ ਤ ਹੁਲ ਹਨ। ਤੋਂ ਦਾਹਿਆ ਸ ਸਾਨਾ ਕਗਾਈ ਮਿਤਰਾ

भाग प्रमाणिक प्रमाणिक । सर्वार्थिक स्वास्त्र स्थाली

ਸ਼ ਹੈ ਪਈ ਨੂੰ ਪੂਖੀ ਦੀ ਝਲ ਮਾਰ ਮੁਤਾ ਤਵਾਂ ਵਿਤਰਾ ਦਰਦੀ

ਨਾਲਦਾਰ ਦੀ ਭਾਗੇਖ ਤਵਾਈ ਜਤਮਨ ਬਜ਼ਬੀ ਨ।

ਠਾਣਦਾਰ ਨ ਕਚਿਰਤੀ ਸਦ ਕੀ ਹੈ। ਘੱਧਤ ਦਾ ਫਰ ਵਖ਼ ਕ

ਠਾਣਦਾਰ ਤੇ ਦਤਜ਼ਾ ਲੜਪ ਫੌਲ ਮਰ ਨਾਲ ਦਾ

ਨਾਣਦਾਰਾ ਮਾਰਲੇ ਛਾਪਾ ਵ ਅੱਖਾ 'ਚ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਵਿਕਦੀ

ਤੀਲੀ ਲੇਗ ਦਾ ਸਟੱਦਮਾ ਜਾਰੀ ਨਾਟਦਾਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕਰੀ

ਵੇਨੂੰ ਲੈ ਕ ਤਿੱਧਰ ਹ ਜਾਣਾ। ਕਿਹੜਾ ਸਾਲਾ ਪੈੜ ਕੁਢਲੂ

ਨੇਸ਼ ਵਿਚ ਭਾਉਂਦੇ ਨਜ਼ਦ ਮੁਤੀਰਆਂ ਦੇ ਖਤ ਵਾਂ ਭੂ ਕਈ ਤਿਤ ਜਾ ਹਿੱਤਿਆਂ ਤੇ ਕਈ ਤਿਤ ਸਵਤ ਵਲ ਜਦਾ ਸੂਜਜ਼ ਦੀ ਧੱਤ ਚਕਣ ਲਗੀ ਤਾਂ ਅਤ

ਖ਼ ੀ ਅਹਾਮਲਦਾਮਣਦਾਲ ਗੀਆ ਹਵਾਜ਼ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾ ਮਾਰਣ ਜਦਾ ਸ਼ਾਰ ਇਹਨ र सार राजार व लाग करे सर रोधा धरा दिसर व दुरस व दिस्तर नमा जो स्टम द द्वान इस र संस्थित स्टाम व लो इस्ता है दि स र के उनका नंद के प्राप्त नर र सी ना भाषिन रह राज अस स्तरा है है है कि मान का में स्थित कर पह कर प्राप्त विवास में जाता मार्ग भर पर र र रेप्य अवस्तर र सिमाई र बेमर अपने विवृत्तर पर बाद ੂਸਿਕ ਅਸ ਸ਼ਾਕ ਦਾ ਮਾਲ ਮਾਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਦੁਕਰਤੀ ਵਿੱਚੀ ਗਿੰਦੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਕ ਦਾ र तो है है वहर तरिह सहरे प्रश्ने विस्तरिक शाहे दिर्माण्या है ਅਦੀ ਵੇਖ ਨਹੁੰਦੀ ਸਭ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ ਵਿੱਚਦੂ ਜ਼ਿਆਂ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਆਉਣ राष्ट्र हारण हिन्दु सो सध्य सक्या दिस्स र त्या हिन हो है सनी प र्वा इस भार है जो न सर्वाभार ने मिद्र प्रदेश को भरत है जिला है। म नेराला मात्र हाम पूर्व रा हमु र म तम हिन्दू हार्ग राग म ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਤ ਦੁਆਰਪੀਆਂ ਨਿਧਾਨ ਅਫ਼ਾਕਾਰ ਚਦਾਰ ਜਸਨ मार्थन पार्थ महत्र इस रेन रिकार संभाग नीत व स्थाने सुराह रेर म दर्शी र , द्वार प्रदेश ता

चंडीसी ब∓सीओं र

ਕਰੀ ਜਾਂ ਵਾਂਤ ਜਗਾੜਿਆਂ ਕੇਤੀ ਆ

भदा भद्धा स्थास स्थास है। हो ए विस्ता है ही साथित इस्तिमा अस्त स्थापिका बाद यास्या समा है दिया अस्त है को सार सो प्रामान सम्स्ति । विद्या सो इस्ट प्रामाणिका स में अस्ता स्थार विद्यार्थ स्थाप साथित है

ਕਰ ਬਰਲ ਵਾਜ਼ਾ ਨਾਂ ਜਿਹਾ ਬਣ ਹੈ ਵਿਚ ਦਸ਼ਾਂ ਸੀ ਵਿਦੀ ਹੈ। ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਗਤੀਣ ਲੈ ਆਈ ਅਸੀਂ ਅਸਨ ਸਵਾਤ ਵਿਚ ਹੈ ਐਨਦ ਹੈ। ਸਵਾਕਤਾਨ ਬਾਈ ਦੀ ਕਿ ਤਾਂ ਡੀਡਦਾ ਮਿਲੀ ਤੁਸਤਾਬਾਦੀ ਬਚਲ ਕਰਦਾਲ ਰਚਲ ਡਾਵਜੇ ਬਾਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਆਂ ਜੋਵੀਆਂ ਵਰੁਈ ਸਿਰ ਤੁਸਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਦਿ ਪੜ੍ਹੇ ਦਾ ਬਰੇ ਮਹੀਆ ਦਿਹਾਰਕ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਬਾਈ ਸਿਸ ਸਹੁ ਜਾਣ ਦ।"

रा र ता वे हुता हा विकास ना विवास प्राप्त का विवास का विकास का विवास का विव

्राक्षण क्रियोधका उसे दो सम्बुक्तिया छन्ते स्टाह्म धौमन शरू रूप धिइदार मी स्वत सम्बर्ग स्टब्स्य ना श्रेष्ट स्थाप प्रणादाकी सामिता से जाती स्टिक्ता प्रास्त स्थित

ੇ ਵਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚੀ ਸ਼ਾਹਰਗਾ ਜੇ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਸਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਸ ਗਿਤਾਬ ਵੇਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸਹੀ।"

ਚੁਣਾ ਦੇ, ਖਾਇਆ ਰਥ ਬਾਟੀ ਟਾਲੇ । ਜੇ ਜਵਾਦ ਮੁਜਿਵ ਨਾਟੇ 'ਚ ਸੈਨਾ ਹੋਵਾਂ'

ि इ.स. १९४ वर्ष १९४४ हो । इस्तर १४ वर्ष १४ वर

ਸਰ ਜਾਵਾ ਜਾਈ ਜੂ ਇਹ ਹੁਸਰ ਹੀ ਹੁਣ ਸੁਲੀ ਜਾ ਹਾ ਸੰ ਹੈ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਨਿਆ। ਨਿਆਂ ਦੀ ਬੁਕਰੀ ਤੁਹਾ ਕੇ ਗਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਚ ਸ਼ਿੰਦਾਣੀ ਜ਼ਿਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਿਲਨਾਂ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੀ ਸ਼ੁਲੂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆ ਗਾਂਦੀ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਸਾ ਹੈ ਆਹੁਰ ਅਹੁ ਚੁਕਾਂ ਤੇ ਅਜਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦ ਵਿਚ ਧਾਰ ਲਗਾ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦ ਹੁਸਰੇ ਸੁਸਰ ਸ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦ ਵਿਚ ਧਾਰ ਲਗਾ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦ ਹੁਣ ਸ਼ਿੰਦਾ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦ ਹੁਸਰੇ ਸੁਸਰ ਸ ਬੁਲਦਾ ਮੁਹਿਲਾ ਦਾ ਸ਼ਿੰਦ ਵਧਾਨੀ ਜਾ ਲਾਮਾਂਆ ਹੁਾਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਗੁਰਾ ਦੁਤਾਹਤ ਆ ਹੈ ਹਸਤ ਦਾ ਰਹੁਰ ਗੁਰਾ ਦੇ ਬੁਲੂ ਸੁਸੀਂ ਤੋਂ ਛਰੋਟਰ ਲਗੀ

ਦਦਾ ਇਹਦਾ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹੈ ਇਹ ਤਾਰੇ ਲਹਾ ਦਿਤਾ ਨੀ ਜਾਂ ਤਾਲ ਆਈ ਜਾਂ ਹੋਵਾਂ ਨੇ ਅਦ ਵੀ ਹੜ੍ਹ ਬਣਾ ਦਾ ਕੁਸ ਨੇ ਬਿਗਾਂਤਆਂ ਹੁਲਿਸ ਲਿਆਂ ਤਿ ਦੀ ਬਾਇ ਨੂੰ ਹਨ ਵਿਚ ਇਆਵ ਸ਼ਹੀ ਸਲਾਮ ਦੇ ਘਰ ਦਰ ਦ

ੁਸਤ ਦੀ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਤਮਲ ਤਾਦੀ ਏ ਵੀਤਨ ਤਾਂ ਸਗਣਾ ਦ ਵਾਦਿਆ ਦੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸਮਤ ਦੇ ਸਮਝਤ ਦੇ ਸਮਝਤ ਕ ਲੈ ਗਈ।"

ਦ ਤਦ ਸਜਾਈ ਵੀ ਛਾੜੇ ਸ ਸਜਾਈ ਪਾ ਸੱਤ ਹਨ ਸਭ ਗੁਬਾਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੈ ਇਹ ਸਤਾ ਜਆਗ ਦ ਜਟਾ ਨਾਲ ਜਨਵਾਣੀ ਹੈ ਭਾਰੀ ਤਾਂ ਹਨ ਗੁ ਸਤਜਾਤਾ ਨਾਟ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਿਹਾਤੀਆਂ ਫੀ ਤੀਆਂ ਲਹ ਨੀਆਂ ਦ ਲਗ ਹੀ। ਜਾਣੀਆਂ ਦੀ।"

ਾਂ ਤੂਪਰ ਹੁਵਿਤੋਂ ਜਹਾਨੀਆਂ ਵਾਲ ਚੁਕਰ ਭਵੇਂ ਜਾਵੀ ਤੇਅ ਤਸ ਦੀ ਜ਼ਿਵ ਨਾਕਦਾਰ ਭਵਿਵਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਉਹ ਮੁੱਤ ਹੁਇਸ ਚੋਂ ਸ਼ੇ ਖਵਵਾਵੂ ਸ਼ਾ

ਵੱਲੇ ਇਸ ਸਾਂਦ ਜਾਲ ਦੀਆਂ ਚਾਡਤੀਆਂ ਖ਼ਾਣ ਸੰਸਾ ਧਤਮ ਦੀ ਤੁਤੀ ਮਿਸੀ ਅਧੀ ਤੁਸੇਂ ਖ਼ਾਡ ਵੀ ਖ਼ਮ ਗ੍ਰਾਪਰ ਇਹ ਕਮ ਨਾ ਤਰ ਨੂੰ ਡਗਤੀ ਨੇ ਫਤ ਸਰਲਾ ਕੀਤਾ।

ਤੁਵਾਰ ਤੁਵਾਰੀ ਨੂੰ ਤੁਤਾ ਦੇ ਕੇ ਮੋਟੇ ਗਿਆ ਤੋਂ ਬਤਾ ਤਲ੍ਹ ਕੇ ਹੁਲਿਸ ਵਲ ਜ਼ੀਲਿਆ ਗਿਆ ਜਿਥੇ ਨਾਣ ਦਾਰ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਬੋਵਣ ਲਈ ਖ਼ਿੰਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਛਵਰ ਦੇ ਜਾਣ ਘਿਛੇ ਛਵਰੀ ਨੇ ਅਦਤੇ ਲਾਇਆ ਤੁਛਾ ਤੇ ਲਗੀ ਕਿਹਨ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਹੀਲ ਵਸੀਲ ਕਰਨ ਜਦੇ ਡੁਛਰੀ ਨੇ ਟਾਣੀ ਦੀ ਸਾਲਟੀ ਕਿਸਨ ਦੇ ਮੂਹ ਤੇ ਸਵੀ ਤਾਂ ਕਿਸਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਸ ਆਈ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦਾ।

'ਸ਼ਾਈ ਆ ਹਾ ਮਿਕਾ ਸਦਕਾ ਦ ਮੀਹ ਜਿਹ ਆ ਦਿਆ "

ਬਾਦੀ ਕਿਸ਼ਤਿਆ ਇਹ ਤਾਂ ਤੇਨੂ ਹਸ ਵਿਚ ਲਿਆਰੂਟ ਲਈ ਮੈਂ ਤਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਸੰਵਿਆ ਏ । ਛਾਜ਼ੀ ਨ ਗਿਤਾ

"ਤੇ ਡੋਗਰ।" ਕਿਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ

"ਬਾਈ ਪਿਤ 'ਚ ਪਲਿਸ ਆਈ ਹਈ ਏ ਉਂਜਨੂ ਵੀ ਕਈ ਬਥਾ ਕੋ ਲੈ ਗਿਆ ਤੂੰ ਗੁਣ ਉਤ ਦੀ ਛੇਤੀ ਦੇ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹੇ '

ਡਗਰੀ ਨ ਕਿਸਨ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਕੁੜ ਚੁਕ੍ਰਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਲੀਆਂ ਹਵਾਂ ਹਮਾਂ ਵਿਚ ਵਜ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਸਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸ਼ਾਰਾ ਛੂ ਮਤਰ ਹ ਗਿਆ

ਫ਼ਰਤੀ ਕਾਂਦੀ 'ਬਾਈ ਆਹਾ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਸਾਰੀ ੧ 6 ਫੱਟ ਜ਼ਰੀ ਏ ਜਵਾਰ ਵੀ ਫ਼ਾਲ ਮਾਰ ਕੋ ਟੱਪ ਜਾਂਦ ਐਂ ਤ੍ਰਾ ਵੀ ਗਲੀ ਟੱਪ ਕੇ ਕੋਠ ਕੋਠ ਗਿਜ਼ਾੀ ਉੱਤਰ ਕੋ ਜ਼ੱਲਿਆਂ ਜਾਵੀ। ਰੇਸ਼ ਰਾਬਾਂ ਜਿਸਨਾ ਸਦੇ ਦੀ ਇਹ ਜਾਂ ਸਾਹੈ ਦਾਲ ਹੱਤ ਭਗਾ ਦੀਓ ਲਹਦੀ ਦ. ਜਾਂਸੇ ਨੀ ਨਥ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ ਫਰ ਜੇਣੂ ਵੀ ਸਵਾਦ ਦਖਾਵਾਂਗ ਲੋਟ ਦਾ ਮਾਲ ਖਾਣ ਦਾ ਜ ਮੁਖ਼ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾਣਦਾਰ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਭਗਜੀ ਦੀ ਛਾਲ ਮਾਤ ਕ ਦੂਜੇ 7,2 ਦੀ ਬਲ ਸਭ ਲਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਟ ਘੜੇ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾਂ ਹੋ ਕੇ ਕਨ ਨੇ ਜ਼ੜ੍ਹਾਂ ਗਿਆ, ਜਿਸੇ ਗਾਤ ਹੁਣ ਕਰਕ ਤੇ ਨਸਦੀ ਹੁਣ ਕਰਕ ਕਰ ਨੀਕ ਦਰ੍ਹਾਂ ਨਾੀ ਸੀ ਜਿਹਦਾ ਜਦਾ ਜਿਸਨ ਛਾਲ ਮਾਗੇ ਗਾਂ ਛੱਤ ਤੇ ਖੜ੍ਹ ਨਾਣਦਾਰ ਵਿਚੇ ਵੱਜਣ ਜ਼ਰਕ ਨਲੀ ਵਿਚੇ ਇੱਥੇ ਪਿਆ ਗਈ ਵਿਚੇ ਹੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਖੜ੍ਹ ਹੀ ਸਨ ਤੇ ਨਾਣਦਾਣ ਵੀ ਉਟ ਦਾਈ ਵਿਚੇ ਜੈਤਰ ਗਿਆ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਨਲ ਕੇ ਮੁਸ਼ਕਾ ਕਸ ਵਿੱਚੀਆਂ।

ਫ਼ਗਰ ਵੀ ਇਕ ਪਾਸ ਕਾਰ ਬਾਲ ਲਗਿਆ ਸਾਵਾ ਹਾਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਢਕ ਮਾਰ ਕ ਸਟੇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਿਸਾ ਹੋਏ ਤੋਂ ਟੇੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਤੇ ਬੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਰਾਜਜਾਦਿਆਂ ਟਰਆਂ ਤੂੰ ਪੰਜਵੇਟ ਭੁਣਾ ਦੀ ਰਸਮ ਤੇ ਇਹ ਜਾ ਕਲਤ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਈ ਹੁੰਦਾ ਵਟਾਉਣ ਵੱਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂਗਾ।"

ਬਾਈ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਦਾ ਸਭ ਕਰਦਾ ੲਂ ਵਿਭ ਦੀ ਜੁਸਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਜੁਝ ਦੀ ਵੀ ਜੁਲਾਈ ਹੈ ਸ਼ਿਸ਼ੀ ਇਸ ਵਿਚ ਮਰਾ ਕੀ ਕਸੂਰ ੲ ਬਾਈ ਕਿਸ਼ੀਣਿਆ

ਬਬਰਦਾਰ ਜ ਆਪਣੀ ਗਈ ਜਬਾਨ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂ ਨਾਈ ਲਿਆ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਈ ਕਿਹਾ।"

ਨਾਨਦਾਰ ਨ ਗਿਸਤ ਦਾ ਡੰਡਾ ਮਾਰਿਆ ਤੋਂ ਗਿੜਾ ਅਜਾ ਵਿੱਖੂ ਕਾਈ ਨੀ ਤੇਰੀ।"

ਤਿਸ਼ਵਾ ਕੀਤਦਾ 'ਫ਼ਗ਼ਰਾ ਮੇਹ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਣ ਦ ਬਸ਼ਗਲੀ ਦੀ ਮਿਟੀ ਵਿਚ ਤਰੀ ਚਰਬੀ ਗੁਵ ਦਣੀ ਅੰ, ਤ ਤਰ ਲਹੂ ਨਾਲ ਗਲੀ ਦ ਰੜੇ **ਧੋ ਦੇ**ਣੇ ਐ।"

ਠਾਣਦਾਰ ਨ ਫਰ ਡਡਾ ਮਾਰਿਆ ਤ ਕਿਹਾ, ''ਜ ਥਾਹਰ ਆਏਤਾ ਤਾਂ ਨਾ।''

ਤੇਰੀ ਯਾਰੀ ਨੇ ਵਵਾ ਨੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਲੱਗ ਰਾਈਆਂ ਹੱਥਕੜੀਆਂ।

ਇੱਕ ਸਿਹਾਰੀ ਨੇ ਗਏ ਵਿਦਿਆ ਕਿਹਾ, ਜਨਾਬ ਏਸ ਸਾਹਨ ਨੂੰ ਨਥ ਪਾ ਤਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਲ੍ਹ ਨਾ ਤੀਖ਼ਿੰਦ, ਉਥੇ ਤਾਂ ਏਸ ਨੇ ਵੱਗੋਂ ਕਿੰਦਾ ਹਨਾ ਜਾਣਾ ਏ ਤੋਂ ਏਸ ਦੇ ਖਲ੍ਹਾ ਵਿਭੇਨ ਨਾਲ ਮਤੀ ਤਰਕੀ ਵਨ ਗਦ ਜਾਣੀ ਨੇ ਜਨਾ ਨਥ **ਪਾਈ ਐ ਏਸ ਨੂੰ** ਤਾਂ।" ਿਸ਼ਤ ਨੇ ਹਰਤ ਹੈ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦਾਨ ਅਤੇ ਹੋਜ਼ ਜਾਰਤ ਸਤੀਕਾਨਾ ਤੋਂ ਫਰ ਵਿਚਾਰ੍ਹਤਾ ਜਾਰਿਆ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਰਪਿੰਤਾ ਤੇ ਹੋ ਤੁਕੜੇ ਸ਼ਾਲਾ ਟਰੂਆ ਜਾਂ ਜੀਨਾ ਜਨਤੀ ਸ਼ਾਲਾ ਕਰਾ ਜਾਵਨਾ ਤੋਂ ਲੂਟ ਫਿੜਤੀ ਸ਼ਾਜਾਣ

हे रेना इंटर रूप स्वाहर किया न दर उन्नाम रेखा है हिए प्राप्ती अने हो दर रे शिक्षा प्राप्ति है है है है से ही अहा जिसी वे रेक्षा के देखा वे सदी दर जिसे हैं साह हो अहा

ਟਾਆ ਵੇਵਾ ਜਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ਼ੁਸ਼ਤ ਸਮਾਜ਼ ਪਾਰ । ਬਾਹਰ ਭਰਵਰੂ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ੲ

ਪਿਸਤ ਕਿ ਬਹੁਆਂ ਦੀ ਜੀ ਜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਦੇ ਫੁਰ ਜੀਣ ਦੀ ਪਿਸ਼ ਬਸਤ ਕਰ ਵਿੱਚੀ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਿਸ਼ ਜਾਂ ਬੁਰਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਦੇ ਜਦਾਤ ਤੋਂ ਮੁਤਾਰੇ ਸਮਝ ਪਿਸਤੀ ਜਾਤੀ ਜਾਤਵਾਈ ਸਮਝਾਤ ਵਿਚ ਦੇ ਸ਼ੁਰਦ ਸ਼ੁਰਦ ਜੀ ਦਾ ਜਾਵੇ ਦਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਵਾਈ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦੇ ਜਾਣ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਦੀ ਸਜ਼ਦੇ ਸੁਣਾ ਬਾਲਖਾਈ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ।

> ਅਖ – ਬਗੀ ਘੜੀ ਥੇ ਬਗੋਲਾ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਮਿਤਰਾ ਨੂੰ ਕੇਦ ਨਾ ਕਰੀ। ਅਬ - ਯਤਾ ਮੀਤਕਾ ਨੂੰ ਜੀ ਖਾਤਾਂ ਤੇ ਮਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਬਲਗੀ।

अप्रमान कर्ण का राज अध्यास को छा विस्त तुन हो।

इस्त कि इस्त को उपरित हान अपनापत हो।

इस्त कि विस्त हो।

इस्त कि विस्त हो।

इस्त कि विस्त हो।

इस्त कि विस्त हो।

इस्त को असा कि इस्त के असुत हो।

इस्त को असा कि विस्त हो।

इस्त को असा कि विस्त है।

इस्त को असा कि विस्त है।

इस्त है।

इस

ਅਖ - ਕਈ ਸ਼ੁਰ ਜਦੋਂ ਬੁਝ ਜਾਵ ਅਬਰੀ ਦਹਾੜ ਗੁਜਦੀ।

ਕਿਸ ਦੇ ਫਲ ਕਾਲ ਦਾ ਹਥਾ ਗਿਸਤ ਦੇ ਗੁਸਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸੱਧ ਧਿਆ ਕ ਵਿਸ਼ਵਾ ਦਿਸ਼ ਇਕ ਨੇ ਕਾ ਕੇ ਕਿਸਲ ਨੇ ਦੀ ਸਨੇ ਸ਼ਾਦ ਦੇ ਦੇ ਗੁਰੂ ਮੁਤਰਤ ਦਾ ਹਵਾਦੇ ਭਵਾਂ ਤੇ ਕਿ ਲਗੇ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਮਾ ਸਿਤ ਸਾਰਾ ਗੁਰੂਸਤਾ ਹੈ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੁਟ ਦੀਆਂ ਸੁਣ ਕੁ ਸਬਾਵਿ ਵਲ ਗੁਲਾਆਂ ਮਾਣ ਟ੍ਰੀਟਵੇਂ ਮੌਤ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਵੀਰਾ ਦੇ ਵਿਯੋਗ ਸ਼ੁਰੁ।

भरण सार्था से आहा कार्यका में किये ते हिन ते व किया ना दिखे सरण सार्था से आहा कार्यका मो देगे हर राग में अस ना और होना के कार्यका के स्वाप्त के कार्यका से दिल के निकास सार्थित से कार्यका सार्थित से कार्यका सार्थित से कार्यका से कार्यका से कार्यका से कार्यका से कार्यका से कार्यका से सार्थित कार्यका से सार्यका से सार्थित कार्यका से सार्थित कार्यका से सार्थित कार्यका से सार्थित कार्यका से सा

ਚਾਈਆਂ ਵਰਗਾ ਨਾ ਹਰ ਸਹਾਰਾ

ਰੀਸਆ ਸ਼ਰੀਕ ਬਣਦਾ।

्रित्रे द्राप्तिका स्मान्ध्री इत्याहर को स्व स्ताहर सक्षेत्र स्व स्वोत्ती ता स्वाहर स्वत्रे स्वत्र अस्तो स्व ता स्वाहर स्वाहर इत्याह स्वाहरू विद्रांश स्वाहर स्व

ਕਿਲਿਆ ਸਭ ਜਵਾਬਾਜ਼ ਜਾਣ ਅਦਵਾਜ਼ ਭਾਈ ਜਾਣ ਹਨ। ਹਵੀ 1 ਗਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਾ ਤੋਂ ਆਈ ਜਵਾਵੰਗ ਸ਼ਹਿਤ (ਜਾਣ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

्ता होता होता प्रमाण ज्यो हा भेदा है। होता स्वाप्त प्रमाण विष्या होता स्वाप्त है। हासी।

अन्तर । उपर्वतिका का भी

ਾ ਜਾਂ ਦੀ ਸਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਇਆ ਕੇ ਹੁਲਮਜਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਹਵਾਲੇ ਕੇ ਸਥਾਰ ਕਰਤੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਆ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਰ ਦੀ ਛਾਵਾ ਦਿੱਤਾ ਏ।"

ा सरशा व विश्व व विभागता । स्वी शिव व व व व विभागता । स

ਰ ਨਾਲ ਫ਼ਗਰ ਬਣਾਵੇਣ ਵਾਲ ਦੀ ਸੀ ਦਾ । ਦਰਲ ਪਲ ਸਾਰ ਦਿਆਰ ਹਜ ਜ । ਰੂਜੀ ਇਕ ਨਾਲ ਇਕ ਵਿੱਚ ਖ਼ਵਾਰਾਈ ਤਾਂ ਸਵਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿੱ

ਾ ਤੀ ਸ਼ਾਦਾਰ ਸ਼ਾਨਾ ਆਪ੍ਰਣਾ ਜੀਣ ਦਾ ਸ਼ਾਰੂ ਦੁਖ ਛੋਟ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ^{ਦਾ}

ਸ਼ਣਾਰ ਪੰਥਾਪਤ ਭੀਟ ਸ਼ਰਦਾਰ ਗਿਤ ਨਾਟ ਵਿਚ ਦੂ ਜ ਤਿਸ਼ ਵਾਟ ਵਿਚ ਵਿਲਾ ਤਾਸਮਦਥ ਸਾਡ ਕਥ ਹੀ ਹ

ਚ ਦਿਆਂ ਹੀ ਲਈ ਹਸਤ ਈ ਚਲਦ ਆ ਸਾਤੀ ਗਲ ਦਾ ਨੀਕ ਪਤਾ ਜਾਲਾ ਕਿ ਧਾਮ ਦਾ ਕਲ ਬਣ ਕ ਹਿਣ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵਾਰ ਕੀ ਜਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਭਦੀ ਬਾਈ ਤੋਂ ਨਾ ਚਾਲ ਦੇ ਹੋ ਗਈ ਹਵਾ ਦੇ ਤਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦਲ ਦੇ ਕਰ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਬਾਕੀ ਚਲ ਇਸ ਜਲ ਦਾ ਦੀ ਰਸਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਘੜ ਹਸਕ ਵਲ ਨੂੰ ਹੱਤਾਦ ਰਸਕ ਦੁਸ਼ਾਹਰਵਾਰ ਇਕ ਜਾਂਦੀ ਹੁਰੀ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾਂ ਸਟਾਦ ਜਲਦ ਲਈ ਜਾ ਜਿਵਨਾਨ ਵਿਸ਼ਦ ਦ

"ਭਾਈ ਨੂੰ ੲਸ ਪਿਡ ਦੀ ਐ?"

ਤਾਂ ਭਾਸ਼ੀ ਨੇ ਨਾਸਸ ਤਿਤ ਦੀ ਆ ਹਮੀ ਹੈ ਦਾ ਜਾਣਾ ੲੈ। ਜਨਾਨੀ ਨੇ ਪੋਛਿਆ।

> ੋਕਾਈ ਸਭ ਵਧਾਂ ਹਵਾਤ ਦੀ ਤਹਿਸਾ ਦਾ " ਅਪੜ ਕਾਈ ਉਹ ਦਸ ਪਿਛ ਸਰਦਾ ਦੇ ਤੁਸਤਾਂ "

'ਤ ਇਸ ਦਾ ਪੁਰਵਾਟ ਕਰਾ ਕਿਸ਼ਵਾਵੀ ਸੀ '

ਅਪਰ ਭਾਈ ਪਾਸ਼ਨਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹ ਹਾਕਾਘੜ ਸੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾਹ ਗਈ ਏਨਿ

"ਜ਼ਪ੍ਰੀ ਜ਼ਿਸ਼ਸ ਸ ਹਿੜ ਵਿਚ ਜਾਂ ਫ਼ਗਤ ਦੇ ਘਤ ਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੂਬੀ ਸਜ਼ਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਂ।"

'ਜਾਵ ਹਾਈ ਹਿ। ਜਤੀਆਂ ਜਿਸ ਕਰਜਾ ਸੰਤੂ ਹਿਸ਼ਣਾ ਤਾਂ ਸੰਖ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਫਿਡ ਦੀਆਂ ਪੀਆਂ ਭੇਨਾ ਬਹੁ ਬਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਜਤ ਦਾ ਚੜਦਾ ਸੀ ਜ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸ਼ਟਤਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਧੀ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੇ ਘਰ ਲੋਦਾ ਹੈ ਹੈ ਜੋ ਉਟ ਕੀਤ ਵਿਦੀ ਸੀ ਸੰਤਾ ਹਿਸਨ ਵਾਂ ਹੈਣ ਆ ਜਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਹਾਦਾ ਕਾਰਆਂ ਨੇ ਜੀ ਖਾਣਾ।"

ਵਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ਣਿਆ ਨੇ ਕਿ ਡਗਰ ਨ ਹੁੰਸ਼ਸ਼ ਦੀ ਮਤਬਜੋ ਕਰਤ ਘਰ ਜੋ ਫ਼ੜ ਦਾ ਇਹ ਜੀ ਕੀ ਗੋਲ ਸੀ ਕਿ ਭਗਵਨ ਭਗ ਨੂੰ ਫ਼ੜਾਜਾ।'

`ਵ ਕਾਈ ਕਿਸਤਾ ਡਾਰੂ ਸੀ ਜਾ ਨਾਂ ਕਈ ਵੇਡਾ ਡਾਕਾ ਮਾਤਿਆ ਹੁਤਾ ਦ ਬਾਕਾ ਤੁਮ ਛਲਾ ਜਹਿਆ ਤੇਸ਼ਾ ਵਖ਼ ਕ ਮਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਨੀਤ ਫਿਟਕੀ ਹੁਣੀ ਏ. ਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗੋਲਸ ਦਾ ਦਿਸ਼ਮ ਦਾ ਲਾਲਚ ਬਸ ਫੜਵਾਤਾ ਹੁਣਾ ੲੱਤ ਪੰਚਾਤਾ ਰਾਲ ਪਾਣੀ।"

ੰਜ਼ਉਣਾ ਬਹਿਦਾ "ਬਾਲੇ ਪਾਣੀ।"

ਤ ਹਰ ਜਾਈ ਉਹ ਤਾਂ ਉਸਰ ਹੁੰਦਾ ਭਾਗ ਗਾਲਤਾਈ ਭੂਜ ਦਾ ਵ ਜਾਣਾ ਹੋਣ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਈ ਜੀਵੀ ਮਾਂਦੀ ਉੱਤਰ ਫਿਲ ਜਾਂ ਵੀ ਸਕਦੀ ਕਿ ਜਾਂਦਿਸ਼ ਦਾ ਨੂੰ ਭਾਗ ਹਵਾ ਉੱਤੇ ਦਸ ਆਵਾ ਜਾਣਾ ਦੇ ਸਭਦ ਉੱਤਾ ਜਾਣਤ ਦਾ ਦੇ ਕਿ ਸਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਲ ਮਹਾਂਦੀ ਤੋਂ ਸਦਲਾ ਜਾਣ ਲੱਗ। ਇਹ ਬਹਿ ਜਣਾਵੀ ਦਾ ਘਾ ਤੂੰ ਮੜੇ ਗਈ।

> ਿ 'ਤਾ ਲੋਜਿਦਾ' ਕਾਈ ਅਸੀਂ ਜਾਤ ਜਾਵਾ ਦਾ ਦਾਸ਼ਾ ਰੁਬ ਨਾਤਾ ਲ'' ਬਦਲਾ ਭਗਤ ਦਾ ਵੱਤ ਭਵਾ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛ ਵਾਰ ਕਰਦਾ।

ਸ ਦੀ ਸ਼ਾਰ ਸ਼ਾਰ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਮਾੜਾ। ਪੱਗ ਵਟਾ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਖਾ ਜੋਗ ਜਾਣ ਗਿਆ ਸਾਰਾ। ਇਹ ਦਾਗ਼ ਪਉਂ ਤਰ ਲਹੂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕਸੂਤਾ ਕਾਰਾ।

ा ने नामल १० र द्राना गा पान ६ र जारन वर

ਜਿੱਕ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜੋਵਨਾ ਨਸ਼ਾਘਰ ਜਾਣਦਾ ਦੂਹਿਸ਼ ਤਿ ਦਾਮੇ

"ਤੂੰ ਠੀਕ ਕਹਿਨਾ ਏ ਚਤਰਿਆ।"

CONTRACTOR OF STATE O

ਕਤਾ ਵਿਆਹਲ ਕਤਾਤਆਂ ਵਿਚ ਭਜੀ ਆ ਤਾਂ ਵੱਖੀ ਸਾਰਕਾਣ ਨੇ ਕੁਹਾਰ ਕ ਵਾਛਆ 'ਤੇ ਇਤ ਸ਼ਤਾਨਾ ਦੇ ਜਤੇ ਵਿਚ ਘੜ ਨਿਤਲ ਕ ਤਿਥ ਭਜੀ ਜਾਨੀ ਦਾ?"

ਕਰੀ ਕਾਂਦੀ ਤੁਕੀ ਸੇਣਾਏ ਤਾਹ ਫਰ ਦੋਮਤਾ ਤੁੰਗਿਤਾ ਨਿਸਾਏ ਕਿ ਮੇਤੂਬਚਾਲਤਾ।

ਜਿਹੜ ਨੇ ਤੇ ਗੋ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੋਬ ਪਰ ਤੋਂ ਤਿਹਾਂ ਛੋਟਾਂਦ ਭੈਣ ਤੂੰ ਮੈਟ੍ ਹਿਸ਼ਵਾ ਸੀ ਸਮਝ ਜੋ ਜਿਸ ਦਾਛਣਾਵਤਾ ਜ਼ਿਵਿਆ ਹਾ

> ਵਰ ਸਭ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਰਣ ਚੁਈ ਆਂ ' "ਪਰ ਕਿਉਂ?"

ਮ ਦਾ ਪਿਲ ਜੇ ਸੂ ਸਤੂ ਸੀ ਭਾਵੀਦ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਬਦਾ ਕੀ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਂ ਘੜ ਲਈ ਜਾਂ ਇਹਾ ਹੈ, ਜੇ ਜਿਉਂ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਏ

ਅਬ ਸਤੀ ਪਈ ਦ ਸਭਾਤਕ ਸਿਫ ਸਤ੍ਰਕ ਸੰਤ ਸੌ ਗਿਣਾ ਲਿਆ ਬਾਖਲਾ।

ਜ਼ੁੰਗਾ ਪਿੱਚ ਏ ਇਹਨ ਅਜ਼ ਵਿਅਹਤ ਦਾ ਤੀ ਹਥਾ ਨਾ ਚਵਾਤਿਆਂ ਚੁੱਝ ਪੂੰ ਵਾਲਸ ਕਤੀ ਦ ਪ੍ਰਿਫ਼ ਈ ਜਲਾਣ

ਕੜੀ ਦਾ ਪਿਡ ਪਾਰ ਤਾਂ ਬਦਾ ਸ਼ਗਤ ਲਈ ਬਣਾ ਸੀ ਤੋਂ ਕਤੀਆਂ ਦਸ ਦੱ<mark>ਬ ਵਲਕੀ ਪਿੰਟੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।</mark>

> ਿ ਦੀਣ ਕਬੂਤਰੀਦ ਹ ਹ ਚਿਟੀਦ ਕਬੂਤਤੀਦ ਹੈ। ਦੀ ਤੁਸਲ ਲਿਆ ਆਲੜਾ ਸਾਰਾ ਦਿ ਦਦ ਸ਼ਬੂਤਤੀ ਦ

ਬਾਬਲ ਨੇ ਵਰ ਟੋਲਿਆ ਇਕ ਬੋਢਾ ਤੇ ਦਹਾਜੂ ਵਰ ਮੇਰਾ।

ਬੱਢੜਾ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਲੈਲੀਆਂ ਬੁਢੇ ਨਾਲ ਲਾਵਾਂ।

ਸਾਰਾ ਗਹਿਣਾ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਬੁੱਢ ਨੇ ਪਗੋਬਦ ਪਾਇਆ। ਬੋਢਾ ਬਈਮਾਨ ਹੈ ਗਿਆ ਸ਼ੋਤੀ ਪਈ ਦਾ ਪਰੀਬੋਦ ਲਾਹਿਆ।

ਮੌਕੀ ਦੀਆਂ ਰੱਟੀਆਂ ਭਰਿੰਡ ਤੌਰੀਆਂ ਬਚ ਬਾਨਿਟ ਨੇ ਭਾਸ਼ੀ 'ਚ ਭਾਵੀਆਂ

ਬਾਸਨੀ ਦੁਪੱਟਾਂ ਨੀ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਰੇਗਿਆ ਬੁਢਾ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖ ਨੀ ਜੋ ਕਿਲੀ ਗੰਗਆ।

ਪੀਲੀ ਪੀਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬਨਰੇ ਲਿੱਪਦੀ ਬੁਢਾ ਆਉਂਜਾ ਵੇਖ ਨੀ ਮੇਂ ਦੂਰ ਪਿੱਟਦੀ

ਜ਼ਿਖਿਆ ਵਿਆਹਦਤ ਨੂੰ ਕੁਹਿਣ ਲਗਾ। ਭਗਤਾ ਸਰਮ ਨੀ ਆਊਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਗਣ ਦੀ ਕੜੀ ਨਾਲ ਲਾਵਾਂ ਲੈਣ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਵ '

> ਇਸ ਮੁਸੰਤ ਸੰਖਤ ਚਿਆ ਸਟਣ ਟਨ ਕਰਦਾ ਖ਼ਰਜਣ ਨੂੰ ਤੋਂ ਸ਼ਹੂ ਜਾੜੇ ਬੁਟਰੀ ਸੂ.'

ਲਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ 'ਖ਼ੁਸ਼ ਜਦ ਕੜੀ ਦਾ ਕਿ ਗੁਜੀ ਅ ਤਾਂ ਨੇਨ ਕੀ।' ''ਕੀ ਗੱਲ ਐ ਗਰੀਬਦਾਸ਼ਾ?''

ਜਿਸਟਾਨਆਂ ਤੁਤੀਆਂ ਦਾ ਤੁਤਾ ਤਾਂ ਤੁਤੀਆਂ ਤੋਂ ਦੀ ਸਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਈ"

ਸਿਸ ਜੇਣ ਸਭਮ ਸੀ ਆਉਂਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਭੂਤਾ ਤੋਂ ਕੁਝਮਾ ਨੂੰ ਤੁਡੀਆ ਦੇਸ਼ਦਾ ਸ਼ ਇਸ ਡਮਲਿਆ ਧੀਆ ਧਿਆ ਸੀਆਂ ਤਾਂ ਮਾਹਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਪਤ ਹੋ ਸੀਆਂ ਤੁਜੀਆਂ ਨੇ ਤੋਂ ਬਤਾਤਣੀਆਂ ਦਾ ਮਲ ਨੀ ਵੋਟੀਦਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਬਣ ਬਰ ਕੋਲ ਸਤਾਨ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਾ ਬਰੀਦਾ ਦੇਤੀ

ਵਿਆਹਰਤ ਭਰਿੰਦਾ `ਦਿਸ਼ ਸ਼ਹੀ ਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀ 'ਚ ਸਿਨਾ ਕੇ ਲਾਵਾ ਕੁਝਵਾ(ਹੁਲ ਹੁ ਤੋਂ ਦੇ ਜਾ ਜਾਜ਼ਾ ਅਗਵਾ ਲੈ ਵਿੱਚਆਂ ਦਾ ਵੀ ਐ. । ਤੋਂ ਦਾ ਤੁੜਦਾ ਈ ਰਹਿੰਦ ਨੇ।"

ਿਰਟਿੰਡ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਹੁੰਦ ਕਾਰ ਹੁ ਸ਼ੁਲੀ ਸੀ। ਵੱਲ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆ ਫ਼ਰ ਲਿਆ ਕ ਦੁਆਰਿਕ ਦਾ ਫਰ ਬਹੁਬ ਸ਼ੁਰੂ ਜ਼ਿਪੀਆਂ ਉਤ੍ਹਾਂਆਂ ਨ ਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸਿਹਤ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਨਾਲ ਢੜ ਕਾਂ ਸ਼ੁਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਵਾ ਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆਂ ਕਦ ਸਾਹ ਰਭ ਦਬਾ ਦਿਤੀ। ਸਾਹ ਰਗ ਬੇਦ ਹੁਣ ਕਰਗ ਵਿਆਹਦੜੇ ਤਾਂ ਬਾ ਤੋਂ ਈ ਲੜਕ ਗਿਆ ਤੋਂ ਖੂਨ ਖੂਨ ਦਾ ਰੇਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਤੋਂ ਸਭ ਤਿਤਰ ਇਤਰ ਹੋ ਗਏ ਕਤੀ ਨੂੰ ਪਿਊ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਵਿਆ ਕਿਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸ਼ਚਿਆ ਕਮ ਤਾਂ ਮਾੜਾ ਈ ਹੈ ਗਿਆ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਇਤਸਾਨ ਗਾਜ਼ਤ ਮੂਲੀਆਂ ਵਾਂ ਗੂ ਵੇਢ ਜਾ ਰਹ ਹਨ ਪਛ ਹੁੜਤਾਲ ਹੁਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਦੀ ਬਸ ਖਾਨਾਪੁਰੀ ਜੀ ਹ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸਾਲ ਛਿਜਾਰੀ ਹੀ ਕਈ ਧੀ ਕੇਣ ਦੀਆਂ ਇਜ਼ ਤਾਂ ਵਾਸਤ ਖੂਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੋਂ ਜਟਾਲ ਦੀ ਅਤਾ ਵਾਂਗ ਰਾਲ ਚਾਰ ਪਾਸ ਛੇਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸ ਜ਼ਿਲੇਣਾ ਸੂਚ ਜ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੁਲਿਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਘਰ ਬੰਦੀ ਹੁਣੀ ਦ ਤੋਂ ਛੜਿਆ ਜਾਂਦੂ ਜਾਂਤ ਤਾਰ ਕੁਲ ਬਾਈ ਕਿਸ਼ਣ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਜਾਂਧੇਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਈ ਵਾਲਿਆ ਗਾੜਾ ਤੋਂ ਈ ਚਲਣਾ ਪੜ੍ਹਿੰਗਾ ਤੋਂ ਚਤਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ, ਚੁਕਾਰਆਂ ਹੁਣੀ ਤਾਂ ਹੋ ਕੋ ਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਨੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਗਰ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲਣ ਲਈ ਸਤੂ ਖ਼ੁਰੀ ਵਾਲਾ ਅਤਾ ਨੀ ਸਕਾਲਣਾ ਪ੍ਰਿੰਗਾ ਸ ਚੁੱਲ ਕੁਣ ਅੰਗ ਵੇਲ ਨੂੰ ਈ ਚੁਲਾਵਕ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਘੜੇ ਅੱਛੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਕਰ ਲਏ।

> ਨਹੀਂ ਠੈਲਿਆ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਜਿਊਣਾ ਜੋਟ ਮੌੜਾਂ ਦਾ।

ਪਾਣੀ ਬਦਲੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭੁਝਦੀ ਬਦਲ ਦੀ ਅੱਗ ਸੱਜਣਾ।

ਬਣ ਵਿਚ ਪਰਚ ਕ ਫਰ ਜਸਨ ਸਟਾਇਆ ਗਿਆ ਤੇ ਜ਼ਿੱਟੇਟ ਨੂੰ ਖ਼ਸ਼ੀ ਖ਼ਾਰੇ ਸਭ ਨ ਸਮਦਾਰ ਸਨ ਲਿਆ ਤੋਂ ਛੋ ਹੈ ਹੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਤਾ ਵੀ ਇਣਾਸ਼ੀ ਤਾਰੂ ਚਣ ਗਿਆ।

> ਜ਼ਿਊਦਾ ਮੁਰਿਆ ਭਾਲਦਾ ਠਾਣਾ ਜੋਣ ਤੇ ਇਨਾਮ ਰੱਖਤਾ।

ਾਕਉਣਾ ਅਤਾ ਤੋਂ ਪੁਲਸ ਵਿਛੇ ਵਿਛੇ ਹਾਲ ਹੀ ਜਿਵਾਂ ਨੇ ਫਰਤਾਂ ਸਰਭਾਰ ਦਾ ਸਭ ਵਿਚ ਦਮ ਕਰ ਛੀਤਆਂ ਸੀ ਫਰਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਲ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਭਗਤ ਵੇਂ ਘਰ ਸੰਤਾਰ ਵੀ ਜੇ ਸਿੜਾ ਸਿੜੇ ਆ ਵਿਦੇ ਸ਼ੀ ਕਈ ਬਲੀ ਦੇ ਬਤਰ ਬਣਾ ਵਿਚ ਪੁਲ ਸੀ ਪਰ ਡੁੰਧਰ ਪ੍ਰਧਾਨਦੀ ਵਿਚਤ ਘਰ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ

ੂਗਗੋ ਫੌਜ ਦੀ ਘੁਮਾਤੀ ਚੌਕਰੀ ਮੌੜਾਂ ਦੇ ਜੱਟ ਜਿਉਣ ਨੇ। ਤਿਸ਼ਤ ਵਾਜ਼ ਰਿਹ ਵੀ ਧੀਆਂ ਚੁਣਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸ਼ਸ਼ ਤਵਤ ਤਵੀਆਂ ਤਾਂ ਗਿੰਧਆਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਣ ਦੇ ਬਾਊ ਦੀਆਂ ਬੁਬੀਆਂ ਵੀ ਪਾਊਦੀਆਂ ਸਨ।

> ਰੜਕ ਰੜਕ ਰਤਕ ਜਿਊਣਾ ਮੌੜ ਹੁਣ ਲੇਘਿਆ ਉਹਦੀ ਫੌਜ ਲੇਘੀ ਸੀ ਤੜਕ।

भा र असे कि जा भारे जो धनसा अने वा

ਵਾਵ ਆ ਜੀ ਰਗਤਾਰ ਚੁਸਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤ ਰਗਤ ਵਾ ਸਸਤ ਪੇ ਇਸ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਗਿਆ ਵਾਲੀ ਸਲ ਨੂੰ ਮਨ ਬਲਾ ਸ਼ਤਿਆ ਹਵੇਂ ਜ਼ਿਲਿੰਡ ਇਸ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਲਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ ਕੁਝ ਜ਼ਿਲਣਾ ਹੀ ਦਾ ਉਸ ਦੀ ਤੋਂ ਤੋਂ ਵਿਚ ਹੈ ਸੀ ਜ਼ਿਲਿੰਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਸਾਲਸਾ ਦੀ ਸਭੀ ਚ ਰਗਤ ਗਾ ਜੀ ਉਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੂ ਜੋ ਹਾਰ ਦੀ ਭਾਗ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਹਿਲ ਦੇ ਗੀ ਸੀ ਇਹ ਜ਼ਿਲਣ ਨੇ ਵੀ ਸਭ ਰਚਿਆ ਸੀ

ਜੀਹਦੀ ਹਿੱਕ ਤੇ ਗਲੀਆ ਚੱਲੀਆ ਕਦਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰਦ ਨੇ।

"ਜੀ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਏਕਟੜੇ ਤੋਂ।"

ਡਿਸਤ ਬਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਟਿਸਤਦਾਤ ਨ ਫ਼ਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਦਾ ਅਜ ਜਾਣ ਜਾਵਾਤਾ। ਜਿਲਿਤ **ਨ ਕਿਹਾ।** ਇਹ ਫ਼ਲਾ ਹੀ ਪੰਜ ਪੰਜ ਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਜ਼ਿੰਦਾ

ਮਤ ਬਾਰ ਤਾਂ ਜੋਬ ਜਾੜਿਆਂ ਤੋਂ ਹਵਾ ਸੰਗੂ ਬਾਟੀ **' ਸ਼ਤਦਾਰ ਜੀ ਜਦ** ਜਾਂ ਸੂਬੇ ਘੁਸਰਾ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਵਾਸ਼ ਨੂੰ ਘੁਸਰਾਹੁਣ **ਤਰ ਜਿੱਚ ਇਕ ਦੀ** ਜੀ ਜ਼ੀ ਹੈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਣ ਨੇ ਇਹ

> ਤਾਰ ਦੀ ਖਤ ਵਿਚ ਅਸੂਬਾਦਾ ਪ੍ਰਤਾਏ ਹਾਜੀ ਹਵਾਏ ਤਾਲ ਤੋਂ ਉਪਰਲ ਹਿੱਥੇ ਤੋਂ ਵਾਰ ਵੜ੍ਹੇ ਤਰਨਾ ਚਿਤਾ ਫੇਰ ਸਤੂਰ ਜਾਵਿ

ਜ਼ਿਲਿਆ ਭਾਰਿਆ - ਭਾਰਿਸ਼ਗਰ ਕਰ ਜੀ, ਜਾਵਰ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ - ਵਾਲਾ

> वारी परताम , इ.स.मी वारोका से किए सामा

ਇਨੇ ਸਨ ਨੂੰ ਸਾਈ ਗੋਵਨ ਦੇ **ਜ਼ਿਆਨਾ। ਹੁਣ ਹੁਣ ਜ਼ੁਆਨ ਹੋਇਆ** ਨੂੰ ਅਬਰੀ ਜ਼ਿਆਨੀ ਤੇ ਵਸ਼ੇਬਰ ਹੈ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਗਿਤਾ।

ਸੰਧੂ ਤਾਂ ਅੱਲਗੁਸਟਾ ਨੂੰ ਜਿਵਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ ਹਵਾ।" ਜਿਉਣ ਨ ਜ਼ਿਹਾ

ਣਸ਼ਤ•ਧਰ ਤੀ•ਧ ਹੁਣ ਡਾਗ਼ ਵੀ ਖਤਕਾਜ਼

ਤਾਗਾ ਖ਼ਤਕਣ ਲਾ ਸਮੀਆ ਜਿਉਣਾ ਗੇਸ ਵਿਚ ਡਾਗ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਭਾਰ ਬਜਦਾ ਸੀ ਸਬਾਦਾਰ ਕਵਿਦਾ ਬਈ ਜੀਵਨ ਸਿਘਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਗਲਤ ਖਡ ਰਿਧਾ ਹੈ ਤੋਂ ਜ਼ਿਵੇਂ ਦੇ ਮਿਰ ਤਾਂ ਬਦਲ ਦਾ ਭੂਤ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਜਿਥ ਜੀ ਭਰਦਾ ਸੀ ਸਭ ਗਬਤਾ ਗਏ ਅਤੇ

> ਜ਼ਿਬ ਵਰਗੀ ਬਦਲ ਵਾਗੂ ਜਕਦੀ ਹੈ ਤੋਂ ਹੋਵ ਜ਼ਿਲਿ ਮੌਤ ਦੀ।

ਜ ' ਕੇ ਘ ਮਾਤਦਾ ਮਾਨਦਾ ਬੁਤਬ-ਵਾਦਾ **ਦੀ ਸੀ।** ਜ਼ਰਮ ਵਿਅਹ ਤੁਕੀਆ ਪ੍ਰਧਾਵਾਰ ਸਾਰੁਮਾਰ ਕਰਦ ਨੂੰ ਕਰ**ਮ ਨਾ ਆਈ** ਵਿਸ਼ਕ ਤੋਂ ਵੱਡਆ ਗਿਆ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਤੁਰਾ ਮੁਖਬੜੀ **ਤੋਂ ਫ਼ਰਾਂ ਦ** ਮਾ

> क्षेत्र राज्यसाच्या स्थाप के द्वार सामा स्थाप । आहमाना राज्य मा बहारीजा सामाराधन सा गुरेन रेज

ਮੀਰਾ ਜਿਸ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਭਣਵਾਈ । ਤਾਂ ਮਿਰੋਟੈਂਟ ਜਿਹੜੇਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆ ਤੋਂ ਮਿਕਰ ਵਿਛੇਤ ਗਿਆ ਫ਼ਗਤ ਦੇ ਵਾਲੀ ਵੀ ਆ ਗਏ ਤੋਂ ਛਾੜ੍ਹ ਵੀ ਸ਼ਾਤ ਆਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਛੇ ਪਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇਣ ਦੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਵਿਤ ਆਗੀ ਹੈ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਆਗੀ ਉਦ।"

ੇਵੇਂ 'ਕੇ ਕੋ ਕੋ ਕੇ ਪੇ ਆ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਗਿਆਹੇ ਤੱਕ ਤੋਂ ਉਹ ਦਾ ਹੈ। ਗਾਏ।

ਅਬੇ ਆਰੀ ਆਰੀ ਆਰੀ

ਮਲਾ ਮਹਸਤ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਭਰਦਾ ਸਭਾ ਜ ਭਾਤਾਂ ਵੇਬੀਆ ਦਾ ਵਾ ਤੋਂ ਦਿਆ ਫਰ ਸ਼ਹਲਾ ਮਹਾਈਆਂ ਦਾਲੀ ਦਾਲੀਆਂ ਦੇ ਇਹ ਬਦਗਏ ਜਿਹੜੀ ਫਾਵਰ ਮੀਲਿ ਵਾਲ

ਮਾਰੀ।

भर इत रंगव नो सब बनसा बटा व नारों भगर व विकास नो नो को देन रो बड़ में हो हो निरोध नट ने वो सा बड़ से ब ख गड़ा हो ना गो बहुस भा ना से आदिनों का डोनन हरना ग्रे

ਪ੍ਰਾਵਸ ਸਦਮਦ ਜੋ ਭੂਸ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹਨ। ਜਾਂਦਾ ਹਨ ਨਿੱਕ ਫ਼ੈਰੀ ਤੋਂ ਨਾਣਦਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਨ ਨਿੱਕ ਫ਼ੈਰੀ ਤੋਂ ਲਗਵਾ ਦਣੀ ਸੀ।" ਭੋਗਰ ਨੇ ਜ਼ਿਹਾ।

"ਗੋ ਮਤਲਬ?"

य 13 कल निर्मित दे तर दास उर्गातन

"ਉਹ ਕਿਵ?" ਠਾਣਦਾਰ ਹੈਰਾਨ ਸੀ

लास द्वारा सुष्यात्रेण २० ७० १ १ म यहाउ ५००

"ਤ ਤੇਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾ ਆਈ।"

ਜੇ ਵਿੱਤਾਅ ਹਰਤ ਤਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀਖ਼ਆ ਜੋ ਜਟਦ ਤਸ ਵਿਚ ਸੀ। ਡਗਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

"ਤੇ ਵਰ ਕਿਵਾਂ ਖਤਾ ਲੇਗਿਆ।"

ਬੜੇ ਜੋ ਲਗੇਟੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਣੇ ਲਹਾ ਜਹੁਦ ਦੇ ਸ਼ਹੁਤਿਤਲ ਦਿਆ ਹੈ ਸਮੇਂ ਸੰਗਤੀ ਹੁਣ ਦਾ ਸ਼ਹਾਰਗ ਸੰਗ ਅਜ਼ਸ਼ੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮੀ ਬੇਟਰ ਕਿਵਾਸ਼ ਸ਼ਹੁਤ ਦੀ ਜ਼ਬਕਾਵਿਆਂ ਨੇ ਤਵੇਰ ਦਾ ਸ਼ਕਤਾਰੀ ਜ਼ਿਆਂ ਫਿ ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਿਊਣਾ ਵੱਧੋਂ ' ਵ ਫ਼ੇਤ ' "ਫਰ ਤਾਂ ਸਭ ਫ਼ੋਜਗੇ?" "ਜੇ ਵੇਜ਼?"

"ਵਰ ਕੀ ਵਰ ਨਸੀ ਆਤਾ ਤੁਬੜ ਕੁਝ ਫ਼ਰਦਾ ਬਾਰੂ ਕੰਜ਼ ਵਿਆ ਤੁ ਮੂਰਾ ਆਹੇ ਹਾਲ ਕਰ ਗਿਆ।"

> ਗਿਣਰਾ ਜੇੜ੍ਹ ਵੀ ਗੁਣ ਸ਼ਹਾਜ਼ ਲੇਕਸ ਰੀਜ਼ਣ ਦੀ ਲੜ ਐ: ਯਾਰ ਅ ਮੈਂ ਕਈ ਰਜਦਾ ਦੀ ਪਿਸ਼ ਤੋਂ ਜੋ ਸਿਧੂ ਕਰ ਆ ਜਾਵੇਂ ਜਾਂ "ਭੇਜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਰਣ ਬਰਾਬਰ ਮੈਂ ਕਿਰੜਾ ਚੁੜੀਆਂ ਪਾਈਆਂ।" ਵਰ ਕਿਰੜੇ ਪਾਸ਼ ਨੂੰ ਗਏ ਐ?"

अस्य चंडो इस सण्डण प्रसी भोषण क्या तथा होडा वैसनोर्ण

इसे ने से सर्पण सातन दिय

ਨਾਲਜਾਤ ਜਲ ਜ ਬਾਤ ਨਿਡਾਂਬਆ ਉਤ੍ਹਾਂ ਦੇਤ ਹੁਤ ਉਤ੍ਹੀਂ ਨਜ਼ਤ ਆਈ ਜਾ ਉਹ ਸਮਝ ਜ਼ਿਆ ਕਿ ਭਾਰ ਹੀ ਹਨ ਨਾਲਦਾਰ ਕ ਜਜ਼ੀ ਕਾਲ ਘੜਾ ਜੇਜਾ ਜਿਆ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਜਿਹਾਕ ਜਾ ਵਿਖ਼ ਲੈ ਡ ਰੁਡਣ ਲਈ ਭਿੰਡਾ ਕਰ ਜ਼ਿਕਾਕ ਕੇ ਤੁਲ ਲਈ ਅਕਸਕੀ ਕਰ ਵਿੱਚੀ ਜੋ ਘਰਾ ਹਰ ਤਜ਼ੇ ਕਰ ਲਿਆਂ ਹੈ ਨਜ਼ੀਰ ਨੇ ਜਾਂਦੀ ਦੁਲਾ ਵਿਕੀ।

ਦਵਾਬ ਵਿਚ ਵਿਧਾਣ ਕਾਵੀ ਦੇ ਦੂ ਜਾਵਾ ਚੁਲਾ 'ਚ ਨਾਂ ਤਾਜ਼ ਤੋਂ ਸਿਭ ਬਣਾ ਦੀ ਆ ਜਿਨਾ ਸੀ ਦਿਵਾਣ ਕਾਰ ਵਾਦੀ ਦਾ ਖਤ੍ਹਾ ਕਰਕ ਮਰਚਾ ਲਾ ਇਆ ਵਾਰ ਤੋਂ ਵਿਧਾਣ ਕਾਰ ਕਾਰ ਕਾਰ ਸ਼ਾਮ ਤਿਆ

ਨਾਤਦਾਸ਼ ਮੜ ਦਾ ਜ਼ਿਵ੍ਹਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਮਤ । ਆਸ਼ੀ ਕੁਜਿਸ ।

ਬਾਣ-ਜਾਤ ਬਾਲੀ ਦਾ ਜਵਾਸ਼ 'ਦ ਜਿਲਾ ਇਹਾਂ ਵਿਸ਼ਾਂਤਆ ਜੋਤ ਤੂ ਜੋ ਸਵਿਤ ਜਿਹੜ ਸਭਾਵ ਦੇ ਜ਼ੜਤਾਬ ਸ਼ੁਰੂ ਬਿਆ ਜੀ ਜਾਂ ਤੋਂ ਦੁਸ਼ਤ ਦੀ ਵਜਦੀ ਜੀ ਸਟੀ ਸੀ ਸ਼ਹੂ ਵਜਦੀ ਦੀ ਜੋ ਛਾਵੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਬਾ ਹੁਜ਼ਤਾਆਂ ਸ਼ੀ ਸਵਾਦ ਸ਼ੀ ਆਇਆ।"

ਮੀਰ ਜਿਥੇ ਉਸਾ ਕੋਈ ਘੱਟੀ ਸ਼ਹੀ ਹੈ ਜੀ ਸ਼ਹੀ ਜਿਥੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹ ਉਸਤੇ ਹੈ ਕੇ ਕੋਈ ਦਾ ਸ਼ਹਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿ ਸ਼ਹੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੁਲਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੁਲੀ।"

ਜਿਸ ਬਿਛਡ ਤਾ ਮੈਂ ਸਭ ਤਸ ਤਸ ਕਿਸ਼ ਜ਼ਿਸ਼ਦ ਵਿਚਾਰ ਤ ਭਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜ਼ਿਸ਼ਦ ਤਸ ਤਿਹਾਰ ਹੈ ਰਹੀਆਂ ਵਿਚ ਸੀ ਟਾਕਰ ਹੋਏ ਡਰਦੇ ਮਿਰਗ ਭੋਜਗੇ।

ਕਿਖਾਣਾ ਰਹਿਣਾ ਚੁਤਦਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋਟ ਵਿਚ ਦੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰੋਕੀ ਰੋਖੂੰ।"

ाते सर्वेद्धा संस्था है। स्टब्स्ट स्टब्स स्टब्स्ट स्टब्स स्ट

ਨਾਣਦਾਰ ਨ ਨਾਲ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ | ਟਟਆ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲੀ ਲਾਈ ਰੁੱਪ ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦੀ ਜਾ ਤੇ ਘਰਾ ਪਾਂਟ੍ਰਿੰਗ ਏ. ਅਜ ਸਟਾ ਟੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹਾਂਦਾ ਤੇ ਫਰਨਾ ਵੀ ਜਿਉਂਦਾ ਏਵੇਂ

ਤੀਕ ਅ ਸਤਭਾਰ ਤਰ੍ਹਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ

अंत प्रका स्पना वन ना धत्रा पाणी सारा छ।

ਸ਼ ਮਹਾਦਰ ਦੀ ਅਜ ਜ਼ਿਖਦਾ ਫਤਰ ਕਾੜਿਆ ਵਾਲ ਜੌਣ ਤੋਂ ਦਾ ਮੁਮੀਲਆ ਤਾਂ ਸਵਾਦ ਕੀ ਆਇਆ। ਤੁਰੀ ਤਾਂ ਤਰਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਈ ਬਦਲ ਗਈ ਠਾਣਦਾਰਾ ਵਿੱਚ ਫਿਲਲਗਾਂ।

ਨਾ ਸਾਰ ਜ ਦਥ ਹੋਰ ਫਿਛ ਦੀ ਆ ਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੀਕ ਨੂੰ ਜਵਾ ਪਾ ਹ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਕਸ ਲਿਆ। ਤੋਂ ਟਟੂਰ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ੇ ਮਾਰ ਲਈ। ਟਟੂਆਂ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਿਵੀਕਾ ਹੁਬਰਾ ਗਿਆ। ਹਾਜ਼ੀ ਤਾਜ਼ੀ ਫ਼ਗਰ ਦੀ ਲਗਾਈ ਦਾ ਬੰਤਿਆ ਹੁਣ ਕਰਤ ਛੜੀ ਹੀ ਕਾਬੂ ਆ ਜ਼ਿਆ ਤਾਲਦਾਤ ਨੇ ਤੱਥ ਕਰਕ ਹੁੰਪਕਤੀ ਲਾ ਲਈ ਤੋਂ ਘੜ ਨਾਲ ਬਨ੍ਹ ਕ ਠਾਣ ਵਿਚ ਲਿਆ ਹ ਜਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਫ਼ੌਤ ਦਿੱਤਾ ਤੋਂ ਗਿਹਾ।

ਜ਼ਿਊਣਾ ਜ਼ਿਊਣਾ ਲਾਈ ਸੀ, ਸਟਾਤਾ ਨਾ ਮਮਟਾ ਸਾਹਾ ਦਿਨ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਘਟ ਨਾ ਜ਼ਿਵਿ ਏਸ ਨੂੰ ਬਬਰਾ ਖੂਨ ਡੀਤਾ ਏ ਏਸ ਨ ਲੜਾਂ ਦਾ '

ਜੇ ਵਲਤ ਦੇ ਇਸ ਨਾਣ ਦਾਗਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਪਾਣੀ'ਤ੍ਰੇ ਹੀਸ਼ਾਆ ਤੁਜੀਆ। ਦਾ ਬਹੁਰ ਹਾਂ ਬਹੁਰ '' ਜ਼ਿਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਤ ਹੁਣ ਇਹ ਬਹੁਰ ਕਾਲਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਖਤਤੀ ਤ ਗੱਡ ਦਣਾ ੲ ਠਾਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

> ਅਜ ਤਾਈ ਕਈ ਜਲ ਬਣੀ ਨੀ ਜਿਵਤੀ ਵਿਉਣ ਨੂੰ ਡੱਡ ਲਵ ਇਸ ਤਰ ਵਰਗਿਆ ਵਾਸਤ ਤਾਂ ਜਲ੍ਹ ਦ ਕਿਲ ਈ ਸਹਤ ਨ

ਪਹਿਲਾ ਡਾਕੂਆ ਦੇ ਗੁੜਾ ਵਿਚ ਭਾਤ ਭਾਤ ਦੇ ਡਾਕੂ ਹਦੇ ਸੀ। ਪਿਤਾਾ ਵਿਚ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜਨਾਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਢ ਕੇ ਜਵਨੀਆਂ ਵਾੜੂ ਨਾਜ ਨਰਤ

ेद समित हात कालों इ राक्तात है। व देखन से भूर स िसाई है आत्र वित्ती से इस दाप र प्रतिस्थान समास साह "आजी नाद्र जिल्ला आता व्य

दंश 'सम्भिति कारण इस्तार्थ क्रिक्ट के उद्द्र भ िं '' हिनों जुल भाग कहा। हिन्दु को उपाया का उद्दर्श 'देखा । बिक्क कर इसे द

ਵੱਚੋਂ ਇਕ ਸਦਾ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਨਿਕਾਰਵ ਸਾਹੀ ਸ਼ਹੂ ਜਾਲਤ ਵੱਧ ਸ਼ਹੂਰ ਵੱਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹਨਾਵ ਦੇ ਜੀ ਸ਼ਹੂਰ ਇਕ ਇਕ ਲਈ ਜਾਲ ਮ

ਮਰੀ ਕਿਤ ਜਾਣਾ ਨਾ ਜਾਣਾ ਨੇ ਤੁੰਦੂਰਗ ਵੱਖਦਾ ਨਹਾਂ ਆਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਾਸ਼ਾਹਾਨ ਨੂੰ ਸਤਾ ਕਿਤੇ ਆਦਿਆਂ ਗੁਸਤਾ ਨਾਲ ਗ ਵੱਟ ਕਿਤਾ ਜਾਣਾ

> ਪ੍ਰੋਵੀ "ਦੇ ਤਾਂ ਤਲਾ ਦਾ ਤਾਲੇ ਜੀ ਸੀ ਬਿਲਿਆ ਦੀ ਜਾ ਦਾ ਸ ਸਾਈ ਦੇ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਦਾ ਨਾਲੇ ਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਲਿਵਤਾ ਵੇ ਨਾਣਿਆ ਵਾਲੀ ਜਾਣਾ ਦ ਤੇ ਸਭਾਤ ਗਿਤ ਵਾਲੇ ਵੇ ਵਿਚ ਸੀ ਪਾ ਲਹ ਸਾਈ ਵਿਚ ਦੀ ਪਾ ਲਵੀ ਭਗੇ ਨਾ ਜਵਾਦ ਵੇ ਨਾਲ ਆ ਵਿਚ ਤੀ ਹਵਾ ਹੁਦਾ ਦ

' ਦਾਲੀਆਂ ਜਨਮੀ ਨ ਹਾਸੀ ਵਿਚ ਕਿਹਾ 'ਬਸ ਫਰ ਉਹ ਤਾਂ ਦਾਝੀਏ ਵਾਲੀ ਦ ਨ ਟੱਟ ਜਾਣ।' "ਟੋਟਆਂ ਚੱਲ ਓਏ ਚੱਲੀਏ।"

ੰਜਨਾਬ ਜਗਾਨ ਨੂੰ ਲੋ ਜਾਂ ਨੇਨੂੰ ਵਾਘਰ ਸਭਾਵ ਆਇਆ ਦਾ ਮਹੀ ਤਾਂ ਜਨਾਨੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠੀ ਐ।²

"ਸਾਲਿਆ ਸਾਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਈ ਬੈਠਦੇ ਐ।"

ਜਨਾਬ ਸਮਝ ਨੀ ਜਿਸੀ ਤੀਵੀ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤਲਤ ਨਿਆਣਾ ਹੁਣ ਵਾਲਾ ਈ"

ਵਰਤ ਕਰ ਸਿਊ ਦਾਸ਼ਤਿਆ ਪਹਿਲਾ ਸੰਸਲਾ ਵਾਲੀ ਜੁਲ ਕਰਨ ਰ ਦਸ਼ਕਿਆ ਦਾ ਦੁਲੀਆ ਮਿਤਾਅ ਦਿਨ

ਮਾਈ ਹਲ ਆਦਾ ਵਿਛਾਪਛੀ ਦੇਲ ਇਸ ਜਗਾਇਆ ਸਨਸ਼ੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰਹੀ।"

ੇਵ ਹਿਆਣ ਨਾਲ ਗੀਣ ਨੇ ਸਬਾਉਟ ਜਿਤਦਾਅ ਵਾਫ਼ ਹੈ ਜਲਾਵ ਨਾਲਦਾਰ ਜ਼ਗਾਨ ਨੂੰ ਲਾ ਕਾ ਨਵਿਆ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਜੀਵਆਂ ਵਿਆ ਕ ਟਾਆ ਘਰ ਜ਼ਲਾ ਗਿਆ ਵਾ ਜ਼ਿਲੇਟ ਨ ਮਨਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਨਜੀ ਕਵੇ ਕਲੇ ਨੂੰ ਡਰ ਨੀ ਲਗਦਾ।"

> ਜਿਸਾਸਆ ਮੈਂ ਕਲਾ ਕਿਉਂ ਆ ਤੁਵਾਂ ਤਾਂ ਜਾਸ ' **"ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਡਾਕੁ ਆਂ**।"

ੇ ਡਾਕ ਵੀ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਪਟ ਜਮ ਬਦ ਈ ਜਦ ਅ

ਸ਼ਾ ਜਾਤ ਬਹਾ ਗੁਪਟ ਲਿਆਇਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਸੀ ਹਨ ਆਏ ਤੋਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਮੈਤਰੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ।

> ਬਜਾ ਕਤਿਦਾ ਸਰਕਾਰ ਇਕ ਰੁਪਟ ਤਾਂ ਇਥ "ਬੁਗਾ ਕੌਣ ਮਾਰਤਾ, ਲਿਖਾਓ।"

ਜੀ ਅਜ ਜਾ ਕਈ ਨੀ ਮਤਿਆ ਜਤਨ ਵਾਲਾ ਏ

ਜਸਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਮਾਤੂ ਸੀਤ ਸੀ ਸਭਜਦਾ ਕਰਾ ਹੁ ਸਮੀ। ਮਨਸੀ ਪਸਤਲ ਭਗਤ ਹੀ ਲੀ ਸ਼ਿਆ ਮੀ ਤਾਂ ਤਲ ਖੜ੍ਹੇ ਫ਼ੜ੍ਹੇ ਨ ਮਨਮੀ ਦੀ ਹੜਪੜੀ ਤੋਂ ਜ਼ਮਨ ਮਾਰ ਕੇ ਮੰਟ ਵਿਆ ਜੋ ਜਟ ਕੋਟ ਕੇ ਬਾਸ ਕਰ ਦਿਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਤਰ ਵਾਲ ਤਾਕੂਆਂ ਨ ਸਵਗੇ ਨੂੰ ਬਾਸ ਵਰ ਵਿਵਾਂ ਤੋਂ ਭਾੜ੍ਹੇ ਨਾਣਾ ਲੋਟਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇਣ ਨੂੰ ਛੂੜਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ।

ਜਨਾ ਪੈ ਬੀਮਆਂ ਭਾਰੂ ਟਾਣਜਾਰ ਤੋਂ ਪਿਛ ਹੀ ਦੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵੀ

ਤੀ ਤੇਆਂ ਨਾਲ ਰੁਝ ਗਿਆ ਹੈ ਤੋਰ ਜੋ 4ਰ ਹੈ ਗਾਂਟ ਨਾਲਦਾਰ ਲਾਲਆਂ ਵਾਲੀ ਤੋਂ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ਕੇ ਵਾਹਮ ਆ ਗਿਆ। ਠਾਲ ਜਾਂ ਕ ਨਾਲ ਦਾ ਬੁੜਾ ਹਾਲ ਵਾਲਆਂ ਮਾਮੀ ਤੇ ਸੇਵਗੇ ਬਾਲ ਹੁਣ ਸੀ ਜੜ੍ਹ ਖਾਈ ਪੂਟੀ ਸੀ ਤੋਂ ਅਸਲਾ ਲਾੱਟਆਂ ਗਿਆ ਸੀ ਗਿਲਦਾਰ ਸਾਤਾ ਸਾਜਤਾ ਸਜ਼ਤ ਗਿਆ ਪਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਡਾਰੂਆਂ ਜਾਂ ਫਿਛਾਂ ਵੱਲ ਕੇ ਸਿਵਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੁਝ ਕੁਝ ਜਾਂ ਕੇ ਵਾਇਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੋਂ ਜਾਣ ਨੂੰ ਭੁਤਿਣ ਲਗਿਆਂ ਕੇ ਪੁਲਬ ਪਾਸ ਦੀ ਗਾਂਟਰ ਭਰ ਦਾਵੀ ਬੁੜ ਵਿਚ ਨਾ ਵੜੀ।"

ਜ਼ਗਾ ਜਨਾਬ ਜਗਾਨ ਨੇ ਜਦਾ ਫ਼ਾਇਰ ਭੀਤਾ ਜਾ ਇਕ ਰਜਾਂ ਦੀ ਫ਼ਾਰ ਨਿਤਕ ਕੇ ਬਾਤਰ ਨੂੰ ਵੱਜੀ, ਜ਼ੁਰੂਆਨ ਨੇ ਉੱਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ ਜਿਹੜੇ ਬਨ ਜ਼ਿਚ ਇਤ ਜਿਹ ਜਾਨਰ ਆਗਾਸ਼ ਭਾਗ ਨੇ ਉੱਥੇ ਗਾਕੂ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਜਿਹ ਜਾਨਰ ਆਗਾਸ਼ ਭਾਗ ਨੇ ਉੱਥੇ ਗਾਕੂ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਜਗੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੋਏ ਸੜਦੇ ਨੇ ਜਦਾ ਨਿਤ ਵਿਚ ਦੀ ਲੋਕ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਈ ਭਰਗੇ ਕੜੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਰਗ ਬਤੇ ਤੋਂ ਇਸ ਸਾਂ ਤੇ ਜਾਂ ਨੇ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

> ਗੰਗੀ ਗੜ੍ਹਾਂ ਤੇ ਗੁਲਾਲੀ ਲਾਈ ਜਿਉਂ ਦੁੱਧ ਤੇ ਸੰਧੂਰ ਛੁੱਲ੍ਹਿਆ।

ਤਰਾ ਕੰਮ <mark>ਖੀ ਕੁਮਾਰੀ ਕੁ</mark>ੜੀਏ ਮੁੰਡਿਆਂ 'ਚ ਖੇਡਣ ਦਾ।

ਪੌਰ ਦਸ਼ਵੀ ਜਸਾਸੀ ਹੱਸੀ ਮੁੱਡਿਆਂ 'ਚੋਂ ਡੈਨੂੰ ਟੋਲਦੀ।

ਮਤੀ ਚੁਧੀ ਦਾ ਬਣਾਤਾ ਲ∫ਤੀਆਂ ਹੋਲੀ ਵਾਲੇ ਰੇਗ ਡੇਲ੍ਬ ।

111 ਪਤਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾਈ ਨਹੀਂ ਲਗਿਆ ਜਦ ਬਾਹਰ ਰਾਲੀ ਚੁੱਕਪ ਉੱਤੇ ਦੀ ਠਾਣਵਾਰ ਤੋਂ ਭਗ ਦੇ ਗਿਆ ਨਾਣਦਾਰ ਨੇ ਗਸ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ "ਲਗ ਵਾਪਦ ਅੰਦ ਤਾਂ ਨੀ ਕੁਲਨ ਕਰਦੇ, ਹੈਗ ਦੀ ਅੰ। ਇਹ ਸਬਦ ਕੜੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਸਨਾ ਲਈ ਭਾਰਾ ਦਾ ਦਾਆਂ ਤੋਂ ਇਤ ਨੇ ਤਿਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚੀਤਦਾਈ ਕਾਰਤ ਦੀ ਜਿਸ ਨੇ ਰਗ ਵਿਚ ਚੁੱਤਾ ਨੂੰ ਵੜ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਵਿਤ ਨੇ ਗਾਲਾ ਕਦੀ ਜਾਨਾ ਈਂ।" ਜ਼ਬਾਸ਼ ਤੁੜੀ ਤੀਤ ਤਾੜਦੀ ਐ ਅਸਪਾ ਜਾ ਵਾਰਾਸ ਸਥਾਸ਼ਟ ਜਾਣ ਦਾ ਜਾਲ ਤਾ ਜਗਲ ਦੀ ਅੱਗ ਵਾਗੂ ਫੈਲਦੀ ਐ ਸਦਾਰ ਗਾੜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਾ ਵੁਖ ਬਿਆ ਤਰ ਬਾਰਾਜ਼ੀ ਤੁਵੇਖ ਨੀ ਫ਼ਰੀਦਾ ਇਕ ਬਾਤਤਾ ਜ਼ਬੀ ਭਵਿਚੀ ਵਿਖੇ ਭਿਵਾ ਆਤੀ ਤੁਆਂ ਖੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਵਾਂ ਨਾਟਦਾਰ ਹਵਾਂ

ਕਥ ਦਾ ਤੋਂ ਜਾਂ ਜਥਾਦ ਗਿੜ੍ਹੇ ਫਿਡ ਫ਼ਿਸ਼ਰ ਵਾਜ਼ ਚਾਈ ਜਾਂਦਾ ਇਹ ਟਾਰਕ ਇਕਾਡ ਵਾ ਨਾਣਵਾਰ ਹੀ ਅੰ

ਬੂ ਦੀ ਕਰਾਵਾ ਦਾਇ ਭੁੱਕ ਵਰ ਤਾਂ ਸ਼ਾਕਾਆਂ ਜਾਈਆਂ ਨਾਣਦਾਰ ਦੀ ਕਰਾਨ ਵੱਲ ਵਖ ਭੋਂ ਹੱਸ ਪਿਆ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਤ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਅਛਾ ਬਦਲ ਕ ਇਕ ਬਾਤ ਵੜ ਸਾਂ ਨੂੰ ਆ, ਦਾ ਅਤਾ ਸੁਣਾ ਇਆ ਜ਼ਿਬ ਦਰ ਜਾਂਦੀ ਵਦੀ। ਹੁ ਨਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਜੀ ਹੈਦਾ ਦੂਰ ਪੂਰ ਤਾਂ ਤੀ ਰੋੜੀ ਸੀ ਪਾਣੀ ਲਈ ਛੁਣ ਦੇ ਵਿਚਤਾਰ ਇਕ ਢਾਸ਼ ਸੀ ਜ਼ਿਸ਼ ਫਿਰੂ ਜਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਇਤੱਨਾ ਹੁ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਇਸ ਬਨ ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ੁਦੀ ਜਾਂਦਰ ਦੀ ਬਣ ਵਲ ਜਾਣ ਦੀ ਮੁੱਖੇ ਸੀ ਸ਼ੁਦਦ ਦਸ ਕਨ ਦੇ ਇਤ ਉੱਚ ਦਰਬਤ ਨਾਲ ਲਾਲ ਕਪੜਾ ਟੜਾ ਦਿਤਾ, ਜ਼ੁ ਕਦੀ ਆਦਮੀ ਬਣ ਫਿਰ ਦੁਣ ਦੀ ਤੀਸ਼ਸ਼ ਤਰਜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹੁਣਾ ਨਤੀ ਵਿਚ ਦਲੀ ਆ ਕੇ ਵੱਜਦੀ। ਦਸ ਲਈ ਹੀਲਮ ਵੀ ਹੁਦਾ ਪੁੜੀਆਂ ਝੂਲਦ ਝੜਾ, ਬਣਿਆਂ 'ਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਣ ਮੁਤ ਦੇ ਬਨ ਫਿਰ ਫੁਰਦੀ ਨਤੀ ਸੀ ਵੜਦੀ ਸਾਰ ਫ਼ੁਰੂ ਬੁੱਠ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰੋੜ ਸਨ ਤਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਜ਼ੇਣ ਸੀ ਅਤੇ ਨਮ ਵਖ਼ ਕੇ ਚਤਰ ਨ ਪੁੱਛਿਆਂ 'ਕੀ ਗੁੱਲ ਸਤਦਾਰਾ

ਬਾਈ ਕਿਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਨੀ ਕੀ ਹਾਲ ਹੁਣਾ ਦੇ ਤੋਂ ਛੁਟਾ ਵੀ ਕਲਾ ਈ ਰਹਿ ਗਿਆ ਬਾਪੂ ਤੋਂ ਤੋਂ ਜਿਸਤ ਦਾ ਦੇਖ ਹੀ ਨੀ ਸੀ ਝੀਲਆ ਜਾਂਦਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੀ ਛਾਬੂ ਬਣ ਗਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪੂ ਮਜ਼ 'ਚ ਪਿਆ ਈ ਸ਼ਹਿਰਦਾ ਹੁਣਾ ਐਂਟ ਬਣੇ ਰੂ ਕੀ ਵਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਰਦਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਣ ਰਾਲ ਆ ਲੱਗਿਆ। ਛਟਿਆ ਹਹਿ ਹੈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਣ ਵੀ ਰੁਪਿਆ ਤੋਂ ਚਰ ਗਲ ਨਾਲ ਪੀਛਆਂ 'ਬਾਪੂ ਦਾ ਬੀ ਹਾਲ ਐਂਟੇ'

ਦਾਲ ਕੀ ਹਨਾ ਦ ਬਾਈ ਅੱਚ ਸੂਤਜ ਛਿਪਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪੂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇਛਾ ਕਿ ਮਤੀ ਚਿਤਾ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦਿਉਣਾ ਆਫ਼

ਫਰ ਦਵ ਕਰਾ ਤਾਲ ਨੂੰ ਕੁਬੜ ਕਾਰਣ ਲਗਾ ਪਈ ਸਾਰ ਪੱਧਰ ਹੋਈ ਦਿਲ ਦੀ ਕੁਬਾ ਮਾਰਣ ਲਗਾ ਫਰ ਕਾਰਣ ਨਾਮਨ ਕਰੜਾ ਕਰ ਕਾਰਿਹਾ। ਬਾਪੂ ਦੀ ਆਖਤੀ ਫਿਛਾ ਕਰੂਰ ਤੂਰੀ ਕੀ ਹੈ ਜਾਉਂਦੀ ਤ ਤਾਲਸ ਛੁੜ ਬਹਿਤਾ ਇਸ ਦੀ ਐਲੀ ਦੀ ਇਸੇ ਭਾਵਾਸ਼ਾਤ ਵਿਚ ਦਾ 'ਤ ਦੀ ਸੂਲੀ ਸ਼ਾ ਉਣੀ ਪੈ ਜਾਵਾਂ'

च्या अथय तर राम चित्र भागिका है से ते व विदेश है साही महीन मन्या चित्री ते त्राच चित्रते ते तो प्रांत तता से विदेशण दिख् चित्र में क्षेत्र चित्री त्रारी भागा को राजा दिख्ला मा

ਅਖੇ ਜੇ ਬੇਦਿਆ ਤੂੰ ਸ਼ਰਗ ਫਾਲਦਾ। ਰਾਹ ਦੱਸਦ ਨੇ ਬਾਬ। ਬਈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਦਾ ਕਮਾ ਨੇ ਫਲ ਮਿਲਣਗ ਡਾਢੇ। ਬਈ ਸਾਰ ਤੀਰਥ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਇਹ ਤੀਰਥ ਵਡਵਾਗ ਮਾਂਤਕ ਵਿਚ ਵੜਵਾਗ

रेम सी विकार करायों सक अस्ट्रास र मुख्या हो। से दान की अस ह रोम सी विकार करायों सक अस्ट्रास र मुख्या हो। से प्रतान रक्षण भी र र र र र र र र र र र र प्राप्त भी भी कथा पत्र विकार में से स्वान से प्राप्त में कराया हो भी र किया होगा है। से दान किया र र राम भी कराया है किया है। सिंग में साम के स्वान के स्वान

्राम्क है है है दिन भग न उस भगिका है कसी ता कि उस र हो इस स्मकार गा , इसिन्न उत्तर है एना मिला कि फिरा ना निर्माण सो बालों सो गार ने के कि र र सी बड़ी मिलत सा उस स्वया है असे भगाती से गार के के के लोग से का कि कार्यसा कि कु असे सम्भावता मिला के कि है है है से से सिकार हैं।

ਮਰੇ ਸ਼ੁਕਰ ਦਾ ਪਰ ਵਿਧੇ ਹਾਇਦਾ ਨੀ ਹੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੇ ਕੇ ਵਲ ਇਤਿਹਾ ਜਾਮ ਤੇ ਜੋ ਤੋਂ ਜਾਂ ਦੇ ਆਈਆ ਸੀ ਇਸ ਕਾਵੀ ਤੋਂ ਮੁੱਤ ਦੇ ਉਤਾਕਾ ਕਈ ਹੁਤ ਹੈ। ਵਦਾਇਕ ਦਾ ਜਵਾਦ ਦੇ ਜਿਵੇ ਹੈ ਅਦ ਹ ਹੀ ਜਿਹਾ ਜਾ ਵਿਸਤਾ ਵਗੋਂ ਕਤੇ ਅੰਟਸਲ ਜਾਂਥੇ ਖੁਤਾ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਐਮਮੀਰ ਬਣੀ ਦੀ ਗੁੱਤ ਏ।"

्द्रहिल स्टार स्टार का निष्टे के द्वाराण गाया वा एक सम्बन्ध के दिल्ला का उन्हर का अप

ਦੁਸ਼ਾਮ ਜ਼ੁਦੂ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਹਵੇ ਹੋ ਜ਼ਿਲ ਲੋਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਦੀ ਸ਼ੈਰ ਹੀ ਸ਼ਹੀ ਹੋ

ੀ ਵਿਲੇ ਅਕਾਲ ਜਾਂਦ ਹੈ ਜਨੀ ਵਿਚੋੜ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਅਕਾਲੇ ਬਲਾਣ ਦਾ।"

ੀ, ਜਾਂਦਾ ਪਾ ਪਾਲੀ ਲੈ ਕੇ ਨੇ, ਹਵੇ ਸੀ ਜਾਣਕ ਤਨਿ ਜੀ ਜੀ ਤੋਂ ਵਾ ,ਜਾਣੀ ਹਾਏ ਇਲ੍ਹੇ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਹਤ ਜ਼ਰਮ ਜਿਵੇਂ ਵਾਵਾ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਦਿੱਤਾ ਕੁੱਤੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ।"

ਾ ਹੈ। ਜਾਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ।"

ਅਖ ਨਹੀਂ ਬੱਲਿਆ ਕਿਸ ਤੋਂ ਜਾਂਦਾ ਇੰਜਤਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਬੁਹਾ।

्र होता वस्ता है। हो होता है। आसी है। बिह्य जिल्हा

ਰਿਹ ਮਹੀ ਦਾ ਅਤੂ ਹੀ? ਕਲ ਜ਼ਮੀਨ ਖੁਗੈਵਣ ਸਦੀ ਗੁਰਜਾ ਸਿਆ।

ਸੀ ਵਸਲ ਰਹੀ ਨਾ ਹੁਣ ਕਰਤ ਵਲ ਇਹ ਕਰਜਾ ਨਾ ਮੁੱਤਆ। ਜਦੋਂ ਕਿ
ਵਿਆਜ ਮਹੀ ਜਾਵੇ ਸੀ ਇਹ ਵਾਰੇ ਬੁਹੁਤਾ ਦੀ ਸਵਾਜਾ ਜਾ ਕਾਦਾ ਕਰਦਾ
ਹਾ ਸੁਲਤ ਲਗ ਕਿਲਟ ਤੁਲ ਸ਼ਾਲੀ ਗੁਲਚ ਤੁਹੁਤਾ ਜਾਣੇ ਬੁਹੁ ਦਈ ਵੀ
ਹਾ ਸੁਲਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਕਾਰ ਵਿਚ ਸਾਲ ਦਾ ਜਲਾ ਦੁਣਿਆ।
ਗਿਆ ਹੁੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਰੁਜ਼ਵਾ ਵਜ਼ਾਰ ਹੁ ਦਿਆਂ ਤੋਂ ਰਾਤੂਆਂ ਦਾ ਜਗੇ ਵਿਚ ਜਾ
ਰੁਲਿਆ। ਜੁਹਾ ਜੁਣਾ ਜੁਲੇ ਵੀ ਵਜ਼ਾਰ ਹੁਣ ਦੀ ਬਾਂ ਤਾਣ ਚੁਲਿਆ ਜਾਵਾਂ।

ਹੋਣੀ ਕਦੇ ਨਾ ਟਲਦੀ ਹੋ ਕੇ ਗਹਿੰਦੀ ਐ।

ਤ ਫਰ ਫਜਣ ਰਹਿਦਾ 'ਪੁਲਿਸ ਦ ਹਰ ਵਿਵੇਂ ਆ'ਦੁਆਂ

ੇ ਫਰ ਇਕ ਬਈਸ ਨੇ ਮਸ਼ਧਾ ਡਸਕੇ ਦਾ ਆ ਸਕਦੇ ਟੇਸ਼ਰ ਕਾਲਚ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਾ ਵਟਾ ਕੇ ਪਰਮ ਭਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਕ ਵਾੜੀ ਫ਼ਾੜ ਦਾ ਸਾਲ ਵੱਖ ਕੇ ਇਕਾਮ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮੁਖਬਰੀ ਕਰ ਗਿਆ ਤੋਂ ਸਰਾਥ ਦੇ ਬਹੁਸੀ ਦੀ ਪੜੀ ਮਿਲਾ ਤੋਂ ਬਹੁਸ ਕਰੇ ਕੇ ਘੜੇ ਫੋਲਵਾ ਦੇ,

ਸਾੜੀ ਗਲ ਸੀਤੀ ਕਜ਼ਰ ਦ ਪਤ ਨੇ ਫਸਣ ਨੇ ਇਸਾ ਪਿੱਚ ਜੋ ਹੈ। ਗਿਆ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆ ਹੁਣੀ ਕਦੇ ਟਲਦੀ ਐਂ ਨੇਜ਼ੀ ਤਾਂ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਲਾਰੇ ਗ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਦ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਹੀ ਗਏ ਨੇ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਤਾਂ ਜੋ ਲਖ ਕਤਰ ਕਸ਼ਮਾਂ ਵੀ ਥਾਂ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਕੌਮ ਤੇ ਫਿਸਵਾਸ ਨੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਖਾਕੀ ਪਿਛ ਭੋਗਾ ਹੋਣਗੇ।"

'ਹਾ ਦ ਐ. ਸਵੀਤਾਂ ਵਰਗ " ਗਿਸਨ ਨ ਗਿਹਾ

'ਤਾ ਵਰ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਚਿਣੀ ਸਿਖ ਵੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣਤਾ। ਬਾਰਵਾ ਹੋਰ ਬਾਹਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ।"

'ਕਾਲਪਾਣਵਿਆਂ ਤੋਂ ਜਿਨੀ ਫੁਜ਼ਣਾ ਜ਼ਿਤੀ ਲਈ ਤਾਂ ਕਾਤਜ਼ਜ਼, ਕੋਲਮ ਤੋਂ ਸ਼ਿਆਗੀ ਜਾਹੀਦੀ ਐ. ਤ ਨਾਲ ਫਰ ਟਿਕਟ !'

ਫ਼ਰਣ ਹਥਿਆ 'ਸਾਹਾ ਇਤਜ਼ਾਮ ਹਜ਼ੂ, ਸਾਹਮਣ ਇਕ ਫ਼ਾਜਜ ਉਤਦਾ ਵਾਇਆ ਲੈ ਕਾਜਜ ਤਾਂ ਆਹ ਉੱਤਿਆਂ ਆਦਾ ੲ " ਫ਼ਸਟ ਕਾਜਜ ਫ਼ਰਨ ਸੀ।ਆ ਤਾਂ ਸ਼ਹ ਦਾ ਚੰਤਲਾ ਨਜ਼ਰ ਹੈ ਗਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਚੰਤ ਬਿਆ। 'ਲੈ ਕਲਮ ਇਹਨ ਖ਼ਣਾ ਲੈ ' ਫ਼ਿਸਟ ਣ ਹਟ ਚ ਜ਼ਰ ਨਾਲ ਆਹੁਣ ਦਾ ਤੋਂ ਮਾਤਿਆਂ ਰੇ ਲਹੂ ਕੱਢ ਲਿਆ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ

> 'ਫਰ ਸ਼ਿਆਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਦੀ ਐ ਯਾਰ ਭੁਝ ' ਤਿਸਟ ਖੁਤ ਦੀ ਬਣਾ ਲਈ ਸ਼ਿਆਰੀ

ਬਦਲ ਦਾ ਖਤ ਲਿਖਣਾ।

ਇਸ ਵਰ੍ਹਾ ਜੀਲ ਵਸ਼ੀਲ ਕਰਕਾ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਮਿੰਨ ਦਾ ਸ਼ਰੀਲਆਂ ਨਾਲ 'ਚੁੱਟੀ ਡਾਕਰਾਨ ਹਾਈ ਗਈ ਜਿੱਟੀ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਦੇ ਸਦੀ। ਤੋਂ ਡਾਕੀਟ ਨੂੰ ਜਾ ਕਿਸਨੇ ਦੇ ਘਰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ।

ਅਸਾਰ ਕਿਸਨ ਦਾ ਛਟਾ ਭਾਈ ਦਿਨ ਨੂੰ ਹੀ ਅੱਖਾਂ ਮੀਚ ਕ ਕਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਲਭ ਦਾ ਸ਼ਾਣ ਲਈ ਜਾਵਾ ਸੀ। ਛਾਗੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਭ ਕ ਛਟਾ ਦਬਤ ਕ ਪਾਲਦਾ ਤੋਂ ਸਫ਼ਵਾਂ ਵੇਟ ਗਿਆ। ਤੋਂ ਵੇਖ ਆਸ ਵਾਸ਼ ਵੀ ਵੀ ਐ ਫ਼ਿਤ ਕਿਸ਼ਵਾਂ ਦਿਸ਼ ਹੀ ਪਵੇਂ।

> ਅਖ : ਸੁਪਨੇ 'ਚ ਵੀਰ ਮਿਲਿਆ ਅੱਖ ਖੱਲ੍ਹੀ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ।

ਕੀ ਯਾਰ ਤਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਾੜ ਦੀ ਗਬਰ ਕਰਤਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਪਨ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੀ ਹੋਵਾਨ ਨਾਲ ਤਾਥਾ ਕਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ

ਟਰ ਵਾ ਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਗਾਲਤਾੜਾ ਆਈ ਅ ਤਿਸ਼ਤ ਦੀਸ਼ ਅ

> ਅਖੇ: ਚਰ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਿਚ ਤਿਣਕਾ ਆਪਣਾ ਈ ਸ਼ੁਰ ਮਾਰਦਾ।

्राची राज्य क्याद्वा वाचा । अत्या राष्ट्राची वा हा है है हिंदि के किया द्वार की देस इन इन किया ही से अंग अंग की सार्गित की देश है की से सालक ही से इस्टिंग कर है ਬਿਆ ਜਾ ਟਰ ਕੈਟਾ ਸ਼ਾਮਿਆ ਤਰਾਜ਼ਰ ਰਸ਼ਸ਼ ਸਾਜਾਬਾ ਸਤਬਬ ਬਿਜ਼ ਬਾਹਰ ਗਾ ਦਾਤੀ ਕਰੀ ਸਮਰੇ ਸੀ ਇਹ ਤਾਂ, ਬਾਬੀ ਜਰੀ ਵੜ੍ਹਾ ਜ ਈ ਫਾਰੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਈ।"

ਖ਼ਿਲ ਤਥਾਂ ਵਿੱਝੇ ਜਾਣਾ ਦਾ ਜਿਵਾ ਮੁਲਦੀਆਂ ਹੁੰਦਆਂ ਜਵਾਸ਼ ਦਾ ਜ਼ੁਰੂ ਜਸ ਦੀ 'ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਦਾ ਦੀ ਮੈਨ ਜਿਸ ਦੂਜੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ 'ਚ ਸਾਸ਼ਤ ਜ਼ਿਲਾ ਜੋ ਹੈ ਜ਼ਲੀਆਂ ਚੰਦਾ 'ਤੇ ਜਾੜ ਦੀ ਸ਼ਿਲਾਈ ਕੁਜ਼ਿਆ ਆਗਾ ਇਕ ਕੁਸ਼ ਕੁਤਕ ਆ ਕਾਲਪੂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਦੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦੀ ਜ਼ਿਵੀ ਆਈ ਦੇ ਦੇ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇਣ ਨੂੰ ਪਹਿੰਚਾਣੀ ਦੇ।"

'गासर र अर जातर प्रते भवन्तरहर कर प्रिकार्यत संस्थानर ।'

ਫ਼ਾਨ ਵਿਸ਼ੇ ਕੀਤ ਨੂੰ ਵਗ ਤੀ ਜਾਂ ਕਾ ਸਾਨੀ ਹਵੀ ਸਭ ਨੀ ਹ ਨਾਵਲ ਤਦੇ ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਵੇਤ ਇਸ ਕਾਵੇ ਆ ਕੇ ਬੜਾ ਵਿਧ ਜੁੜਾ ਨੇ ਇਸ ਹੈ। ਜੁਸ਼ੇ ਵੀਆਂ ਕਥਾ ਬਾਣ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਨੂੰ "

ਸ਼ੀਰ ਦਿੱਟੀ ਵੱਤ ਤੋਂ ਆਪਣ ਘੱਤ ਆ ਜਿਆ ਤੋਂ ਘੜੀ ਉਤ ਕਾਈ ਹਾਂਤ ਬੰਗਰਾ ਤਾਂ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਵਿਆ ਤਾਨੀ ਦੂਰੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁੜ ਦੇ ਚਾਲ ਐਹੋ

ਤੀ ਭਾਵਤਾ ਐਫ ਚਿੜੀ ਆਈ ਐ ਕਿਸ਼ਵ ਦੀ ਤੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿ"ਣ ਨੂੰ ਦੇਣ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ।"

> ੍ਰਾਜ ਸ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵ 'ਦ ਡਾਜੂਆ ਤਲ ਜ਼ਿਵਿਆ ਜਾਦਦਾ 'ਤਵ ਆਏ ਗ ਮੀਰ ਨੇ ਕਾਠੀ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਵਾਰ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚਵਾਏ ਜਾਹਲਾਈ ਹੈ ਸ਼ਹਾਈ ਮੀਰ ਨੇ ਫਰ ਗਾਠੀ ਪਾਲਈ।

ੁਤ ਜ ਪਿ ਹੈ ਹਨਾਂ ਭੁਰਾ ਹਨ ਕਾਲੇ ਤੁਆਨਾ ਹੈ। ਨਾ ਕਸ਼ ਸ਼ੀ ਆਨੂੰ ਜੀ। ਤੁਸੀਂ।"

ਮੀਰ ਨੇ ਫਰ ਬਾਠੀ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਵਾਕਾਨੀ ਗ੍ਰਿੰਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤੀ ਆਹਾ ਤਾਲਾਤੀ ਆ 'ਚੂਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਂ ਵਾਅਦਾਨ ਵਾਲਾਬ ਮਿਲ ਦਾ ਮਿਲ ਫੁਰੂ ਨਾ ਜਾਹੂ ਥਾਵਾਥ ਤੋਂ ਸਭਾਵ

ਮੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਰ ਜਾਣ-ਵਿਆ ਜਾ ਤੀ ਸਿਲ ਤੋਂ ਚੁਲ ਜਾਣ ਜਾਣ ਦਾਈ ਜ਼ਿਲਿੰਡ ਦੇ ਅਤੇ ਫਾਲ ਜਾਣ ਹੋਈ ਵਾਜ਼ ਨਿੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੀ ਜਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਵਾੜ ਨੇ ਭੜੀ ਆਆਂ ਜੁਣਵਾੜਾ ਤੋਂ ਜਾਂ ਸੀਜ਼ਨ ਸਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਦੀ ਵਿਦੇਜ਼ ਵੀ ਆ ਜਾਣਾ ਟ ਿਟ ਮੈਂ ਵਾ ਗੁੱਲਿਆ ਸੀ ਜਵਿੱਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆ ਵਿਸ਼ਤੀ ਨਿ ਦੇ ਅਲਮੇ ਅੰਗਾਲ ਸੁਣ ਵੱਟ ਉਹ ਦਣ ਗੁੱਲਿਆ ਹਾ

ਅਹੁਊ ਨ ਰਾਤੀ ਸਪਾ ਆਇਆ ਹਵਾਈ ਨਾ ਕਿ ਸੜਾ ਦਾ ਸੀਤ ਸਰਤ ਮੇਰੂ ਜਿਨੀ ਦੁਝ ਆਊਗਾ

'ਫ਼ਾ ਵਾਸ਼ ਕੀ ਭੂਜ ਕਾਰਸ ਸਭਿਆ ਤਾਂ ਉਵਦ ਛਟ ਭੂਗ ਨਾਫ਼ਿਤਤਾ ਦਾਛਾ ਭੂਜ ਦੀ ਨੂੰ ਸਭੀ ਤਾਂਦਨ ਪਾਸ ਈ ਸਕਾਰ ''

ਵਿਸ਼ਾਦ ਦੀ ਅਕਾਰਦੀ ਇਸਾਵੀ ਬਣਾ ਤੋਂ ਜਾਹੂ ਜਿਕ ਦੂਰ ਈ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਲਗਦੀ ਇਹ ਤਾਂ ਕਰੀ ਸਾਡਾ ਈ ਬਦਾ ਦ

"ਅੱਫ਼ਾ।"

יין יינייי

ਕੀਤ ਤਾਂ ਭਟ ਘੜੀ ਦੇ ਪਛ ਵਾਲ ਪਾਸ ਮੂੜ ਤਾਵ ਸੈਨ ਜ਼ਿਆ ਤ ਹੈ। ਜ਼ਿਆ ਤੇ ਨਿਸ਼ਨੀ ਕੀ ਕਿਵ ਸੰਸ ਲੋਕ ਜਾਣੀ ਅੰਜਨ ਨੀਤ ਅੰ

ਹਾਰਕ ਨੀਕ ਐ, 'ਕ ਭਰੀ ਫ਼ਤ ਨੀ '

ਤ ਮੀਰ 5 ਘੜੀ ਖ਼ੁਣ ਵਿਚ ਨੂੰ ਕਰ ਲਈ ਤੋਂ ਅੱਗ ਇੱਕ ਡਾੜ੍ਹ ਦੀ ਵਿਧਾਰ ਕੇ ਵਿਆ ਕਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਿਵਿਆ ਤੋਂ ਤਿਹਾ ਸਰਦਾਨਾ ਹੁਣੀ ਬੁਨ ਵਿਚ ਵਾੜਿਆ ਆਉਂਦਾ ਮੋਕ ਦਿਆ ਤਰਪਤਾਂ

ਦਿਸ ਕਈ ਨਿਵਬਾ ਤੋਂ ਨਾ ਮਾਤਿਆ ਜਾਵੇਂ ਜ਼ਿਵਿੰਗ ਤਹੁਨਾਲ ਵਖ ਜਾਵੇਤਿਆਂ ਖਾਣ ਇਹ ਤੱਕੀ ਤਕਨਾ ਹੁਇਆ ਇਹ ਵਾਬਜੀ ਤੱਪਤਾ ਕੁਣਾਏ ਆ ਜਾਣ ਦਿਉ।"

> ਟਿਲ੍ਹਾ ਸਿੰਧਿਆਂ ਦਿਆਂ ਦਰ ਨੀ ਲਗਣੀ ਸ਼ਰਦਗਾਂ। ਵਿਲਾ ਆ ਜਾਣ ਵਿੱਤੇ ਜ਼ੁਸੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸਾਂਦਾਂ ਦਾ ਘੜੀ ਡਾਕੁਆਂ ਮੁਤਤ ਆ ਕਾਬਤੂ ਤਾਈ ਵਿੱਤਣ ਭਰਿਦਾ ਕੁਝ ਦਾਲ ਤੂੰ ਜ਼ੁਕੀ ਲੁਝ ਆਇਆ ਦ ਜ਼ੀ ਹੈ ਹਨ ਦਾ ਜਾਣ ਦੇ ਨਰਕਾਰ ਦਿਲਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਵਿਲ

ਦੀ ਮੈਂ ਮੁਡਾ ਦਾ ਮਾਂਤ ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਤਦਾਤ ਦਿਵਾਂਤ ਦਿੱਸ਼ ਹੈ । ਦਿ**ਠੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ** !'

ਜ਼ਰਾ ਮਿਤੀ ਦੇ ਜਾਂਤ ਸਵਾਸ਼ੀ ਮਤਜ਼ਾ

ੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟ ਕਰਾ ਦਾ ਹੁਰਮ ਅੰਡਿ ਤਿਖੀ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਈ ਸਿਆਰ

"ਪਹਿਚਾਣ ਲਗਾ ਜਿਉਣ ਨੂੰ।"

ਜ ਸ਼ਵਾਰ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਭੂਸ ਦਾ ਵਟ ਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਚ ਆਉ ਰਹ ਘੜੀ ਤੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਚਾਣ "

ਮੀਰ ਘੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕ ਲਾਕਆਂ ਵੱਲ ਮਾ ਕਰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵਾਮ ਕੁਝਣ ਕਿਉਣ ਦੇ ਤੇਰ ਵੱਚ ਲਈ ਤੋਂ ਮੁਗਿਆ ਅਕੀਸ਼ਾ ਦੇਣ।

ਸਤਵਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਖੇਤਾ ਭਾਗ ਲੱਗਣ ਇਸਦੇ ਸਲਦ ਭਾਰਣ ਜਮਾਈ ਚੋ ਵਾਧਾ। ਦੁਆਣੀਆਂ ਕਾਇਮ ਗੀਣਾ। ਦਿੱਝ ਦੂੜੀ ਰਾਜ ਚੁਗਣੀ ਜਿਸੇ ਵਿੱਚ ਗਾਰ ਵਗਣ ਚੁਝਾਰ ਦੁਸ਼ਣ ਦੂਰੀ ਵਾਖ਼ ਤੁੱਖ ਸੋਫਲ ਜ਼ਰੂਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਤੁਰੀ ਵਲ ਵਾਗੂ ਵਧੂ ਬਿਹਰ ਸਜਣ, ਇਸ ਬੁਝ ਤੁੱਖਮਰ ਵਜਣ

ਤਾ ਜ਼ਿਲਿਆ ਹੈ ਸਾਈ "ਸਦਾਲ ਗਈ ਤੋਂ ਦੀ ਜਾਣਾ ਦੀ ਤੋਂ ਐ ਜੀਤਾ ਵੀਤ ਅੰ ਅਦੀਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਪੰਤਾ ਬਾਕੀਆਂ ਕਾਰੀਆਂ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਵੱਡਾ ਗਾ ਬਸ ਬਸ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ।

ਮਰਿਫਤ ਪਹਿਆ ਕਾਰ 1 ਵਦਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਗਤ ਤਿਆਂ ਦਾ ਕਿਹਾਣ ਤ ਸੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਵੜੇ ਗੁਖੜ੍ਹਾ ਭੀਤਾ। ਵਰ ਸਨਾ ਛਟ ਦਾ ਕੀ ਪਲ ਅ

' ਉਹ ਜਾਈ ਕੇ ਜਿਹਾ ਉਸ ਕੜਾ ਦਾ ਹਵਾ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਾ ਭੁਗਾ ਹਨ। ਹੈ ਜਾਂ ਹੁਣ ਜਿਲਤ ਨੇ ਬੁੜਾ ਦਿ ਤੇ ਫ਼ੋਲਦ ਦੂ ਜ਼ਹਿਰ ਸੀ ਛੁਟਾ ਸ਼ਹਿਰਤ

ਕਥੇ ਕਿਸ ਛੜੇ ਦੇ ਨਿਲਣ ਅਵਿਤਾ ਬਾਕੇ 'ਲਆ ਜ਼ਿਵਾਂ ਫਤਾ ਜਿਹੜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਦੇ'?'

ਮੀਤ ਦੀ ਜਿਸਿੰਟ ਦਿਸ਼ ਹੈ ਵੀਜ਼ਸ਼ਾਣ ਨੇ ਵਜ਼ਤ ਜਮਤ ਅਤਾਂ ਨਾਲ ਲਾਈ ਤੋਂ ਮੀਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਮੀਨ ਜਨ ਜਾਂਝ ਕੇ ਆਇਆ ਏ ਜਿਹੀ ਪਤਾ ਨੇ! ਸੱਖ ਦੀ ਐ ਫ਼ਿ ਵੱਖ ਦੀ ਭਾਲੀ ਕਰ ਆਪਣਾ ਲਾਗ ਲੱਕ ਕੇ ਕੇ ਜਾਂਦ

ਸ਼ੀਰ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹੁਤ ਵਿਧਾ ਹਨ ਵਿੱਚ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਦੀ ਹੋਰ ਵਿਚ ਕੁਝਾਈ ਕਰ ਜਿਹੀ ਕੁਸ਼ੀਕ ਕਵਾ ਇਆ ਮਾਹੁਦਾ ਘੜ ਤੋਂ ਇਸ ਗਿਆ

ਜ਼ਿਵੇਤ ਨਾਲ ਲੈ ਆ।"

असमा मिला र १६ इ. मा घर ११ हा शिका सिलाहिला । १ का इ. स रुत र पास गोला काछा । यो सुकृति । ६ म. १ जारणे का दान दिस् रीह्मणा अनुराग ना ना रह ११ म. इस्ते दार दिश्व मनो से वा स्पर्ध गा सो सिगर उन्हार प्रस्त को उस्तारों को सान्य देंगे अनु विकेश हुए लिलाएं हों। भेता समृत सो हो?

 ਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਆ ਸਭ ਦੀ ਜ਼ਾਸੀ ਇਹਲ ਗਈ ਤ ਸਾਸ ਦ ਸਾਹ ਚ ਵੀ ਸਾਹ ਆਇਆ।

माम र "संग्रह के का अस्व स्वाधित हो ।

ਕਾਣ ਕ ਵੀ ਮਿਆਰ ਵੀਰ ਜ਼ਿਵਾਇਆ ਕਿਸ਼ਾਦ ਗੁਰੂ ਕਰ ਗੁਰੂ 8 कर राष्ट्र काम को का सामा जो इसी हिंद्र एका जाएक हानों द्वी . सुनिकारमा निर्माण प्राप्त निर्माति । अस्ट द्राप्तेका नागण स बद बुद हरन भ्राप्य प्रमान कि राति कर निवर्तन कर है। the same and the season of the ∡तेरा प्राप्त र रामसपुरस हारत ती है (पर राध्वर पर सानु में कर हर " र भी कर दाला र इन र ने लई एकर देशा र राक्षा, भी १४ र , फिर र र देन्तु के वे प्रवाद १९ इसिन्छन सर स्वाद झाले अध्यक्त र बुक्ट के भा उ दार संगती र भागे , मी अन्यक्त लांगी मी प्रसर्भ कर एको दांगी ATOM FORT BOTH THE THE STEAM SERVICE इंद्रांका या इं म्युप्ती बन लाफ आ भा भा मराप्त दिस ६ गा तो रायाको हा इ । वस तर र रायम समा सिक्यांनका हो एक र का हर ** > रा (१ र १ ठनः१ । भुरासर । १२० रा सम्बद्ध । प्रराह्म सा है कार को उन्सम बार्ट्या को । । इस्वान्य को निर्देश को ना वस्य स्वार्धाः वस्य स्वार्धाः वस्य स्वार्थाः Paralla Marina Maria ter Carrata ter talent कि के के का रहा जा भी दे ए जा जिल्लाक स्वार्त के का जा जा का का का जा का का का जा का का जा का का जा का जा का का THIRT I ATTRIBATE ATTRIBATE AND A SECOND Die fall fan anna dat please.

ि र प्राच्याय शास्त्रा स्त्र प्राच्या प्राच्या प्राच्या स्त्र प्राच्या प्र

ਬਣੀ - ਯਾਰ ਜਾਰ ਜੋ ਕਰਦ ਲੱਭ ਰਜਦ ਨ ਉਟੀ ਗਾਰ। ਦੇ ਜਹਾਨੀ ਜਾਂਦੇ ਖਾਣੀ ਲਮਕਣ ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ। ਸਰਗ ਦਾ ਸਪਨਾ ਕਿਥੇ ਲੈਣਗ ਬਦ ਨਰਕ ਦੇ ਦੁਆਰ। ਇਹੋਂ ਜਿਹਾ ਕਲੇਕ ਹੈ ਇਹ ਤਾ ਕਲੇਕ ਵੀ ਸ਼ਰਮਸਾਰ। ਇਹ ਜ ਬਦਿਆ ਦਾ ਧਰਤੀ ਨਾ ਉਲਦੀ ਭਾਰ।

"ਜਿਊਣਿਆ ਹੁਣ ਮੇਨੂੰ ਕੀ ਤੁਕਮ ਹੈ "

'ਜੰਧਰੀ ਸਾਹਿਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਇਜ਼ਾਤ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਸਿੰਘ ਪੜ੍ਹਾ ਇਜ਼ਾਤ ਨਾਲ ਜਥਤਾ ਪਿੰਡ ਛੜ ਕੇ ਆਊਗਾ ' ਚਧਰੀ ਜਬਰ ਨਾਲ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਜਿਹਿਣਾ ਖੇਬ ਹੀ ਹਾਡਿਆ ਭਾਰ ਡਿੱਗਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ 'ਬਾਈ ਤੂੰ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੀ ਕਿ ਜੇ ਚੁੱਧ ਕਰਿਆ ਬੇਨਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਏਸ ਬਹੁਲ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਗਏ ਹਾਂ ਪੜ ਪਤਾ ਲੀ ਤੂਸ ਕਿਤੜ ਪਤਾਲ 'ਚ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਚਤਤਿਆਂ ਚਲ ਫਰ ਜਲੀਏ ਉਸ ਕਰਣਰ ਵਲ '

ਸਰਦਾਰਾ ਅਜੇ ਤਾਂ ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ ਜੋਏ ਸੀ ਆਪਣ ਬਾਰ ਖ਼ਾਤ ਘਰ ਜਾਣ ਯੂਗ ਜਿਹ ਜੇਕਣਾ ਹੁਇਆ ਵਿਆ ਏ ਆਪਾ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਾ ਤੇ ਚੁਣਾਜ਼ ਖ਼ੁੜਾ ਕੀ ਮਾਣਬ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਘਟ ਟਾਸਾ ਏ ਉਸ ਜਾਤ 'ਚੋਂ ਜਮੇਂ ਵੇ ਤੋਂ। ਖ਼ੁੜ੍ਹਾ ਜਾ ਦਿਲਾਗ ਤੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਚਾਜੀਦਾ ਹੈ '

ਂ ਚੁਤਹਿਆਂ ਕਰ ਇਹਨਾ ਤਰਲ ਦੇ ਤੁਬਰਿਆ ਨਾਲ ਮੂਰੀ ਬਦਲ ਜੀ ਅੱਗ ਠੈਡੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ।"

"ਚੁਸਾ ਫਰ ਚੱਲ ਸ਼ਰਦਾਰਾ ਇਹ ਨਾ ਰਹੀ ਕਿ ਡੁਸ਼ਾ ਦ ਚਲ ਚਲੀਏ ਗਲੀ ਕੀ ਮੀ ਤ ਗਹਿਣ ਦੀ ਹਵਾ ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਫਰ ਇਹੀ ਤਰੂ ਜਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰੋਕ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹਿਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦ ਦਰਮਤ ਵੀ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਕਿ ਮੁਸਦੀ ਨਾ ਰੋਮੀ ਬੇਠੀ ਹਵੇਂ ਜਿੰਕ ਸਫਲਜਾ ਨੀ ਹੁਬ ਨਗਦੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਹਿਨਾ ਡੁਗਰ ਵਲੋਂ ਜਾਣ ਦੀ ਬਾ ਤੇਸੀ ਨਾ ਨੇਟਾ ਦਵੀ ਦੇ ਦਾਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਜਾਊ। ਨਾਲ ਅੱਜ ਬਾਈ ਦੀ ਿੰਟੀ ਨੇ ਨਾਂ ਅੰਦੀ ਬਾਈ ਠੀਕ ਨਾਡ ਹੈ

ਾ ਵੀ ਸਕਦੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਊਣ ਦੀ ਜਿਸ ਹਨ ਨੂੰ ਭੁਸ਼ਵਾ ਜਵਾਤਾ ਉਤ ਸਾਣਣਾ ਦਵੀ ਦੀ ਭਲ ਕਰਨ ਲਗ ਜਾਦਾ ਸੀ: 'ਟੁਤ ਚ-ਭ ਦੀ ਹਾਈ ਚਾ ਜੀ ਨਹੀਂ ਬਲਤਿ ਸਿਕਾਣਾ। ਕੀ ਸੀ ਉਝ ਤਾਂ ਸਾਰ ਭਾਕੂ ਹੀ ਜ਼ਿਊਣ ਦੇ ਇਹ ਜਿਸਤ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਕਰਬਾ ਕਰਣ ਵਾਲ ਸਨ

र टोश ਕਰਿਆ ਦੇ ਚਾਹਰਿਆਂ ਚਗਾ ਕਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਦਰਸ਼ਥਾਂ ਨੂੰ ਹੀ **ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ**।" ਨੇ ਤਾਂ ਜਾਂਖੇ ਭਾ ਜ਼ੋਕਾਰ ਲਾਉਦਾ ਬਲਾਵਾ ਆਇਆ ਨੌਣਾ ਮਾਈ ਦਾ।

ਿਤ ਸਤਿਆ ਆਮਰਾ ਜਗਾ ਬਾਕੀ ਸਭ ਢਾਈਆਂ ਢੰਗੀਆਂ।

ਕਿਸ਼ੀਆਂ ਜਾਂ ਮੇਲਾ ਦਵੀ ਦ ਦਰਬਾਰ 'ਚ ਹਾਜ਼ਤ ਨਾਲਆਂ ਤੋਂ ਸਾਂ ਸ਼ਹਤ ਪਿੰਡ ਦਾ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹਕ ਅਸਵਾਸ਼ ਕਰ ਆਇਆਂ ਕਿ ਹੋ ਜਾਂ ਜਗਾਂ ਹਿ ਬਹਾਲ ਦਾ ਮਰਚਾ ਫੀ ਪ੍ਰਕਾਵਾਂ ਜ਼ਿੰਘੋ ਮੈਂ ਤਰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦਾਬਾਰ ਵਿਚ ਪਜ਼ ਸ ਦਾ ਸਨ ਦਾ ਫੇਤਰ ਲੱਗ ਭਰੋ ਭਰੋਕ ਜਾਵਾਰਾਂ

> ਸੁੱਖ ਸੁੱਖਲੀ ਛਤਰ ਪੰਜ ਸੋ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਬੂਲ ਦਾਤੀਏ।

ਦਾ ਹਾਂ ਕਤਦਾ ਡਡੇਤ ਜ਼ਰ ਆਉਂ ਥਾ ਜੱਕ ਲਿਆ ਤੌਰਾ ਆਸਰਾ

ਜ਼ਿਲੀ * ਕਜ਼ੜਾ ਪੁਜਦਾ ਉਸਤੇ ਦੇ ਪੜੇ ਫ਼ੂਤਦਾ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਿਆ ਦੀ ਭੋਟ ਵਿਜ਼ਾ ਵਾਪਰ ਆ ਜ਼ਿਆ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਆਉਂਦਾ ਛੋਟ ਤੋਂ ਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਿਲਿਆ ਦਾਨ ਭੋਗਾ ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਜੰਫੀਆਂ ਪਾ ਪਾ ਮਿਲ।

> ਅਖੇ ਕਿਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਈਏ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੇਲ ਦੇ ਹੱਬਾ।

ਫ਼ੁਟਾ ਹਰਿਜਾ ਵਾੜੇ ਬਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਦਿਣੀ ਆਈ ਬਾਸ਼ਾਂ ਨੀਰ ਵਾੜੇ ਤਾਂ ' ਜ਼ਿਊਣਾ ਭੂੜਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਨੀ ਫ਼ਰਾਉਂਦਾ ਹੁਇਆ ਬੁਲਿਆਂ, ਹਾਂ ਨੀਰ ਅਹ ਥੇਣ ਵਿਆਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਾਪੂ ਦੀ ਸਵਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਵੜੇ ਬਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾ ਈ ਬਾਪੂ ਦੇ ਭਾਗਾਸ਼ਾ ਫ਼ੱਲ ਦੀ ਤੇ ਹਰ ਨੂੰ ਫਰ ਦੂਨ ਸ਼ਾਲ ਲਗਾ ਕਰ ਜਨ੍ਹੇ ਤੋਂ ਫਰ ਛਟੇ ਨੇ ਪੀਛਿਆਂ 'ਹਰ 'ਸ਼ਿੰਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਲਿਖਿਆ ਦੇ ਸਾਲੀ ਨੇ ਅਪਣਾ

ਾਂਕ ਤਾਂ ਭਾਵ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਛਨਿਆ ਪਤ ਹਾਲ ਦਾ ਕਾਰ ਚ ਵਿੱਛ ਹੈ ਕੁਜੇ ਵੇਤੇਗਾ ਈ ਅ ਟਾ. ਕੁਜਾ ਵੀ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆ ਪਛੇ ਆਪਣਿਆਂ ਚੁਸਤ ਅਧੀਵੀਆ ਨੇ, ਇਸ ਵਾਂ ਉਹ ਗਲ ਵੀ ਨਰੀ ਹੈ ਅਖ ਅਫਰਾ ਦ ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਉਡਦੀਆਂ ਜਾਣ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਵਾ। ਕਦਾ ਮੁੜਤਾ ਵਾਤਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਨ੍ਹਾਂ ਘਲ ਵਾ ਛਟਿਆ ਵਿਚ ਮਰਾਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਕਦ ਤਰ ਵੱਲ ਆਇਆ।

ੇਜ ਆਇਆ ਹੋਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਣੂ ਸ਼ੰਗਾ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਗੁਣ ਨੂੰ ਜਾ ਕਦ ਦਾ ਜਿਹਾ ਸਿਵੇਰ ਜਾ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਬਾਈ ਮੈਂ ਵੀ ਘਰ ਪੂਰ ਹੀਲ ਵਸੀਥ ਗੀ ? ਹੁਣ ਅੰ ਤੇ ਤੁੜਫਾ ਭੜਵਾ ਕੇ ਮਾਰੇ ਦਾ ਉਸ ਕਜ਼ਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵੀ ਭਜਾਬ ਦੀ ਬਾਲ ਲਿਆ ਕੇ ਰੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਐਂ ਤੇ ਭਾਸ਼ੀ ਚ ਮਾਡਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੁਇਆ ਨੂੰ '

ਦਾਸ਼ਾ ਛੀਟਆ ਸਨ ਜੋ ਜ਼ਲਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜ ਪਲਿਸ਼ ਕਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤੀ ਕੋੜ ਨੈਬਰਵਾਤ ਬਾਰ ਨੂੰ ਸਨਹਾ ਜਾਤਾ, ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਨਿਜ਼ਜ਼ ਜੋ ਸਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਬਈ ਇਸ ਜੀ ਕਈ ਤਾਕ ਨਸ਼ੀ ਸ਼ਾਰਾ ਿਡ ਹੀ ਆਪਣੀ ਇੱਜ ਤ ਕਰਦਾ ੲ ਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਵੀ।"

ੀ ਜਿੱਤਾ ਦੱਸਾ ਗਿਆ ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਰਾਹ ਖਾਜ ਕਤਕ ਆਪਣ ਬਾਦਆ ਜੋ ਵੜਾ ਘਟੀ ਬਣ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ ਤੇ ਇਸ ਗਾਹ ਬਣ ਜ ਵੜ ਗਿਆ ਤੇ ਸਾਰਿਆ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜਵਾਈਆਂ ਵਲਾ ਦੇ ਦੇ ਵਾਰੇ ਛੜੇ। ਦੇ ਜੇਵਾਰਿਆ ਨਾਲ ਅੰਬਰ ਗੈਜਾਅ ਦਿੱਤਾ।

ਜੰਗਾਰਾ ਸ਼ਣਦਾ ਬੋਲਦਾ ਉੱਚੇ ਟਿੱਲੇ ਵਾਲੀ ਦਾ।

ਦੇ ਚੁਨਿਕ ਵਾਲੀ ਦਾ ਸ਼ੁਨੂੰ ਉਹ ਵਿੱਚ ਵਾਲੀ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸਕਦਾ ਬੁਨਵਾਵਰ ਵਿਚ ਹਿਸ਼ਕੀ ਵਾਲਾ ਦਾ।

ਦਰ ਵਿਚ 152,2° ਵਾਲੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਰ ਵਿਚ 1532ਏ ਵਾਲੀ ਦਾ ਜੇਤਾਰਾ ਮੇਟਦਾ ਬਲਦਾ ਸਮਾਰੀ ਨਤ੍ਰਾ ਵਾਲੀ ਦਾ

ਸਵਾਲੇ ਨਜਾ ਵਾਲੇ ਦਾ ਬਈ ਸਾਹਿਤ ਨਰ ਵਾਲੇ ਦਾ ਜ਼ੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ ਬਲਦਾ ਕਿ ਤਾਂ ਜਾਣੇ ਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹ ਦੇ ਤੋਂ ਆ ਦੇ ਨਾਥ ਵਿਚ ਜ਼ੜ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਜਵਾਜਾ ਵੀ ਆਇਣ ਸਭ ਤਿੰਆਂ ਦੇ ਕਿਉਣ ਨੇ ਵਿਭਾ

"ਓਏ ਰੇਂਦ ਕਿਉਂ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਸਾਜ਼ ਵਿ

ਚਤਰਾ ਕਹਿਵਾਂ 'ਸਰਵਾਰਾ ਗਲੀ ਬਾਹਰ ਚੱਲੀ ਐ '

ੇ ਫਰ ਤਾਂ ਸਰਗਾ ਰਾਹੀਂ ਬਨ 'ਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਚੱਲ ਤੋਂ ਘਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਲ੍ਹ ਦਿਉ। ਆਪ ਬਾਹਰ ਹਰਦ ਚੱਤਦ ਹੱਲ ਜਾਣਗ ਤੋਂ ਸਰਗਾ ਦੇ ਸ਼ਹੂ ਤੋਂ ਝਾਫ਼ ਲਾ ਦਿਉ। ਆਪ ਬਾਹਰ ਹਰਦ ਚੱਤਦ ਹੱਲ ਜਾਣਗ ਤੋਂ ਸਰਗਾ ਦੇ ਸ਼ਹੂ ਤੋਂ ਝਾਫ਼ ਲਾ ਹਿੱਥੇ '' ਜ਼ਿਊਟ ਨੂੰ ਬੋਨ 'ਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਇਕ ਕਜ਼ਾਂ ਸਰਗਾ ਦੀ ਬਣਾ ਹੁੰਖੀ ਸਮੇਂ ਜੋ ਬੋਠ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਇਕ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਨਿਕਲਦੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਭਗਾ ਦੇ ਸ਼ਹੂ ਤੋਂ ਉਹ ਜਾਂ ਬੋਰ ਲਾਗੂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ ਤੋਂ ਪਿੰਡ ਭਾਵਾਂ ਜਦ ਹੁਣਿਸ਼ ਨੇ ਬਠਾ ਚਾਇਆਂ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਭੀਹ ਗਏ ਕਿ ਆਖਿਰ ਗਏ ਜਾਂ ਗਏ ਜਿਸ ਤਾਂ ਸਿਪਾੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ''ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਚੂੜਾ ਵਾਲਾ ਬਠਾ ਵਾਰਜਾ ਦੇ ਇਸਦਾ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਮਾੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ''ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਚੂੜਾ ਵਾਲਾ ਬਠਾ ਬਣਾ ਦੇ ਸਦਾ ਵਿਚ ਜਾ ਸ਼ਹਦਾ ਕੋਈ ਜਾਤਰਿਕ ਵੀ ਨੀ ਵਾਤਦਾ, ਏਥ ਤਾਂ ਬਦ ਕਦਾ ਸ਼ਹਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਲੜਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਏ ਸੋਹ ਭਾਰੂ ਦੀ ''

ਬਸ ਬਸ਼ ਕਿਸ਼ ਡਾਕੂ ਦ ਚਿੱਤੜ ਕਟਦੀ ਹੁਣੀ ਐ.ਪਲਿਸ '

''ਪਤਾ ਨੀ ਜੀ ਸਟਦ ਤਾਂ ਭੂਤਾ ਵਾਲਾ ਬਨਾਈ ਆਂ ਨਾਲ ਭੂਤ ਗਿੜਾ ਦਿਸਦ ਨ ਕਿਸ ਨ ਭਾਵੇਂ ਏਥ ਕਿਤ ਆਸ ਪਾਸ ਹੀ ਖੜ ਹੋਣ ' ਇਕ ਸਿਧਾਰੀ ਠੜਾ ਖ਼ਾਂ ਕੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਵੀਜ਼ਿਆਂ ਤਾਂ ਹਹਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ

''ਤਜ ਭਾਰਬ ਜੀ ਭੂਤ ਭੂਤ ਲਈ ਐਂਵ ਨੀ ਕਹਿਤ ' ਸਭ ਡਰ ਸਟੇ ਤ ਬਨ ਚ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਤਿਤਾਣ ਵਾਲਾ ਸਿਪਾਰੀ ਕਾਰਦਾ 'ਸਾਹਬ ਜੀ ਆਪਾ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਭਜ ਕੇ ਆ ਗਏ।

ਇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਤੇਨੂ ਭੂਤ ਨ ਧੜਾ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰ ਡਰ ਕ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਆ ਗਏ।"

'ਮੇਨੂੰ ਭੂਤ ਨੇ ਖੇ ਵਾ ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਿਆ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤਵਾਂ ਜਿਹ 'ਚ ਅਤਕ ਕ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ ''

ਤਾਂ ਨਾਣਦਾਰ ਨੇ ਡਰ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਰੀ ਦੇ ਡੜਾ ਮਾਰ ਤੋਂ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਮਾ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜੇਨੂ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਵਰਦੀ ਕੀਰਨ ਪਵਾ ਦਿੱਤੀ ਡਰਪਕ ਨੂੰ ('

> ਅਖ ਕਿਤ ਮੰਨ ਪੈ ਨੀ ਭੂਤ ਚੁੜਲ ਤੇ ਜੌੜਾ ਲੈ ਲਈ ਲੱਡੂਆਂ ਦਾ।

ਕਰਿੰਦ ਹੋਏ ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਾਰਿਆ। ਰੇਂਟਕੀ ਕਹਿਦਾ "ਜੰਟੀ ਬੀਬੜੀਆਂ ਨੇ ਕੱਥੀ ਮਿੰਨੇ ਚੌਲ ਬਥਾਉਗੀ।"

ਸਿਹਾਰੀ ਨੇ ਭੂਤ ਹੁਣ ਦੀ ਫਰ ਦੁਲੀਲ ਦਿੱਤੀ । ਸੌਹ ਮਹਾਰਾਜ਼ ਦੀ ਮੈ 'ਤਾਂ ਜੋ ਦਾਤ ਕਥਾ ਸਨੀ ਏ ਉਹੀ ਕਿਹਾ ਐ. ਨਾਲ ਫਰ ਟਟ੍ਰਆ ਮੁਝ ਨਾ ਮਨ ਇਸਤੂੰ ਠਡਾ ਭੂਰ ਨੂੰ ਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।" ਤਾਰ ਵੀ ਖਿਡ ਪਤ ਗਿਏ ਸੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀਆ ਵਾਲ ਬਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਕਣ ਹੈ ਕੇ ਡਾਕ ਦੀ ਵਿਉਕ ਬਣਾਉਣ ਲਗ ਤਾਂ ਜ਼ਿਉਣਾ ਕਹਿੰਦਾ "ਚਤਰਿਆ ਅਜ ਭਾਕਾ ਮਾਰਣ ਦੀ ਬਾਂਡ ਬਰ ਵੱਲ ਨਾਂ ਦਸੀਏ।

' ਸਮੀ ਸ*ੰਦ ਪੋੜ* ਚਲ ਪੀ ਸਨਾ ਉਹਦ ਡਕਰ ਕਰਕ ਸਭਾਈ ਲਾਈਟ।' ਦਨ' ਡਸਕੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ।

> ਅਪ ਜਿਸਿਣਾ ਮੌੜ ਹੋ ਭਾਬੜ ਅਗ ਦਾ ਜਿੱਥ ਦੀ ਲੰਘੇ ਸੇਕ ਮਾਰਦਾ।

ਤ ਜਾਣ ਦੇ ਘਰ ਸੂਤਰ ਪਲਿਸ ਨੇ ਦਾ ਸਿਤਾਰੀ ਪੜ੍ਹ ਹੀ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸੀ ਜ਼ਿਲਾ ਦੀ ਸੂਨ ਕਿਲ ਬੱਧੇ ਕੀਤਿਆਂ ਵੇੜਾਬੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕੁਨਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੁਲਗੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਣੀ ਤੇ ਫਰ ਤਾਲੀ ਤੋਂ ਘੰਗਰੂਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਿਲੂਨ ਲਗੀ ਸਿਕੇ ਨੇ ਦੂਜ ਨੇ ਕਿਤਾ ਸਿੰਤਰਆਂ ਆਹਾਂ ਦੁਲ ਕੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣ ਦੀ ਐ ਕਿ ਮਰੇ ਹੀ ਕੋਨ ਵੱਜਦੇ ਨੇ।

त्वी वेक्नोभा वक्ष ही इसम एमजेंस स्त्वी है आहे हैं सा राम ए है ने भड़ों इसम सामा श्रम धनक्षा सा हर क्र हो मार्ग ए उम्मोंभा भाई रिक्षा व सोधका ना माँ धन बढ़ छह न नाना मिर्मा रिक्षा सिम्ह सम सा धन्त भए हम भी स्वामी मेम

नेश्वी वोदन्य नुस हतु भगा हो हसानु स्वर्धन

"ਜੋ ਪਿਛੇ ਜ਼ਿਊਣਾ ਆ ਗਿਆ ਜਾ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਨੀ ਡਿਸ਼ਾਂਜਸ ਦੀ ਵਧਾਈ ਮਿਲਜ਼।

' ਜਾਣ ਕਿਸ਼ਤਾ 'ਤਰ ਘਰ ਅੰਵੀ ਕਦਾਆਂ ਦੇ 'ਮਗ ਫੁਸ ਜਾਣਤਾ,

ਅਖ ਦਿਨ ਚਹਿਗ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਤ ਘੱਟ ਘੁੱਟ ਪਾ ਲੈ ਜੱਫੀਆਂ

े राष भारत सिरोटर केट' हारी अस्तर सुमार

ਅਖੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲੀ ਨੂੰ ਚੁਬਾਰਾ ਪਾ ਦੇ। ਰਹੀ ਵਾਲਾ ਜੋੜ ਵੱਦ ਕੇ

ਦੂਨ ਸਿਹਾਰੀ ਖੁਸ਼ਰ ਵਦਸ਼ਾਟ ਹਨ। ਚੁਲਾ ਗਏ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਰ ਦੀ ਨਹੁੰਤਾ ਰ ਵਧਾਈਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ना चार हर है। व ना के चारा

ਰਹਿਆ ਕਰ ਵੀਤਆ ਕਰੋਮ ਤਰੀ ਨੂੰ ਮੌਜਾਰੀ ਗੁਤ ਕਰਿਆ ਤੌਰੂ। ਬਾਮਲ ਸਭ ਚਰਖਾ ਦਿਤਾ ਹੁਣਆਂ ਲਿਆ ਦੇ ਤੂ

ਵਲ ਸਮਾ ਲਹ ਦੀ ਵਲ ਹੀ ਵਲਾ ਈ ਕੁਈਆਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਏ ਕੁਸੀ ਗਿਹ ਦੀ ਬਲੀ ਤਾਂ ਗੱਰ ਕੁ ਵਿਖਾ।' ਕੁ ਹੁੜ੍ਹੇ ਚੁੱਤਿਆਂ ਏ ਸਨਾ ਸਕਲਾਵ ਪਰਦੀ ਜਨਨੀ ਦੀ।

ਰਾਲਾ ਤਲਦੂ ਬੱਜਾਮਿਆ ਜਾਰ ਘਰ ਸਭ ਜਵਾਦੀ ਜ਼ਗ

ਨਾਨਕਾਰ ਜਾਰ ਲੈ ਫ਼ਾਪਾ ਅਖਾ ਦੇ ਨਜ਼ਾਇਕ ਵਿਭਾਇ

ਨਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਵਿੰਦ ਦੀ ਤਨੀ ਲਹਾ ਸਦਾ ਲਹਾ

ਹਰਾ ਬਰਤਾ ਵੱਜ ਬਾਨਾਬਿਆਂ ਸਮ ਦਾ ਆਲੇ ਦਾਆਲ ਨੀ ਜ਼ਿਬ ਇਲਾਈ ਨੀ ਸੰਗਣ ਧੀਆਂ ਵਰਾਆਂ ਜੁੱਕਾ ਦੇ ਜੁਣ ਗਾਲ ਦੀ ਜਿਸ ਫ਼ਿਲਾਈ ਦੀ ਸ਼ਸ਼ੀਏ 'ਛੜ ਲ ਜਾਣਿਬਣ ਦੀ ਸ਼ੜ੍ਹੀ ਦੀ ਵਾਜ਼ੀ ਨ ਜਿਤ

ਾਰੀਆਈ ਹੁਜੀਆਈ ਆਪੁਰਾਪੀਪਈ ਮਰਸਤ ਨਕਲਈ

ਸ਼ਹਟੀ ਕ-ਭਾਏ ਹਰ ਨੂੰ ਜਿ∷ਕਟ"ਵਣ ਦੇ ਜ਼ਵ ਨੀ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ੱਕਰ ਬੁਰ ਵਰਗੀ ਗੁੜ ਚੇਰੀ ਦਾ ਖਾਵੇ। ਸਜ ਬਿਗਾਨੀ ਤੇ ਜਾਨ ਹੀਲ ਕੇ ਜਾਵੇ॥

ਵੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀ ਆਉਨਾ ਏ ਵੇਰੀਆ ਜਾਨਾ ਏ ਪਹਿਰ ਦੇ ਤੜਕੇ। ਵੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਤੇ ਤੇ ਕੇਵ ਮਹਾ ਕਾਲਜਾ ਧੜਕ। ਪਰ ਵੇ ਰਵਾਦਰ ਦੇ ਤਰਾ ਚਾਦਰਾ ਖ਼ਤਕਾ

ਵੇਲੀ ਮੁੰਡਾ ਨੀ ਗੁਆਦਣੇ ਤੇਰਾ ਬੁਹੇ ਮੂਹਰੇ ਲੇਘੇ ਬੰਘ ਕੇ।

ਮੁੰ<mark>ਗਾ ਬੰਮ ਦਾ ਡੱਕਾ ਨਾ</mark> ਤੇੜ ਪੁੱਟਿਆ ਪਤੇਸ਼ਣ ਦਾ।

ਰੇਣਕੀ ਕਰਿਦਾ, "ਸਬਰੂਆ ਜ਼ਿਸ਼ਿਣਾ ਨਾ ਆਜ਼ ਕਿਸਤ " 'ਓਏ ਕਿੱਥ ਆਜ਼ ਤੂਂ ਨਜ਼ਾਰਾ ਲੈਣ ਦੇ '

ਉਸਰ ਜਿਉਣਾ ਤੇ ਭਾਰਤ ਸੱਚੀ ਆ ਗਏ ਡਗਰ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੱਸ੍ਹਾ ਵਖ ਹ ਘੜਿਆਂ ਸਮਤ ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਵੜ ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਲਲਕਾਰਾ।

ੇ ਨਿਕਲ ਉਣ ਬਾਹਰ ਮਰਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮਿਲ ਚਣਈਏ ਨੂੰ ।"

ਤਾਂ ਡੇ ਸ਼ਤੀ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਕਹਿਦੀ, ਵੇ ਤੁਸੀਂ ਤੀਜ਼ ਕੁ ਦਿਨ ਸਬੂ ਆ ਮਰਦੇ ਓ ਜਿਵ ਸਬੂ ਬੁਤਾ ਬੁਤਹਿਤੀਆਂ ਦਾ ਬਾੜਾ ਹਵਾ,'

ਚਤਰਾ ਕਹਿਵਾਂ 'ਭਾਬੀ ਰਿਨ੍ਹ ਤਾਂ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਕਸ ਸੀ ਕਿਹਾ ਮਰਦਾਰ ਤਾਂ ਡੋਗਰ ਦੀ ਭਾਜ਼ੀ ਮੜਨ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਹਨ ਪਹਿਲਾ ਨਿਊਦਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵੱਡ ਸਰਦਾਰ ਨੂੰ ਕਾਲਪਾਣੀ ਭਿਜ਼ਵਾ ਕੇ।

> ਅਖੇ : ਪੱਠਾ ਪੰਗਾ ਲੈ ਲਿਆ ਜੱਟੀਏ ਬਕ ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾ ਕੇ।

"ਵ ਕਿਸ਼ਨਾਂ ਤਾਂ ਡਾਕੂ ਸੀ ਤ ਡਾਕੂਆਂ ਨ ਤਾਂ ਇਕ ਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਵੀਤਆਂ ਹੈ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤ ਜ ਕਿਸ਼ਨਾ ਵੜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹਦ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਕੀ ਕਸੂਰ ਅੰ ਹੈ ਵ ਮੇਂ ਤਾਂ ਬਬਰਾ ਢਿੰਡ ਭਰਦੀ ਰਹੀ ਆ ਲਗਰ ਬਪਬਪ ਤ ਨਾਲ ਈ ਇਹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਮੂਤੜਾਂ ਵ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂ ਹੀ ਕ ਨੂਣ ਹਰਾਮ ਕਰਦ ਓ, ਬਨੁੰ ਸ਼ਰਮ ਨੀ ਆਉਂਦੀ।"

"ਜ ਉਹਦਾ ਢਿੱਡ ਭਰਦੀ ਰਹੀ ੲ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਬੜਾ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਭਰਤਾ। ਢਿਡ ਭਰਨ ਦਾ ਕੀ ਮਿਹਣਾ ਦਿਨੀ ਐ ।" ਜਿਉਣੇ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਤੂੰ ਉਹਨੂੰ ਛੁਪਾ ਨਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢ।"

ੇ ਵਾਜ਼ਾ ਉਹ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਕੀ ਮਜਾਲ ਸੀ ਮਰ ਤੀਵੀ ਮਾਨੀ ਨਾਲ ਆਡਾਂ ਲਾਉਣ ਦੀ।"

''ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਓਏ ਯਾਰ ਸਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ, ਕਦ ਤੱਕ ਰੋਨ ਨੂੰ ਢਾਲ ਬਣਾਈਗਾ ਇਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸਾਰਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਉੜਾ ਭਣਈਏ ਦਾ,'

ੰ ਸਰਦਾਰਾ ਕਾਰਨੂੰ ਜਨਾਤੀ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂ ਦਾ ਭੜ ਕੀਤਾ ੲ ਤੂੰ ਮਾਥਾ ਜਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜ ਮਹਾਸੀ ਘਰ ਲੁਕਿਆ ਹੁਇਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲਗ ਜੂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਖਕ ਵਾਗੂ ਜਸਕ ਮਾਰਦਾ ਦਾ ਨਾਲ ਸ਼ਰਦਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ੲੇ ਵੀ ਤਾਂ ਭਾਵਾ ਪਾਰਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ੲੇ ਸਾਡਾ ਵੱਡ ਭਾੜ ਦਾ ਧਾਰਾ ਮਾਲ ੲਲ ਘਰ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਤੋਂ ਬਾੜਾਂ ਨਾਲ ਬਾਈ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਸਰਕਾਰੀ ਇਨਾਮ ਵੀ ਏਸ ਅਦਰ ਹੈ '

ੇ ਭਗਾ ਫਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਖਤਦਾ ਉਹਦੀ 'ਤੇਡੀਕ ਵਿਚ ਕ ਤੂ ਅਦਰ ਸਾਲ ਲੈ ਆ।" ਜਿਉਣੇ ਨੇ ਬਿਹਾ।

ਚਕਤਾ ਕਾਰਦਾ "ਭਾਬਾਂ ਆਪਣ ਤੁਝ ਨਾਲ ਈ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਦਿਨੀ ਐ ਕਿ ਟਤੂਤ ਪਟੀਆ ਤੁੜਵਾਉਣੀਆਂ ਨ

ਡਗਰੀ ਨੇ ਬੇਤਾ ਗੱਸਾ ਆਇਆ ਤੋਂ ਚਤਰ ਨੂੰ ਬੱਪਤ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਥ ਚੀਵਿਆ ਜਾ ਚਤਰ ਨੇ ਮਸੂਚਾ ਫੜ ਕੇ ਝਟਕ ਦਿਤਾ ਅਸੀਂ ਵਾਂ ਨਿਹਾਜ਼ ਕਰੀ ਜਾਣ ਆ ਵੀ ਬਾਈ ਨੇ ਫਿਠੀ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਟੱਸਰ ਨੂੰ ਹਸ ਤਾਂ ਫਿੜ ਜੁੰਤਵ ਟੱਸਰ ਦਾ ਤੇ ਸੇ ਕਰੂਰ ਨੂੰ ਕਿ ਡੇਜਰ ਨੇ ਸਥੇ 'ਬੁਨਾ ਛੋਤਣਾ ਨੂੰ '

ਜ਼ਿਊਣਾ ਕੋਦਾ ਦਿਸ਼ਤੂਆ ਸਰਵਾਤ ਦਿਤ ਬਾਕਤੂਆਂ ਨਾਲ ਚਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

स्वरा रहा इस सिक्ष स्थानो किए किन रू आइन्से स्ट्रि अति क्षेत्र प्रति प्रति किन्ति है सिन्ति स्ट्रिक्ट स्ट्रिक्ट स्वित्ति स्ट्रिक्ट किन्ति किन्ति स्ट्रिक्ट स्ट्रिक ਤ ਦੁੱਖਰ ਮਾਜਿਆ ਕ ਜਿਹਾ ਵਿ ਬਹਾ ਸ਼ੁਆ ਉਨ ਜ ਸ਼ਭਾ ਘਰ ਭਾਰੂ ਵਰ ਜ ਰ ਸ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ ਅੱਖਾ ਸ਼ਹੀ ਜਾਣ ਹੈ ' ਹਵੇਂ ਦੇ ਹੋ ਦੀ ਹਵਾਈ ਫਾਲਿਰ ਭਰ ਦਿੰਤਾ ਤੇ ਉਪਤੇ ਜ਼ਭਰਾ ਵੀ ਮਾਲ ਦਾ ਭਲਾ ਲ ਕ ਬਾਸ਼ਰ ਆ ਗਿਆ ਜ ਦਨ ਘੀੜਿਆ ਤ ਜ਼ਰੂ ਤੇ ਆਮ ਜਾਏ ਤੇ ਉਹ ਗਏ

> ਅਖੇ . ਜਿਹੜਾ ਬਾਧਾ ਏ ਛੜੇ ਦਾ ਬੋਪਾ ਤੋਂ ਫੁੱਟ ਫੁੱਟ ਨਿਕਲੂਗਾ।

ਐਵੇਂ ਵੁੱਲ ਕੇ ਛੜ ਨੂੰ ਅੱਖ ਮਾਰੀ ਤੇ ਵੱਚ ਕੇ ਬਰੂਹਾ ਖਾ ਗਿਆ।

। । । ਜਾਂ ਜੋਫ ਵਾਜ਼ਿਆ ਹੈ। ਹਵਾਲੇ ਜੋਫ ਵਾਜ਼ਿਆ ਹੈ।

'ਦਿਸਤਾ ਦੀ ਜਵਾਵਿਚ ਸਭ ਦੇ ਵਾਂ

ੰਤ ਜਾਂ ਯਾਰ ਮਾਰ ਹਗਰ ਲਗਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਕੋਟ ਨੇ ਫ਼ਗਰ ਨੂੰ ਕਫ਼ਾ ਮਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਪੇਤ ਨੇ ਪੇਤ ਦਾ ਨਿਖ਼ੀ ਮਾਰ ਕ ਸੱਟ ਲਿਆ। ਕਦ ਡਗਰ ਉੱਤੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਛੋਟਾ ਉੱਤੇ। ਤਵਾਂ ਪੱਟ ਜਨ-ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਬਸ ਦੇਣਾ ਏ ਜਿਕ ਤੀਜ਼ ਕੁ ਦਿਨ ਮੇਰ ਹਵਾਜ਼ ਕੁਟਰਕ ਕੁਲਾਬਾਆਂ ਵਾਤ ਆਉਨ ਉਜਸਾਲ ਨੂਮਕੂ ਹਰਾਮ ਜਟਤ।"

हिए सम्बाह्म भव हो आ जा उहाई हा किए है। उन हे ला पर के इन समाद अर को भारता के हा हो है लोगा के अर अर मा हा हो के स्वाह है के का साथ के हा हो है लोगा के का को कि मार अस्थिय के छुटी का स्वाह स्वाह के अस्वा को पा के का का है है के का का है के साथ का स्वाह स्वाह का पा का का है है के का को कि हो के का साथ का समाद स्वाह का पा का का है है के का को कि हो। कि हो का साथ का स्वाह स्वाह

ਦਗਾ ਕੀਤਾਂ ਏ ਧਰਮ ਭਾਈ ਬਣਕ ਵਜ਼ਬਾਂ ਦੀ ਅੰਗ 'ਚ ਸੜ'।

10 - 1 - 1 - 2 - 2

ਕ ਜਾਵਤ ਹੈ। ਜੀ ਕੁਕ ਲੇਵੇ ਐਂ।"

ਗ਼ਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਾਵਾਂ ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸਮੇਂ ਅਵਾਈ ਜਸ ਨੂ ਜਾੜਾ ਡੇ ਪਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਤ ਸੀ। ਦਿਵਲਾ ਤੋਵਾਂ ਚਾੜ੍ਹਈ ਹੈ . ਸੀ। "

ਨੇਬਰਵਾਰ ਕਹਿਤਾ ' ਮੈਂ ਕਮਲਾ ਨੂੰ ਗਿਤਰਾ। ਜ ਤੁਸੀਂ ਉਂ ਨੂੰ ਮਾਰ

ਦਿੰਦ ਫਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਫਾਸੀ ਹੁੰਦੀ ਤ ਜਾਂ ਜਿਉਣ ਨਾਲ ਜਾ ਕ ਰਲਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਫਰ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਡਾਕੂਆ ਵਾਲਾ ਮੌੜ ਕਾਂਚ ਕ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰਨਾ ਸੀ ਲੜਾ ਨੇ ਜ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਵੱਖ ਤਾਂ ਉਹਨਾ ਦਨਾਂ ਦਾ ਈ ਬਹੁਤ ੲ, ਬਾਕੀ ਇਹਦੀ ਬਲੀ ਤਾ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਲੈ ਹੀ ਲੈਣੀ ੲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸ ਨੂੰ ਬੁਕ ਤ ਆਪਣ ਆਪਣ ਘਰੇ ਜਾਓ

> ਅਕੇ ਆਪੇ ਆਉਣਗੇ ਪਨਰ ਚਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਰੱਖ ਡੋਗੋਆਂ।

ਰਗਰ ਏਥਾ ਸਿਧਾ ਠਾਣ ਗਿਆ ਤੋਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ, "ਠਾਣਦਾਰਾ ਪਾਣੀ ਸਿਰ ਟੱਪਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਜੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਮਰੀ ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਤੀ ਵਿਚ ਉੱਚਾ ਨੀਵਾ ਬਲ ਆਇਆ ਤੋਂ ਨਾਲੇ ਡਾਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਲੋਟ ਪੈਟ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ।"

ਡੇਗਰਾ ਡਾਬੂਆਂ ਨ ਡਾਰ ਈ ਮਾਰਨ ਹੁੰਦ ਐ ਹਰ ਹਲ ਬਤ੍ਹਾ ਈ ਵਾਰਣ ਹੁੰਦ ਐ। ਨਾਲ ਫਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੁਦਾ ਏ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਘਰ ਡਿੰਡ ਵਿਚ ਬੋਕ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਾਕੂਆਂ ਦਾ ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ ਤੋਂ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ ਬਰਾਬਰ ਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦ ਬਿਜਲੀ ਤਿਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਜਲੀ ਨੂੰ ਬੇੜ੍ਹਾ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਕਾਹਦਾ ਫੁਕਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਚੁਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੋਂ ਤੋਂ ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਵਿਆਂ ਸੀ '

'ਮੇ ਘਰ ਨੀ ਸੀ ਮੈਂ ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਸੱਕਾ ਕਿਵਾ ਜਾਣਾ ਦਿਦਾ '' 'ਤਰਚਾ ਮੈਂ ਵੀ ਸਭ ਓ ਜ਼ੀਆਂ ਬਨ ਵਰਲਤ ਪਤਾ ਈ ਨੀ ਲਗਦਾ ਤ੍ਰਿਤ ਪਤਾਲ 'ਚ ਉਤਰ ਜਾਦਾ ਏ

> ਅਖ ਲੱਗ ਤਰੀਆ ਮੁਛਾ ਵਿਚ ਤੱਲਆਂ ਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਟੋਲਦੀ ਫਿਗੈ।

ਸਮੇਂ ਅਕ ਬਨਿਤ ਜੇਸ਼ੀ ਚਾਈ ਦਾ ਹਨ ਕਾ ਛਾਪਾ ਮਾਤਾ ਇਹ ਜਦਾ ਕੁਰੀ ਦੁਤਾ ਡਾਤਾ ਮਾਰਦ ਨ ਕਾ ਨਾਕ ਸਾਣਾ ਕੁਖਤ ਖ਼ਾਣ ਇਤਦੀ ਚਾੜਤ ਜਾਦੇ ਐ।

ਪੈਸਵਲ ਮਹਿਤ ਵਿਚ ਜਨਾ ਸਾਸਤ ਤਾਂ ਸਨ ਤਾਂ ਸਨ ਤਾਂ ਬਚਾਰ ਨੂੰ ਦਾ ਦੇ ਸੰਗਰ ਹਰ ਲਾਗ ਜਾਣਦਾ ਸਮਾਂ ਤੋਂ ਕਨਿਆਂ ਦੀ ਸਾਲਵਾ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਹੈ। ਜਾਲਵਾ ਦੇ ਦੇ ਦੇਲ ਜਹਿ ਸਭ ਹਾਂ ਗਏ ਸਨਾਨ ਵਿਦਾਜਰ ਹੋ ਆਬਾਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨਾ ਨਾਲ ਵੀ ਦੇਲ ਨਾਲ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਮਸ਼ਿਆਂ ਨਿਆਦਾ ਹਨਾ ਦਾ ਹਨ। **'ਨਾਵਦਾਰ** ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਬਾਣਦਾਰ ਜੀ ਜਦ ਭਗਾ । ਪੰਜੀ ਹੁਣ ਟ ਨਗਤ ਬਣਿਆ

ਹੁੰਝਿਆ ਹੈ ਕੇਜਰ ਦਾ ਮਰੀ ਸਾਰੀ ਖੱਟੀ ਕੁਮਾਈ ਲੁੱਟ ਲੈ ਗਿਆ। ਟੂਮ ਛੱਲਾ ਸਭ ਹੁੰਝ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਮੁਖਬਰੀ ਕਰਕ ਕੀੜਿਆਂ ਵਾਲ ਜੇਡ ਤੋਂ ਹੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।"

ਂ ਡੋਗਰਾ ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਮੈਂ ਸੈਹ ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਐ ਕਿ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸਨ ਕਲ ਭੇਜ ਕੇ ਈ ਦਮ ਲਉਂ।'

ਜਦਾਂ ਠਾਣਦਾਰ ਮੇਨੀ ਬਾਈ ਦ ਕਠ ਤੋਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਡਾਕੂ ਜਾਂ ਚੱਕ ਸੀ। ਤ ਠਾਣਦਾਰ ਮਨੀ ਬਾਈ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ, "ਮੰਨੀ <mark>ਬਾਈ ਇਹਨਾਂ ਡਾ</mark>ਕੂਆਂ ਮੂਹਰ ਨੱਚ ਗਾ ਕ ਗੁਨਾਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਮੰਨੀ ਬਾਈ ਕਹਿੰਦੀ "ਸਰਕਾਰ ਏਥ ਡਾਬੂ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਜਾਂਦੀ। ਪੈਸਾ ਵਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੇਡੀ ਦੇ ਕੋਠੇ ਤ ਆ ਕੇ ਤਾਂ ਸਭ ਇਕੇ ਹੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਚੱਟ ਵੱਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੰਨੀ ਬਾਈ ਦੇ ਸਭ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਤਲਾਮੀ ਲੈਣ ਪਿਛਾ ਠਾਣਦਾਰ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਪੁੱਠਾ ਮੂਤ ਗਿਆ

> ਅਖ ਯੁੱਕਾ ਮੁੜਿਆ ਕਚਹਿਰੀਓ ਖਾਲੀ ਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਬੱਲਗੀ।

ਜਦੋਂ ਠਾਣਦਾਰ ਠਾਣ ਵਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗਲੀ ਦੀ ਇਕ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਦ ਅਮਲੀ ਠਾਣਦਾਰ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਵਖ ਕ ਲਾਲ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ''ਲਾਲਾ ਭਲਾਂ ਪਿਉਣ ਨੂੰ ਫੜਾਉਣ ਦਾ ਇਨਾਮ ਸਾਨੂੰ ਨੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ''

> ਲਾਲਾ ਕਰਿਵਾ, "ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਦ*ੈ*" ਅਮਲੀ **ਕ**ਰਿਵੇ, "ਕਿਵੇਂ?"

"ਸਿੰਦ ਸੀਟੂ ਜ਼ਿਊਣ ਦਾ ਕਨ ਫੜ ਕ ਠਾਣਦਾਰ ਦ ਹੱਥ ਦ ਵਿਚ ਫੜਾ ਦਿਊ।"

> ਘੀਚ ਕਹਿੰਦਾ, "ਲਾਲਾ ਕੰਨ ਵ[ਾ]ਂ ਤਾਂ ਐਖਾ ਈ।" "ਓਏ ਫਰ ਪ੍ਰਫ ਫੜ ਕੇ ਫੜਾਂ 'ਉਂ।" ਲਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ।

''ਲਾਲਾ ਤੂੰ ਤਾ ਟਿੱਚਰਾ ਕ**ਾ ੲਂ'' ਸ਼ੀਟੂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਈ ਚੰਗੀ ਜੀ** ਸਕੀਮ ਦੱਸ।

"ਲੇ ਸਣ ਫਰ, ਸੀਟੂ ਜ਼ਿਊਣ ਾ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਗ ਏ।"

> `ਹਾਂ, ਉਹ ਤੋਂ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਦ ਆ ਯਾਰ '' ''ਸੀਟ੍ਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ '' ''ਹਾਂ ਸੁਣਾ।''

"ਇਕ ਸਿਖਾਹੀ ਜਨਾਨ ਕੱਪੜ ਪਾ ਕ ਰਹੀ ਬੀਆਖਾਨ ਵਿਚ ਜਾਵਾ।" "ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਫੋਰ।"

"ਦੂਸਰਾ ਸਿਪਾਜ਼ੀ ਡਾਕ ਬਣ ਕੁ ਸੇਜ਼ਣ ਅੱਟ, ਜਨਾਣੀ ਬਣਿਆ ਸਿਪਾਜ਼ੀ ਰੇਲਾ ਪਾਵੇ। ਜ ਰੇਲਾ ਜਿਸੇਣ ਦੇ ਕੇਸੀ ਪੈ ਗਿਆ ਇਹ ਸਵਾਦ ਨੇ ਜਸਤ ਆਯੁਗਾ ਤ ਫਰ ਜਨਾਨੀ ਤੋਂ ਡਾਕ ਬਣ ਸਿਪਾਸੀ ਜੋੜ੍ਹਾਂ ਫੜ ਬਣ ਵਿਚ ਯਤ ਸਿਪਾਜ਼ੀ ਵੀ ਆ ਜਾਣ।"

"ਹਾਂ ਲਾਲਾ ਇਹ ਸਕੀਮ ਠੀਕ ਦਾ 'ਆਮਥੀ ਖ਼ਾਮੀ ਖ਼ਮੀ ਨਾਣ ਵੱਲ ਚੁੱਲ ਪਏ ਤੇ ਜਾਂ ਠਾਣੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸੀਤ ਸੀ ਅਤਾਲ ਬਲਾਈ।

"ਵਈ ਸਤਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਾਂ ਬਤੀ ਮੇਨ ਘਟੀ ਪਰ ਕਸ਼ੀ ਆਦ ਕਿਵੇਂ ਓ'!"

"ਠਾਣੇਦਾਰ ਜੀ ਸਾਡ ਕੁਝ ਇਕ ਸਕੀਮ ਦਾ ਪਸ ਸਕੀਮ ਨਾਲ ਅਸੀਂ। ਜਿਉਣੇ ਨੂੰ ਫੜਾ ਸਕਦੇ ਆਂ।"

"ਅੱਛਾ।"

יין דון יי

"ਕੀ ਸਕੀਮ ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੇ।"

ਤੋਂ ਅਮਲੀਆਂ ਨੇ ਲਾਲ ਦੀ ਹੁਤਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਤੂ ਸਤਾ ਸਭਾ ਦਿਤੀ। ਸੁਣਾ ਕ ਕਹਿੰਦ ਲਿਆਉਂ ਸਾਡਾ ਇਧਾਰ। ਬਣਦਾਰ ਵੀ ਜਾ ਕਿਸ਼ੀ ਤਾਮਾ ਬੈੜ ਫੋੜਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਵਾ ਸਕੀਮ ਦਾ ਕੁਜ਼ ਜ ਸਾਣ ਸਕੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਮਲੀ ਰਿਕਰਲੇ ਖਾਦੇ ਕੋਜੇ ਨਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਣ ਸੀਣ ਯਾਰ ਲਾਲ ਨੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਚਤੜ ਈ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਿਖਾਰੀ ਤਹਿੰਦਾ ਜਨਾਬ ਸਕੀਮ ਮਾੜੀ ਨੀ ਕਦ ਕਦ ਖੋਟਾ ਪੈਸਾ ਵੀ ਚੋਲ ਜਾਂਦਾ ਏ।

"ਅੱਛਾ।"

²⁴ सुरे |³⁴

ਜਾਓ ਫੌਰ ਕਰ ਆਖ਼ਿ ਪੁਲਿਸ ਲੀਲਾ ਕਹੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕਾਟਾਨ ਚੌਗਾਠ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਚੌਗਾਠਿਆ ਤੋਂ ਤਾਮ ਲੀਲਾ ਵਿਚ ਕਕਮਾ ਦਾ ਰਲ ਵਧੀਆ ਕੋਰਦਾ ਹੁੰਨਾ ਦੇ ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਜਮਾਨੀ ਦਾ ਪਾਟ ਤ੍ਰੇ ਹੀ ਕਰ ਮੈਂ ਭਾਰ ਤੋਂ ਝਾਰੀ ਰੌਣਕੀ ਤੇ ਮਝਰੂ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣ ਕਾਲਕ ਹਾਂ ਦੇਗ

'ਨਾ ਭਗਵਾ ਜੋ ਡੋ'ਕ ਲੈਂਟਰ ਦੀ ਬਾਮੇਨ ਚੁੱਝ ਬਾਲੇਗ ਤਾਵਰ '' 'ਓਏ ਕਿਬ ਲ ਜਾਣਗ ਤਨ ਚੁਕ ਕਾਇਨ ਮਣ ਦੀ ਲਬਾਨੂ ਤਨ ਚੁਕ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਡੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਹਲਾਂਘਾ ਦੇ ਪਟੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ₹1 ਤਾਂ ਤਰੀ ਰਲ ਠੀਕ ਦੇ 1ਰ ਗਹਿਣਾ ਗੋਟਾ।

₹28 ਤੁਸੀਂ ਜਨਾਵੀ ਤਲ ਬਚਾ 8 ਉਹਦੇ ਪਕਿਆਂ ਦਾ

ਸਰਕ ਸਾਤਾ ਜਾਂ ਜਨਿਆ ਜਰ ਪਤਿਆਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਇਕੋ ਤਬੀਤੇ ਇਹਦੇ ਘਰ ਦਾ ਨੀ

ਜਦ ਲੜਦਾ ਜੇ ਲਾਜਦੇ ਲਾਜਦੇ ਕਰਦਾ ਵੀ

ਲਵਿ ਜੀ ਸਾਤੀ ਨਿਆਤੀ ਕਰਕ ਰਹੀਆਂ ਵਿਚ ਚਲ ਗਏ ਜਦ ਕੁਝ ਦਰ ਰ ਗਈ ਵਾਂ ਹੁੰਘਿਸ਼ ਬਣ ਵਾਨ ਸਿਵਾਰੀ ਵਟ ਉਹਲੇ ਉਘਦ ਉਘਦ ਸੌ ਗਏ। ਜਦਾਂ ਹਾਂ ਬਣਨਾ ਸਿਹਾਰੀ ਕਨਾਨੀ ਬਣ ਸਿਪਾਰੀ ਨੇ ਲਾੜ ਲਗਿਆ ਤੋਂ ਕਨਾਨੀ ਬਣਿਆ ਇਹ ਸੇ ਉ ਜੀ ਰੇਬਾ ਸਾਵ ਵ ਲੋਕਾਏ ਵ ਭਾਰਮਾਂ ਨ, ਵ ਕਈ ਆਉ ਵਾ, ਵਾਜ਼ਿਵੀਆਂ ਜੋ ਹੀ ਆ ਜਾ ਸਿਧਰ ਭਰਾ ਬਣ ਹੈ। ਤੋਂ ਜਿਧਰ ਡਾਲ ਵੀ ਮੈਂਟੀ। ਬਾਈ ਦਾ ਹੈ 'ਤੇ ਮਜ਼ਰਾ ਵੱਖ ਤੋਂ ਆ ਤਰ ਸੀ ਗਿਆ ਸਣ ਕੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਤੋਂ ਇਕ ਡਾਕ 3 ਡਾਕੂ ਬਣ ਸਿਤਾਰੀਆਂ ਦ ਘਸੂਨ ਮਾਰਿਆਂ ਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਪਰ ਜਾਂ ਹਿਸਿਆ। ਸਾਲਆ ਸ਼ਰਮ ਨੀ ਆਵਿੱਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਲਟਦਾ ਏ। ਤੇ ਚੌਗਾਠਾ ਰੂਘ ਹੋਵ ਜਿਵ ਆਜ਼ ਵਿਵਾਟ੍ਰਆ ਅਜ਼ ਉਦ ਭਾਗੂ ਵੀ ਸਮਝ ਗਏ ਤੋਂ ਬਹਿੰਦ ਿ। ਜਾਂਘ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲ ਭਰਾਜਾ ਭਰਵ ਐ ਸਾਨੂੰ ਵੜਤ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਰੱਬ ਨ ਨਿ ਸ਼ਾਅਨ ਭਾਜ਼ਨਾ ਤਾਵਿਚ ਰੁਬਾ ਰੁਬਾ ਫਨਾ ਫਨ ਆਹਿਣ ਬਹੁ ਬਿਜ਼ ਭਾ ਫਸਲਾ ਵਿਚ ਦਾ ਵਜ਼ ਗਏ ਹ ਅਤੇ 'ਚ ਆ ਤਾਏ। ਚੁਗਾਨਾ ਟਟਏ ਨਾਲ ਉਲਝ ਗਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ति। तर्या अवसाय से पन यस यसकारी से विदी बार्गा, स हाल दह ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜਰਕੀ ਵੀ ਤਾਂ ਤੁੜੀ ਹੁਣੀ ਸੀ ਤੁਠਾਣ 'ਚ ਆ ਭੁਣ ਹੁਣੀਆਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਾਰ ਭਾਣਾ ਬਦਾਰ ਸਮਝ ਗਿਆਂ ਵਾਸ਼ਿਕ ਕਿਹਾ ਟਟਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਉਹ ਗੋਲ ਹਾਜੇ ਕਿ ਮੋ ਲੋਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂਤ ਤੋਂ ਤੋਂ ਵੱਡ ਬੇਨਾ ਮੈਜ

ਸਾਮੈਣ ਦਾ ਮਹਾਂ ਪਰਿਜਾ ਵਿਚ ਬਸ਼ੀਆਂ ਤੁਸ਼ਸਤੀ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਤਾਂ ਲੈ ਕੁ ਆਉਜਾ ਹੈ ਕੀ ਇਤਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਕੀ ਹਰ ਜੀਵ ਜੱਤ ਬਛੀ ਸੁੱਥ ਤੌਕ ਕਿ ਬੁਲਸ਼ਤੀ ਵੀ ਟਸ਼ ਵਿਚ ਬੁਸ਼ਦ ਹੀ ਲਗਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਉਂ ਜ ਸਾਉਣ ਤਾਂ ਜਿਜ਼ਗੀ ਵਿਚ ਜੀਣ ਦਾ ਨਵਾ ਹੀ ਖ਼ ਬਸ਼ਹੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲ ਵਧ ਬਸ਼ਸ਼ਹੀਨ ਦੀ ਉਤੀਕ ਕਰੀਆਂ ਚਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਹੀ ਹੈ ਸਾਉਣ ਦੀ ਤੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰੀਆਂ ਤੀਜ਼ ਦਾ ਜਿਤ੍ਹਾਰ ਬੀਘਾ ਝੂਟ ਤੁਟ ਨਚ ਤੁਸ਼ ਕੁ ਕੁਸ਼ਾਂ ਦਿਨ ਆਪਣ ਨਚਣ ਚਾਮਿਣ ਦੇ ਚਾਅ ਪਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਆਗੇਆਂ ਤੋਂ ਕੁਆਈਆਂ ਤੋਂ ਕੁਆਈਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਗੱਲ ਕੀ ਬਹੀਆਂ ਵੀ ਗਿਧ ਦੀਆਂ ਬੁਲੀਆਂ ਰੋਧਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਭੇਗਾਸ਼ ਕੈਦਦੀਆਂ ਹਨ ਤੋਂ ਦੁਤ ਸੁੱਖ ਫਤਲਦਾਆਂ ਹਨ ਵਿਆਗੇ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਰਵਣੀਆਂ ਮੁਤਲਬ ਦਿਸ਼ ਦੁਰਖਤਾ ਦਾ ਝੂਤ ਹੁਦਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਿਲ ਪਿਪਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਇਹ ਤਿੰਨ

ਦਰਖਤ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦ ਸੀ ਲਗਦੀਆਂ ਸਨ ਤ ਹਨ।ਬਾਕੀ ਤੀਆਂ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਤਹਣਣੀਆਂ ਵਿਚ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜੁਆਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਪੀਘਾ ਨਿਮ ਜਾਂ ਪਿੱਪਲ ਤ ਹੀ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕ ਪਿੱਧਲ ਤੇ ਨਿੰਮ ਵੀ ਏਸ਼ ਦਿਨ ਦੀ ਬਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦ ਹਣਗੇ। ਇਹਨਾਂ ਦਰਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਬਲੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ

> ਕਿਹੜੇ ਪਿੰਡ ਮੁਕਲਾਵੇ ਜਾਣਾ ਨਿਮ ਨਾਲ ਭੂਟਦੀਏ।

ਸਾਉਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਭਾਰਾ ਪਿੰਪਲਾ ਨੂੰ ਲਗਦ ਝੂਟਣ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਪੱਤ ਹਿੱਕ ਨਾਲ ਵਜਦ।

ਥਾਕੀ ਜੋ ਕਈ ਮੇਡਾ ਓਧਰ ਦੀ ਲੱਘਦਾ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਥਲੀ ਰਾਹੀ ਓਸ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਕਿ ਭੇਣਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦ ਨੱਚਦੀਆਂ ਵਖੀਦਾ ਹੁੰਦਾ ਏ ਤੇ ਬੋਲੀ ਪਾ ਦਿੰਦੀਆਂ।

> ਅਖ ਸਤਯਗ ਦੇ ਭਾਈ ਭੈਣਾ ਨੂੰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਮੱਥਾ ਟਕਦ ਕਲਯਗ ਦੇ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਨੱਚਦੀਆਂ ਵਖਦ।

> > ਆਉਂਦਿਆ ਰਾਹੀਆਂ ਜਾਦਿਆਂ ਰਾਹੀਆਂ ਜੋਡ ਤੋਂ ਸੋਟੀ ਟੋਗ ਜਾਂ ਵੇਂ ਆਬਦੀ ਛੋਟ ਕਮਾਰੀ ਸਾਡੇ ਮੇਗ ਜਾਂ ਵੇਂ।

ਆਉਦਿਆਂ ਰਾਹੀਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਰਾਹੀਆਂ ਜੇ<mark>ਡ ਤੋਂ ਸੋਟੀ ਲਾਹ ਜਾਂ ਵੇਂ</mark> ਆਬਦੀ ਭੈਣ ਕਮਾਰੀ ਸਾਡ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਵ।

ਕੁੜੀਆਂ ਜਦੋਂ ਘਰੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕ ਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਜਾਦੀਆਂ ਤਾਂ ਮਾਰਚ ਗੀਤ ਬਾਂਦੀਆਂ ਹੀ ਜਾਂਦੀਆਂ।

> ਆਉਂਦੀ ਕੁੜੀਏ ਜਾਂਦੀ ਕੜੀਏ ਕੁੱਕ ਲੈ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚੋਂ ਧਾਈਆਂ ਵਈ ਬੋਲ ਨਾ ਕਬਲ ਬੋਲੀਏ।

ਦੂਜੀਆਂ ਬੁੜੀਆਂ ਬੇਲਦੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਵੱਡਿਆਂ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਈਆਂ ਵਈ ਬੇਲ ਨਾ ਕਬੇਲ ਬੋਲੀਏ।

> ਉਰਲੀ ਢਾਬ ਦਾ ਗੋਬਲਾ ਖਾਣੀ ਪਰਲੀ ਢਾਬ ਤੇ ਨ੍ਹਾਈਏ ਨੀ ਪਿੰਡ ਦਾ ਭਰਾ ਵਰਗਾ। ਯਾਰੀ ਬਾਹਰ ਦੇ ਮੁੰਡ ਨਾਲ ਲਾਈਏ ਨੀ ਪਿੰਡ ਦਾ ਭਰਾ ਵਰਗਾ।

ਜਾਦੀ ਕੁੜਾਏ ਚੁੱਕ ਲੈ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਆਗੇ ਨੀ ਘੜਾ ਨਾ ਚਕਾਇਓ ਕੁੜੀਓ। ਇਹਦੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਯਾਰੀ ਨੀ ਘੜਾ ਨਾ ਚਕਾਇਓ ਕੁੜੀਓ।

ਬੇਠੀ ਕੜੀਸ਼ ਫੁਲਕਾ ਰਾੜ ਲੈ ਕਲ ਤੇ ਕਲਾ ਧਰਕ ਨੀ ਗੰਭੀ ਨੂੰ ਲਾ ਦੇ ਤੜਕਾ। ਮੁੰਡੇ ਆਉਣਗੇ ਸਕੂਲੋਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨੀ ਗੰਭੀ ਨੂੰ ਲਾ ਦੇ ਤੜਕਾ

ਗਿੱਧਾ ਪਾਓ ਨਿੱਕੀਓ ਨੀ ਮਜਾਜਾ ਪਿਟੀਓ। ਗਿੱਧਾ ਪਾਓ ਵੱਡੀਓ ਨੀ ਘਰ ਕੱਢੀਓ।

ਤਕੀਏ ਪੈਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਵੇ ਤੂੰ ਬਾਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨੀ ਵੇਖਦਾ। ਤੂਰੀਓ ਮੇਰੀ ਬਾਜ਼ੀ ਨੀ ਮੈਂ ਤਰ ਕੋਨੀ ਵੇਖਦਾ।

ਰਸਮੀ ਦੁਪਣਾ ਵਿਚ ਗਣ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਫਰਿਆਂ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਹੋਕ ਲੋਣ ਕੁਆਰੀਆਂ ਸੁਸਤੀ ਦੇ ਸਦਾ ਵਿਚ ਜਾਣ ਜਾਣਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਨੇ ਹੁਣ ਵਿਆਹ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਹਾਲ ਸ਼ਿਜ਼ਤ ਉਹਤ ਹੁਣ ਹੈਆਂ

ਸੀ ਭਾਸ਼ਦ ਪ ਦੀ ਜਹੇਸ਼ੇ ਹਲਾਂ ਭੀਜ ਛਾਤ ਦੇ ਭਾਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸੀ 726 ਜਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਰਹੀ ਵੀ ਦੇ ਹੋ? ਹੋਣ ਲਗ ਜਨ੍ਹੇ ਜਿਹੜ ਸਨ ਵਿੱਚ 'ਤ੍ਰ ਭਾਜ਼ਟ ਲਗ

ਸੀ ਸਭ ਜੀ ਜਿਹਾ ਹੁਕਰਾਸ ਸੀ ਜਾਹ ਸਭਾਵਾਨ ਆਈ ਨੀ ਸਾਫ਼ੀ ਜ਼ਗ ਜਾ ਗੁਰ ਇਸਾ ਕੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜਿਆ ਜਾ ਲਈ ਜ਼ਿਲਾ ਜਾਵਲਾਵ ਦਾ ਜ਼ਿਲਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਖ਼ਾਧੀ

स्रिते त्रा त्राप्तास्य भूभ २ , र इपान २० इ. हापिन स्थान स्थान हो साहा भूम स्थान ग्राप्त भूम स्थान ग्राप्त इत

ਤੀ ਜਾਂ ਵਾਧਾ ਖੋੜ ਆ 'ਤੁਆ ਬੁੱਧ ਹੈ ਕੇ ਜੀਤਾ ਨੀ ਜ਼ਰੂ ਸੀ ਫਾਲੀ ਸਕਦੀ ਫਿਰਦੀ ਮੋਲ ਕੇ ਸੀਰਤੀ ਪੀਤਾ। ਬੁੱਧ ਆਤੇ ਖੁੱਧ ਜ਼ਕਤਾ ਕਿਕ ਫ਼ਜ਼ੀ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲੀ ਜਾਫ਼ਜ਼ੀ ਦੇ 'ਨਾਸਜਾਰ ਵਿਚ ਹੈ ਖ਼ਿਦੀ ਹ ਤਾਈ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗੜ੍ਹੀ ਆਪਣ ਜਜਸਾਵ ਬਾਹਤ ਕੋਢ

> ਜਦੇਂ ਜੁਆਨੀ ਜੋਰ ਸੀ ਵ ਬਾਲਮਾ ਵੰਝਲੀ ਵਰਗਾ ਬੋਲ ਸੀ ਵੇਂ ਬਾਲਮਾ ਸਾਤਾ ਅਤੀ ਦਾ ਖੇਤਦ ਸੀ ਸਰ ਤ'ਬਆਂ ਬੁੱਖਮਾ ਬੁੱਕ ਜਿਵੇਂ ਨਾ ਆਇਆ ਜਦ ਲਾਤ ਸੀ ਵ ਜਾਲਮਾ

ਡਈ <mark>ਡਈ ਡੋਈ</mark> ਜੁਆਨੇ ਵਲ ਜਗ ਲਾਟਆ ਬਦੀ ਟੀ ਤਾ ਸਾਹਣ ਹਟੀ।

ਦਪਹਿਤ ਕਤੀ ਫ਼ਕਦੀ ਸ਼ਾਪਣੀ ਦ ਫ਼ਤ।

ਬਾਗਾ ਦੇ ਵਿਚ ਬਦਿਲ ਬੂਬਦੀ ਡਿੰਗ ਡਿੰਗ ਪੈਂਦੇ ਸਰਦ ,ੀ ਆਫ਼ ਕੜੀਪ ਆਪਾ ਵਖਣ ਚੁਲਾਣ ਆਸ਼ਕ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਦ ਵਧਾਰ ਅਸੀਂ ਦਾਣਣ ਗੜੀਆਂ ਲੜਾਤੀਆਂ ਕਰਦ

ਹੋਰ ਟਾਹਣੀ ਨੂੰ ਪਾ ਕੌ। ਨੀ ਹੋਰ ਕਾਂ ਕੇਰਾ ਸਿਖਰਾਂ ਛੁੱਟਿਆ ਬਹਿਗੀ ਟੇਗ ਕੁੜਾ ਕੌ। ਹੈ ਯਾਗ ਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜਾ ਲਗਿਆ। ਬਹਿਗ ਢਰੀਆਂ ਢਾਰ ਕੋ।

ਆਰੀ ਆਰੀ ਆਰੀ ਨੀ ਕੋਠੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵਖਣ ਲੇਗੀ ਸੱਦ ਜਾਣ ਵਪਾਰੀ। ਨੀ ਉਤਰਦੀ ਦੇ ਵੱਜਿਆ ਕੱਡਾ ਦੁੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਭਾਗੋ ਤੇ ਮੇਂ ਮਹੁਲਿਆ ਨੀ ਢਾਡ ਚਾਰਦਾ ਪਾਲੀ।

ਵੇਂ ਨਿੱਕੇ ਹੋਦੇ ਤੈਨੂੰ ਵਡਾ ਲੈਚੀਆ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾ ਤਾ ਫੂਰਨਾ। ਵੇਂ ਲਹੂ ਲਹੂ ਤੇਰਾ ਲੂ ਨੇ ਸੰਕ ਲਿਆ ਹੈਡੀਆਂ ਦਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਨਮੂਨਾ ਘਰ ਦੀ ਨਾਰ ਇਨਾ ਕਾਰਦੀਆਂ ਚਬਰਾ ਜੂਨਾ।

ਨੀ ਜੇਠ ਮੇਰੇ ਦਾ ਪਵੇਂ ਚੁਬਾਰਾ ਦੂਹਰੇ ਜੰਗਲੇ ਵਾਲਾ। ਨੀ ਜੇਠ ਜਿਠਾਣੀ ਪਾਣੀ ਢੋਦੇ ਮੈਂ ਢੰਦੀ ਸੀ ਗਾਰਾ। ਮਰੀ ਹਾਰ ਵੱਜ ਜ ਸਿਖਰੇ ਡਿੰਗ ਚੁਬਾਰਾ।

ਵੇਂ ਆ ਵੇਂ ਵੀਰਾ ਬਹਿ ਦੇਹਲੀ ਤੋਂ ਸੱਸ ਦੇ ਸੁਣਾਵਾਂ ਭੇੜੇ। ਵ ਗੋਲੀ ਬਾਤੀ ਦਾਜ ਵਰੀ ਦ ਕਰਦੀ ਨਿੱਤ ਬਖੇੜ ਧਰਮੀ ਬਾਬਲ ਨੇ ਲੜੀ ਕਤਮ ਸਰੜ।

ਗੱਡੀ ਆਗੀ ਸੰਦੂਖ ਖਾਲੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਭਗਵਾਂ ਵਾਲੀਏ। ਨੀ ਕਾਂ ਤਾਂ ਬੈਠਾ ਬੋਲੇ ਬਨੇਰੇ ਮੈਂ ਚਰਖੇ ਤੰਦ ਪਾਵਾਂ। ਵੇ ਜਾਹ ਵੇ ਕਾਵਾਂ, ਉੱਡਜਾ ਪੋਕੀ ਕੁੱਟ ਚੂਰੀਆਂ ਪਾਵਾਂ। ਨੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪੋਕਿਆਂ ਵਲੇ ਕਾਵਾਂ ਹੱਥ ਮੰਗਾਵਾਂ ਨੀ ਸੇਸ ਮੌਰੀ ਵੀ ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਦੀ ਸੰਪ ਵਾਗ ਵਲ ਖਾਵਾਂ ਗਾਲ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਨਾ ਮੋਸਤੀਏ ਖਾਵਾਂ।

ਸੰਸ਼ੇ ਬਣਾਜੂ ਟੇਂਬਰ ਦੀ ਗੱਲੀ ਵੀਰ ਵਾਲੀ ਗਾਲ ਨਾ ਦਵੀ।

ਨੀ ਮਿਰਜਾ ਲੈ ਗਿਆ ਕੱਢ ਕੇ ਸਾਹਿਬਾਂ ਫੱਜ ਕੇ ਕਿੱਢੇ ਜਾਉਗਾ ਜਜਾਈ ਚੱਲ ਘੜਾ ਕਿਤ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਆਉਂਗਾ।

ਕਿਉਣਾ ਤੇ ਚੰਤੜਾ ਦੀ ਭਗਰ ਦੇ ਕੁਝ ਬਚੌੜ ਮਿਲ ਖਾਲੀ ਹੈ ਆ ਰਹ ਸਾਂ ਰਾਸ ਵਿਚ ਪਿਛ ਲੰਗਵਾਤ ਦਾ ਕੜ ਦੀ ਕਦਾ ਲਘ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨੀ ਜਾਨੀ ਕਿਜ਼ ਜਾ ਕਸ਼ ਵਿਚ ਜਿਵਿਕਾਰ ਹਵਾਈ ਫਾਇਰ ਹੋ ਗਿਆ ਗਿੜਾ ਵੀ ਪਤ ਜਥਣ ਤ ਸੀ ਜੀੜ ਜ਼ਿਆ ਤਾ ਤੋਂ ਗਿਆ ਤਾ ਜ਼ਰੂ ਨਾ ਗੁਰੂਆਂ ਕੁਝ ਜਾ ਕੁ ਜਿਸ ਦ ਵਿਚ ਜ਼ਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਭਵਾਜ ਜਵਾਚ ਹੋ ਸਭਾ ਜਿਵਾ ਦਿੱਤਾਰ ਕੇ ਅਵ दिहा उप बंधा र वेडो सफा स उसर सो बोसर वो डो उप धिहा से डा हिस सायांका इस्टरांका व भागांसरीका राजी हास्या आहारा हारा ਲਾਹ ਕੁਸੇਟੀ ਜਾ ਗਾਇਆ ਨੂੰ ਜਿਵਿਤਾ ਵੇਖ ਇਹਾਂ ਨੂੰ 3 ਅਜੀਬ ਬਜ਼ ਵਿਚ ਵਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਗੜੀ ਵ ਵਾਲੜੀ ਕਰਕ ਸ਼ਾਲੀਆਂ ਥਾਂ ਵੀ ਨ ਕਿਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆਂ रम् इत्सार भी स्थापन के साम क्या स्थापन स्थापन करा स्थापन करा र्निमार अस्तरने । महर १ इड़ी बनते न इप्तर में जैसा अ हिं हो हिलाओं में भार संस्था है है। यह देश व माहते हैं है अपूर्ण कस मदी राभा सार भारत जान को प्राता के कर साथ प्राप्त कर कार भारेता प्रमाण क्षा भी कार से समासास का प्रभाव के कार सामा अके FE MINIST IT, STEET TO SECULATION OF THE STEET • । । । र राष्ट्र द्यं द्रु द्रिपारी x 1 x 2 5 4 29 - 3x (* x 254) 4 = 1 +1 +1 -1 540°

> ਅਬੇ ਗਾਲਾਂ ਕੋਢੀਆਂ ਕੁਆਰੀਏ ਕੁੜੀਏ ਹਿਕ ਵਿਚ ਕਤਨਦੀਆਂ।

सिरिंग वर्ष सर, अविकास महा या मधी सेट वेटिका दिका तिहास धारीका व्यापका सम्बोध साहित स्वयं अविकास स्वयंत्र सो 18 की बारतों से ते त

ਸਰਦਾਰਾਵਨੀ, ਤੇ ਸਾਦਾ ਦੀ ਭਾਵਾਨਾ ਤਾਂ ਦਾ ਸਾਂਹ ਵਾਰ ਵਾ ਦੀ ਅਸ਼ਹਿਤਦਾਨ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਵਿਚਾਹ ਵਿਚ ਤੇ ਜਾਣਮਾ ਅਤੇ ਫ਼ਾਸੀ ਦਿਆ ਸ਼ਹਮਤੀ ਅਵਿਕਰੀ ਜਾਦਾ ਸ਼ਹਮਕੀ ਵਾਲੇ ਹੈ, ਕਰਨਿਆ ਇਹ ਜਦ ਰਿਸਤ ਦਾ ਜਵੇਂ ਦਾ ਜਾਣ

निर्मात्र श्री को क्षेत्र विश्वा विष्ट के अपना दृष्ट्या साह्य महान्या । स्वा प्रति । अपनी इस्ट स्वास सोहति । प्रा मा साहिति हिस्स व विश्वा विष्ट के स्वास्त्र है। हिस्स के स्था प्रति विश्वा कर है।

The all the second

1 + 7

4 4 4 4

4 1 th 4 . . .

. .

ament Hours

ਸੀਆ ਵਿਚ ਗਾਲਾ ਕਵਾ 😁

भार को खि^रर व

ਦ ਹੈ। ਹੈ। ਹੈ। ਹੈ। ਜੀ ਜਾਂ ਵੱਗੇ ਭਾਵਾਬਰ ਨਿਜ਼ ਨੇ ਸੂ ਦਾਗ ਅਗ ਕਾ ਸ਼ੜ ਸਾਲ ਵੀ ਬਰਸ਼ਕਰ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਥੀ ਨਾ ਬਣ, ਉੱਕ ਕਰਕੇ ਮਹਰ ਤਹਕਾ निराण स्थापना १४ दिना है ब्राइसी प्राफ्ती हर राष्ट्री ए साहा ते रामा सराम माला र स्ते , सी दी भाग साहाद सामाद आसी से रामा स्थापना से साहित है दिस्स का र

ਜਿਵੇਟ ਨੇ ਘੜ ਵਿਚ ਵਾਲਦਾ ਦੀ ਸਾਣ ਵਿਚ ਤਿਆ ਹਦ ਸਿੰਹ ਜ਼ਾ ਨੇ ਨੇ ਬਾਲਦ ਦੀ ਸਭਵੇਨ ਜਿਹੜੀ ਸਰਮੀ ਜਹਾ ਕਰ ਜੇ ਨਾ ਜਨਨ ਬਰਾਬ ਬਰਕਵੀ

ental faith the and we did a fair the few to be a state of the few to be a state of the few terms.

e, Tangelt Charl, hea

> ਵੇਂ ਮੈਂ ਰੱਥ ਤੋਂ ਮੌਗਾਂ ਸੁੱਖ ਤੇਰੀ ਵੀਰਾ ਵੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਾਲਿਆ।

ਸੰਹ ਖਾਣ ਨੂੰ ਖ਼ੜਾ ਚਿੱਤਰ ਕਰਦਾ, ਇਕ ਵੀਰ ਦੇਈਂ ਵੇ ਰੱਬਾ। ਵੀਰਾ ਆਈ **ਵੇ ਹੈ**ਣ ਦੇ ਵਿਹੜੇ. ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਚੋਨ ਬਣਕੇ।

ਜਿਉਣ ਦੇ ਜਾਣ ਪਿਛ ਰਸਮਾ ਨੇ ਬਾਪੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਬਾਪੂ ਆਪਾਂ ਨੇ ਇਹ ਲੋਟ ਦਾ ਧਨ ਕੀ ਕਰਨਾ ਏ' ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਧਨ ਭਾਏ ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਪਰਚਾ ਆਤੇ। ਨਾਲ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਮਰ ਵੀਰੇ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਕਹਿਣਗੇ, ਉਹ ਚਗਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ। ਤੇ ਮਾਰਾ ਲੁੱਟ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਗੋਣਾ ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੰਬਰਦਾਰ ਕਹਿਦਾ ਚੰਧਰੀਆਂ ਦੁੱਧ ਤੋਂ ਬੱਧ ਜਰੂਰ ਜਾਦੀ ਏ ਪਿਛਲ ਸਾਲ ਜਦੇ ਤਰ ਘਰ ਡਾਕਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਤੌਰੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਤਾਂ ਮਰਦੀ ਸੋਹੰਦੀ ਨੇ ਵੀ ਦੇ ਡਾਕੂ ਮਾਰਤ ਸੀ। ਜਿਉਣੇ ਨੇ ਵੀ ਕਲਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਨੂੰ ਲੋਵਾਂ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੀ ਪ ਦਿੱਤਾ ਗਹਿਣਾ ਵਾਪਸ ਕਰਕੇ।

ਇਹ ਭੱਲ ਵੀ ਆਮ ਹ ਰਾਈ ਤੇ ਠਾਣਵਾਰ ਵੀ ਲਬਾਦਾਤ ਦੇ ਘਰ ਪਰੰਚ ਗਿਆ ਤੇ ਸਾਰਾ ਧੋਣ ਨਾਣ ਪਰਚਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਕਿ ਲੜ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਗਹਿਣਾ ਪਰਿਚਾਣ ਕੋ ਲੈ ਜਾਣ। ਤਾਂ ਲਬਾਦਾਰ ਕਰਿਦਾ ਠਾਣਵਾਰ ਜੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕਈ ਵੀ ਨੂਰ ਧੀ ਠਾਣ ਨਹੀਂ ਜਾਵਜੀ। ਸਭ ਏਥ ਆ ਆ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆ। ਇਆਨਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖ਼ਿਆਨਤ ਨੇ ਹੋਂ ਹਵੇਗੀ, ਮਿਸਾਲ ਚੰਧਰੀ ਸਾਰਬ ਥੰਡੇ ਸਾਹਮਣ ਐ ਠਾਣਦਾਰ ਕਰਿਦਾ ਚੰਧਰੀ ਸਾਹਬ ਜਿਉਣ ਨੇ ਇਹ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਖੰਡੇ ਤੋਂ ਈ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ।

''ਮਰਕਾਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹੀ ਜਾਣ '

ਲੰਬਰਦਾਰ ਵਹਿਦਾ। ਨਾਣਦਾਰ ਜੀ ਕਿਹੜ ਵਹਿਸਾਂ ਚ ਪੈ ਗਈ ਚੁਸਰੀ ਸਾਹਬ ਇਲਾਕ ਦੁਮੌਨ ਕੁਮੌਨ ਬਦ ਨ ਇਹਨਾ ਦੁਨਾ'ਤੇ ਦਾਆਂ ਤਾਲਤ ਚੁਬ ਵਾਗੂ ਸਹੁਖਾਦ ਨੇ ਬਣਾ ਕਾਰਨੂੰ ਸਨਗ ਜੁਹਾਰਨ ਮਿਲ ਕੀਤੀ ਦ।"

ਚੁਸ਼ਾ ਜੀ ਅਸਲਾਮ ਲਹਾ ਤੁਰਾਮ ਤਾਨੂੰ ਹੋ ਬਾਲ-ਵਾਰ ਚੁਲਾ ਗਿਆ।

ਤੋਂ ਸਾਂਦਾ ਸਾਂ ਅੱਧ ਲੈ ਜੋ ਦੇ ਦੀ ਬਹੁਆ ਪ੍ਰਦੇ ਅਜੇ ਤੁਹੀਆਂ ਦਾ ਜਿਤਤ ਤੋਂ ਲਾਵਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਕੀ ਕੁਝ ਦੇ ਰਹਿਸ ਦਾਲ ਤੋਂ ਲਾਕ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਲ ਚੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਕਹਾਲੀ ਸੀ ਜਾਹਰ ਵਾਦਦਰ ਦੀ ਜਸਤ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਤੀਆਂ ਕੁਲ ਦੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕਰੀ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੇ ਹੈ।

> ਆਦਿਆ ਰਾਹੀਆ ਜਾਂਦਿਆ ਰਾਹੀਆ ਜੜ ਤੇ ਸਟੀ ਟਿਗ ਜਾਂ ਵੇ ਆਬ੍ਹਵੀ ਕਿ ਨਗੀ ਗੜ ਕਰ ਜਾਂਵੇ

> > KO ਜਿਉਣਾ ਮੋੜ

ਦਾ ਰਸਮਾਂ ਨ ਵੀ ਠਾਣਦਾਰ ਵੱਲ ਵਖ ਕ ਬਲੀ ਤਾਵੀਂ ਆ ਕਾਗਾ ਦਾਹ ਭਾਤਾ ਨਜਰ ਲੱਗ ਜਾਉਂ ਵ ਕਰਾ ਧਾਰਾ

> ਸਨ ਹੁੰਤੀਆਂ ਜਸ਼ਾਰ ਫਿਰ ਨਾਜ਼ੀ ਲਾਲ ਘੜਾਂ ਠਾਟਦਾਤ ਦੀ।

ਨਾਣਵਾਰ ਦੀ ਜਦੀਤ ਪਵਾਈ ਅਤੇ ਪਟ ਬਚਨੀ ਨ ਮੈਟ ਮਛੇ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਦਵ ਨਾਣਿਆਂ ਦੇ ਬੂਹ ਮਿਤੇਗ

ਜ਼ਗ਼ ਮਾਰਿਆ ਲਾਇਲਪਰ ਵਾਣ ਚ ਭਵਾਲ ਆ ਗਿਆ

ਮਰ ਚੁੱਕ ਦੀਆਂ ਕਵਾਂਆਂ ਬਣਾਈ ਗੁਕੀਵਾਮਾਂ ਦ ਦੇ ਮਿਤਾਂ ਵ

ਹੁੰਦੀ ਹੁੰਸੀ ਗੁਰਦਰ ਤੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇਆਤੇ , ਇਆ ਤੋਂ ਇਹਤ ਜ਼ਿਲਿਆ ਵਾਸਤ ਗੁਲ ਵੀ ਆਪਦਾ ਪ੍ਰਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਿੰਡ ਛੋਤ ਕੁੜਤਾ ਆ ਗਤ

> ਅਖ ਰਾਕ ਚਰਪਾ ਗਲੀ ਦਾ ਵਿਚ ਡਾਜਵਾ ਵ ਢਲਾ ਤਰ ਵਖਣ ਨ

ਜ਼ਿਰਿਣ ਦੇ ਸੰਖ ਸਮਝਾਖਿਣ ਤੋਂ ਵੀ ਗਾਮ ਨੇ ਜ਼ਿਰਿਣ ਦਾ 10 ਛਾ ਨਹੀਂ ਛੀਤਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਰਿਣ ਨੂੰ ਦੀ ਗਾਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਹੀ ਗਿਆ ਜ਼ਿਰਿਤ ਤੋਂ ਹਾਮ ਤੋਂ ਤਿਸਾ ਦੀ ਵੀ ਸਲਾਕਾਤ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇ ਕੁਦ ਜ਼ਿਖ਼ਿਣ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ ਹੈ ਜਾਵ ਹਾਂ ਤਈ ਤਾਂ ਵਿੱਗਾਮ ਦੇ ਹੋੜ੍ਹ ਪੂਰਣ ਵਾਲਾ

ਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਜਿਨੇ ਨਾਣਦਾਰ ਸੂ ਸੂਤ ਮਤੀ ਕਿ ਜ਼ਿਖਿਆ ਹਨ। ਫਿਲਣ ਮਾ 'ਗੁਤਾ ਹੋ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘਰ ਆਰ ਖੁਜ਼ ਕੇ ਉਸ ਘਰ ਜੀ ਜਤੇ ਜੀ ਤ ਜ਼ਿਵਦਾ ਹੋ ਭਾਈ ਦੇਵ ਜ਼ਿੰਮਣਾ ਕੀਜਦ ਆਉਂਦਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਕੀਤੇ ਜ ਬੂਹਾ ਬੇਜਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਜੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜੀ ਸੀ ਆਹ ਨਾਲ ਵਾਲ ਘਰ ਇਹ ਜਾ ਕਸ ਹੀ ਹਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਠਾਣਦਾਰ ਨਾਲ ਵਾਲ ਘਰ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖ਼੍ਰੇਲ੍ਹਾਂ ਵੇਖ ਕ ਅਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ਵੋਈ ਕਈ ਘਰ ਹੈ ਘਰ ਵਾਲਿਸ ਜਾ ਬਾਹਰ ਇਕ ਜਨਾਨੀ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਾਬਾਆਂ ਦਾ ਟਕਤਾ ਕ੍ਰੇਕੀ ਐਦਰ ਵੋਗੇ ਤੋਂ ਠਾਣਜਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਟਕਰਾ ਵੇਗਾਹ ਜਾਤਿਆਂ ਠਾਣਦਾਰ ਇਬਕਿਆਂ ਤਾਂ ਜਨਾਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ

ੇਵ ਡਰ ਕਿਉਂ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮੀਓ ਵੀ ਆਂ ਉ ਤੈਨੂੰ ਕੀਰਨ ਦੇਸ਼ ਪਾਤੀ ਮਗੇ।'

"ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁੰਡਣਾ ਏਂ।"

ਂ ਵ ਖਛਲੀ ਜ ਪੁਛਣਾ ਏ, ਬਿੰਦ ਜਰਾਦ ਕਰ, ਮੇ ਮਾੜਾ ਜਾ ਮੂਹ ਹਥ ਤਾਂ <mark>ਧੇ ਲਾਂ। ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਮੌਜੇ ਤੇ।</mark>"

ਮੈਂ ਏਥੇ ਬੈਠਣ ਨੀ ਆਇਆ।"

"ਵੱ ਮੇਂ ਕਈ ਨਿਆਣੀ ਆ। ਮੇਨ੍ਰੇ ਹੁਤਾ ੲ ਜਿਵ ਆਇਆ ੲ '

"ਤੈਨੂੰ ਨੀ ਖਤਾ ਮੈ ਦਸਦਾ ਜਿਵ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੋ ਤਾਂ ਸਨਾ ਕਾਹੀ। ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਵੀ ਸੂਥ ਜ਼ਿਲੇਣਾ ਕਿਹੜ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸ

ਫਟ, ਵਾਸਰ ਇਹ ਜਾਕਤਮ ਕਿਸ਼ਾ ਕਿ ਜਿਊਣਾ ਸਭ ਵਤਾਜੀਆ ਕਲ ਆ ਜਾ ਉਹ ਤਾਂ ਆਹਾ ਦਸ ਕਾਘਰ ਛੇਡ ਕਾਢੇਪਰੀਆਂ ਦਾਘਰ ਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ੲੇ

"ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦਾ ਏ।"

'ਵ ਜ਼ਿਊਣਾ ਜੁਆਨ ਕੁੜੀ ਮਟਿਆਰ, ਅਜ਼ ਵੀ ਨੀ ਸਮਝਿਆ ਬਸ ਬਸ ਸਮਝ ਗਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। 'ਜਾਇਅ ਖਾਣ ਦਾ ਸਪੈਟਾ ਈ ਰਿਤਾ ਨਾ "

ਤਾ ਪਹਿਲੀ ਜਨਾਨੀ ਆ ਕ ਕਹਿੰਦੀ "ਕੜ ਕੀ ਕੁਸ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਮੜ ਗਿਆ ਪੁਜ਼ਿਲਾ ਮਰ ਘਰ ਆ ਬੜਿਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਾ ਹੈ ਨੀ ਇਹ ਜੀ ਔਰ ਜਹੀ ਤਾਂ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਏ।"

ੱਗੋਂ ਨਾ ਨਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਈ ਤਰ ਕਲ ਭੁਜਵਾ ਸੀ। ਜੀ ਕਾਰਨੂੰ ਚੰਧਨੀਆ ਦਾ ਘਰ ਪਛਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਪਤਾ ਨੀ ਕਿਉਂ ਵਿਹੜ ਵਿਚ ਕੁਸ਼ਤਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਏ ਤ ਦੂਜੀ ਨ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਬੇਟਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਜਾਆਢ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਾ ਹਵ ਦਿਨ ਵਿਚ ਦੀ ਕਈ ਲਲਡਰੀ ਦੇ ਐਂ।

ਜ਼ਿੰਤਰ ਰਸਮ ਨ ਜ਼ਿੰਦਿਣ ਨੂੰ ਅਦਰ ਕਰ ਕਣਾ ਲਾ ਕ ਰਖਤੀ ਬਨ੍ਹਾਂ ਕ ਖਾਣਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜ਼ਿੰਦ੍ਰਣਾ ਬਹਿਦਾ, ਇੰਕੀਸ ਕੁੱਣ ਤੋਂ ਕਿਸ ਮਹਾ ਦਿੱਤ ਕਰ ਦਵਾਜੀ ਵੀਰਾ ਤੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਵ ਬਣ ਵੀਰਾ ਤਿਨ ਅੰਗਜ਼ਾ ਹੀ ਬਦ ਦਾ ਦਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੇ ਜੋ ਤੇਣ ਤੋਂ ਜੀਜੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਵੀਤਾ ਭੇਣ ਹਾਂ ਮੈਂ ਤਰ੍ਹੀ ਵੀਰਾ ਤੂੰ ਇਹ ਕਮ ਛੋਡ ਪ੍ਰਿਧ ਜਾਂ ਦਿਨ ਜਾਣ ਜਲੋਂ ਜੋ ਧਰੀ ਵਿਲਦਾ ਏ

> ਜ਼ਰਤ ਛੱਡ ਦਵਾਤਾ ਭੇਟ ਬੰਸ ਭਗਰ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈ ਲਵਾ 'ਵਾਰਾ ਭਗਰ ਨੂੰ ਆਪ ਰੱਖ ਸਜ਼ਾ ਦਵਰਾ

ਇਸ ਸਕੀਟ ਸੇਟਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਉਤ ਬਤ੍ਹਾਂ ਈ ਉਤਰ ਕੇ ਆਉਣਾ ਈ ਬੰਸ ਟੂਬ ਈ ਹ ਲੇ ਵਗਲ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦਾ ਈ ਤੋਂ ਇਵ ਵੀ ਜੈ ਵੀ ਕਿਸ ਪਲਸੀਏ ਦੀ ਗਲੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਏ।"

ਤਰੀ ਵੀਗਾ ਨਹੀਂ ਅੰ ਨਾ ਕਹਿ ਤੱਬ ਉਹ ਦਿਨ ਕਦ ਨਾ ਲਿਆਵ ਜਦ ਰਿਸ਼ ਭੈਣ ਨੂੰ ਭਗ ਦਾ ਇਹ ਦੂਮ ਦੁਖਣਾ ਪਵ '

ੇ ਇਹ ਗਲਾ ਹ ਹੀ ਰਹੀਆਂ ਸੀ ਕਿ ਬਾਹਤ ਠਾਣਦਾਰ ਨ ਬੂਹਾ ਖਤਾਕਾ ਜਿ ਤਾਂ ਜ਼ਿਕੇਣਾ ਤੇ ਰਸਮਾਂ ਘਬਤਾ ਗਏ, ਜ਼ਿਉਣਾ ਤਾਂ ਏਧਰ ਸਿਧਰ ਵੱਖ ਕੇ ਅਦਰ ਇਕ ਤਖ਼ਤ ਜ਼ਿਕਲ ਖਤਾ ਹ ਗਿਆ। ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਫਰ ਬੂਹਾ ਖੜਕਾਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ – ਓ ਬੂਹਾ ਖੜ੍ਹ ਵਈ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ "

ਤ ਭਾਸ਼ਾ ਬੂੜਾ ਖਲ੍ਹਕ ਆਪ ਠਾਣਦਾਰ ਦਾ ਰਾਹ ਰਕ ਕ ਖੜ੍ਹ ਜਾਣੀ ਤ ਬਾਂਤਿਲ ਸੀ 'ਸ਼ੰਦਣਾ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਬੂਤਾ ਐ ਤਾਂ ਨੀ ਖ਼ਤਕਾਈਦਾ ਹੁੰਦਾ '

'ਆਪਾ ਰਹੀ ਜੂਤੀ ਛੜੀ ਪਈ ਏ ਕੌਣ ਸੀ।'

`ਵ ਜ਼ਿਊ ਆਉਂਦਾ ਦੀ ਨਾਕਦਾਜ਼ੀ ਘਟਕ ਲਗ ਜ਼ਿਆ ਦਾ ਬਾਪੂ ਸੀ। ਰੋਟੀ ਖ਼ਾਦਾ ਖ਼ਾਦਾ ਨੂੰ ਕਦੀ ਬਲਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਤੇ ਬਾਪੂ ਖ਼ਾਣਾ ਖ਼ਾਏ ਬਿਨਾ ਦੀ ਚਲ ਗਏ।"

'ਕਤਾ ਟੁਪੂ ਕੂ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਐ ਜ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਠੀਕ ਹੀ ਸਾਣਿਆ ਹੈ ਸਾਈਆ ਕਿਤ ਤੋਂ ਵਧਾਈਆਂ ਕਿਤ "

'ਵ ਸਨੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਲ ਤਾਂ ਕੀ, ਕਦ ਕਦ ਅਖੀਂ ਵਖੀ ਜਾਲ ਵੀ ਝੂਨ ਨਿਕਲਦੀ ਏ। ਮੌਰਾ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸੱਜਣਾ।''

> ਜ਼ਿਖੇਣਾ ਸੂਬ ਆਦਾ ਜਾਂਦਾ ਏ ਤੋਂ ਮੈਂ ਅਜ਼ੇ ਵੀ ਯੂਬੀਣ ਕਰ ਲਵਾ ਸਜ਼ਣਾ ਕ੍ਰਿਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸ਼ੁਕੂ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ "

'ਖ਼ਸ਼ਤਦਾਰ ਜੋ ਪਿਆਰ ਵਰਤਾ ਹਵਿਤਰ ਸ਼ਬਦ ਆਬਦੀ ਜਾਂਦੀ ਜ਼ਬਾਨ 'ਚ ਕਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋਰ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ

ਥੂਨੀ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾ ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਚੀ ਮੁੱਤ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਏ ਕ ਚਲਾ

ਿਆਂ ਨੂੰ ਦੀ ਕਵਾ ਰਸਮਾ ਵਾਂ ਬਾਈ ਜਾਤਿਆਂ 'ਚ ਸਿਰ ਦਾ ਗੁ ਸ਼ੇਣ ਜਾਣੀ ਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਭਰਮਾਂਦ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੁੰਘ ਤੱਖਿਆ ਜਾਂ ਤਖ਼ਤ ਉਹਲ ਤੀ ਤੜਾ ਸੀ

ਅਖ - ਭੈਣਾ ਹੋਦੀਆਂ ਨੂੰ ~~ਕੀਰ ਵਰੋਦੇ~~ ਸਿਰਾਂ ਉਤੇ ਹੱਥ ਧਰਕੇ।

ਕਰਨਾ ਜਿਲਾ ਜਿਲ ਹਰਦਾ ਦੇ ਦਸਤ੍ਰ ਹਨਜਾਨ ਹਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਥ ਜਿਲਾ ਜਾਂ ਜਿਲਾ ਜਾਂ ਕਲਾਇਆ ਹਿਤਰ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਕਲੇ ਉਸ ਭੇਕ ਜਿਲਾ ਜਾਂ ਜਿਲਕ ਦੀ ਸਾਜ਼ ਵਾਸ਼ ਹੈ ਆਜ਼ਦਾ ਜਾਨ ਤੋਂ ਵੀ ਖਤ ਜੀਆਂ ਜਿਲਕ ਦੀ ਸਾਜ਼ ਵਾਸ਼ ਹੈ ਆਜ਼ਦਾ ਜਨਨ ਤੋਂ ਵੀ ਖਤ ਜੀਆਂ ਜਿਲ੍ਹੇ ਗਾ ਹੋਵਿਕਤ ਗਿਜ਼ਾ ਵਾੜਾ ਦਸ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕ ਜਵਾਕਾ ਜਦਵਾਦ ਪੀਰਾ ਵਾਰਸਦਾ ਨਹਿੰਦਾ ਵਾੜਾ ਦਸਤ ਜੀਆਂ ਹਾਂ ਜਾਰੀਵੀ

ਜਾ ਨਾ ਰਵਾ ਜਾਮਾ ਤਿਸ਼ ਵਿਚ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਵਿਚ 6 ਨੇ ਹਮੀ ਵੀ ਵੱਟ ਤੇ 8ਵੀ ਜਾਮਾ ਜਿਸਤ ਹਿਲਾਂ ਰੁੱਖ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਤਤਕਕਸ਼ੀ ਦੀ ਵਟਸ਼ੀ ਜ਼ਿਆ ਹੁਣ **ਕੀ ਤੂੰ ਰੱਬ ਬਣ ਗਿਆ**।

ਮੰਬੀ ਜੋ ਕੰਸਿਆ ਹਨ ਕਰਕ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਆ ਕਦ ਵਿੱਤਣ ਹ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਚ ਰਾਜੀਦਲ ਦਾ ਦੋਣ ਸਾਰਿਆ ਕਿ ਨ ਣ ਦਾਰ ਦਰਦ ਨਾ ਨੇ ਪਾਂ ਕਿ ਬੇ ਜੋ ਜੋ ਕਿ ਗੋ ਪਿਆ ਤੋਂ ਜ਼ਿਊਣਾ ਲਦ ਕਰਜਮਾ ਘਰ ਲੈ ਅਤੇ ਨਾਂ ਜਿਵਲ ਸਾਲੇ ਬੜ੍ਹੀ ਦੇ ਦਾ ਸ਼ਰਮਾ ਘੁਸ਼ਰਾ ਗਈ। ਜ਼ਿਊਣਾ ਨੇ ਨਾਣ ਦਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਜੋ ਸ਼ਰਮਾ ਕੁਸ਼ਤ ਦੇ ਸ਼ਰਮਾ ਘੁਸ਼ਰਾ ਗਈ। ਜ਼ਿਊਣਾ ਨੇ ਨਾਣ ਦਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜ਼ਰਮਾ ਜ਼ਰਮਾ ਦੇ ਸ਼ਰਮਾਦਾ ਨਾਣ ਦਾਰ ਸ਼ਿਲਾ ਬਟ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਸ਼ਰੀ ਜ਼ਿਊਤੀ ਦੇ ਲੀ ਬਾਰ ਨਾਣ ਦੇ ਰੁਜੇਆ ਅਦਾ ਸ਼ਰਮ ਜੋ ਜਿਵਲੇ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਦਿ ਨਾਣ ਦਾਰ ਆਹਾ ਇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਸਨ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਕਿ ਜੀਆ ਜੋ ਜਾਣ ਦੇਸ਼ ਜਿਸਤ ਜੋ ਕਿਦਤ ਜੇ ਸਕ ਮਾਮ ਮਾਸ਼ੀਆ ਨਾਂ ਜਿਸਤ ਜੀਆ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੀ ਵਿਆਹ ਕਰਦਾ ਸੰਦ ਨੇ ਨਾਲ ਦਾ ਦੀ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਜਿਲ੍ਹੀ ਜੋ ਸ਼ਰੀ ਕੁੱਝ ਦੀ ਇਸ਼ਤ ਲਈ ਹੁੰਗਮਤ ਲਾਗ ਜੋ ਜਿਹੜ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਜੋ ਸ਼ਰੀ ਕੁੱਝ ਦੀ ਇਸ਼ਤ ਲਈ ਹੁੰਗਮਤ ਲਾਗ ਜੋ ਜਿਹੜ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਜੀ ਜੋ ਜੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੀ

ਰਾਜਾ ਦ ਜ਼ਿਲ ਨੇ ਵਦਾਸ਼ ਨੂੰ ਖਲਦਿਆ ਖਲਦਿਆ ਗਿਰਾ 'ਅਤਿਆ ਜਨਮ ਨੇ ਸਦਾਕ ਵਧੇ ਜ਼ਿਲਦਾ ਜੋ ਇਹ ਆਫਣ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਵਾਲ ਜਵੇਜ਼ ਵੇਂ ਤੋਂ ਸਜਭਾ ਦੇ ਤਿਆਵਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਦੇ ਪ੍ਰਜਿਹਤਾ ਨ ਰੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਭਦਾ ਰਾਮਾ ਵਿਖੇਣ ਨਾਲ ਮਗੇ ਜ਼ਈ ਜਾਤੀ ਦਸਮਣੀ ਨਹੀਂ ਉਹ ਭਾਵਾਰਗਾਰ ਹੈ ਤੋਂ ਜੋ ਕਾਨ੍ਨ ਦਾ ਗਾਖਾ।

ਰਜਾ ਸਜਵਾ, ਅਰ ਭਰਾਵੂ ਜਿਉਦਾਵੂ ਫਤ ਲਈ ਜਾਫੜ ਸਕਦਾ ਦ ਜਾਵਰ ਭਵਾਵਤਾ ਦੇਖਣਾ ਦਿਖਾਵੀ

ਤਾਣ ਦਾਰ ਚਾਲਆਂ ਗਿਆ ਤ ਗਾਮ ਨ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਠਾਣ ਦਾਰ ਹੈ। ਜਿਲਦਾ ਵੇਖ ਲਿਆ। ਗਾਮ ਵੀ ਤੱਖੜੀ ਕਰਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਿਲਣ ਹੈ। ਜਿਲਣ ਹੈ ਆ ਨੂੰ ਸੀ ਪਰ ਵੜਦਿਆ ਹੀ ਰਸਮਾਂ ਨੇ ਜਾਂਸ਼ ਵਿਚ ਸਹਿਣ ਗਲੀ। ਅਛਾ ਇਹ ਜਲਣ ਯਾਰ ਹਰ ਕਰਾ ਤੂੰ ਮਰਵਾਂ ਰਹੀ ਹੈ।

"ਗਾਮੇਂ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝ।"

ਸਾਂ ਸਮਝਾ ਕਿਵ ਦਾ ਮਰ ਪਿਆਰ ਤ ਭਾਤਾ ਹੈ ਗਿਹਾ ਹੈ ਤੋਂ ਸ਼ੇ ਚੂਪ ਭਰਕ ਜਮਾਨਾ ਵੱਖੀ ਜਾਵਾ। ਪਰ ਯਾਦ ਰਥੀ ਰਸਮਾ ਜ ਮਰ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਕਛੇ ਹ ਤਿਆਂ ਤਾਂ ਤਵਲਾ ਮੈਂ ਲਵਾਈ ਤੋਂ ਲੈਵਟ ਦੇ ਬੰਦਲ ਨੂੰ ਜਹਾਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ

ਗਾਮ ਅੰਗਤ ਦਾ ਨਾਲਦਾਰ ਪਿਛੇ ਦੀ ਖੜ੍ਹਾਂ ਟਾ ਪਰ ਟਸ ਵਲ ਸਾਨੂੰ ਦਾਸ਼ਵਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਹਾਲਪਣ ਦੀ ਲਭ ਹੈ

ਕੇ ਵੀ ਕੀ ਕਰਾ ਰਸਮਾ ਜਦ ਦੀ ਇਹਨਾ ਦੀ ਤੱਕਰ ਹਈ ਸ਼ੁਕੇਤ ਕੇਤ ਰਿਆਬ ਆਉਣ ਵੀ ਵਿੱਤ ਜ਼ਿਵ੍ਹ ਜ਼ਿਵ੍ਹਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਲਾੜਕ ਹੁਇਆ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਨਹੀਂ ਦਹ ਨਾਕਾਂ ਗਾਮ ਇਕ ਬਚਨ ਜਾਂ ਜੇ ਨਾਟਦਾਰ ਤੋਂ ਲੱਗੇ। ਮਿਆਂ ਹੈ ਕਿ ਮਸ਼ਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤੋਂ ਜਿਊਦਾਨੂੰ ਫੁਝ ਲਵੀ ਜੋ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ, ਕਦ ਕੇਣ ਨੇ ਕਰਾ ਦਾ ਜੰਬ ਨਾ ਵਿਖਾਈ ਭਰਮਾ ਇਹਨਾ ਕਾਲ ਜੂਹ ਵਾਲਿਆ ਦਾ ਜੂਹ ਜੀਵਣ ਵਲ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਿਊਦ ਵੀ ਨਾਲ ਜਲਾ ਬਾਰੀ ਤੂੰ ਸਜਣਾ ਸਜਣਾ ਦਾ ਜਹਾਤਨੀ ਤਾਂ ਰਣੀ ਜਾਨੀ ਏ ਪਰ ਕੀ ਸੰਜਣ ਨੇ ਮੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ

ਰਹੱਕ ਗੰਗਰੇ ਆ, ਕਰ ਲਾਹੁਣ ਕਾਰੂਣ ਵਰਦੀ ਦੀਆਂ ਦਹਾਈਆਂ ਦ ਤੇ ਚੋਹ ਭਰਵਾ ਵਿਚਾ ਹੈ। ਜਾਮ ਮੇਰੂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਧ ਮਤੀ ਏ ਅਤੀਏ ਤੂੰ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਕਿਵੇਂ ਗਣਵਾਰ ਨੂੰ ਕਰ ਬਣਾਲ ਬਦਾ ਜਾਵਦੀ ਦੀ ਗਏ ਕਾਂ ਟਾਲ ਵਿਚਾਏ ਪਰ ਭਰਾ ਸ਼ੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਬਦੇ ਨਹੀਂ ਮੜਦਾ।"

ਾ ਕੁਕਰਨ ਤੇ ਹਗਣੇਕਰ ਲੈ ਜੰਦਬ ਨਹਿੱਠਣ ਜਾਨੀ ਆ. इਵੀ ਸਾਰੂ ਆ ਜੀ ਕਿਤਲੇਣ ਦੁਰਾਣ ਨਾ ਹੁੰਜਾਣ

ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਤਾਂ ਦਾ ਨਾਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕੁਸਵਾ ਡੀਹ ਕੇ ਸ਼ਤਿ ਸੀ ਅਭਾਲ ਬਲਾ ਦਿੱਤੀ।

हालनात् विराध प्रतिसा चाली स्टार प्रमुख्यातिकार में।"

"ਕਜਾਵਾ ਅਜ ਜ਼ਿਸਤਾ ਤੂ ਕਦ ਕੋਣ ਦਾ ਘਰ ਆਇਆ ਦਾ ਵੀ ਚੋਣ ਦਾ ਖਤ ਘਿਊ ਖਾਧਾ ਯਾਦ ਆਜ਼ਾ ਪਰ ਜੇ ਤਾਂ ਤੋਣ ਕਰਾ ਜੰਨਣ ਲੱਗ ਗਈ ਆਜ਼" ਕਰੀਏ ਜੇ ਸਤਕਾਰੀ ਕੌਮਾ ਵਿਚ ਰਿਸਤ ਨਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜਣਦਾ। ਤੂੰ ਕੰਮ ਦੱਸ ਕੀ ਏ।"

> ੇ ਭਗਵਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਣ ਨੇ ਸਲਾਫ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਤਦਾ ਹੈ "ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਤੇਗਾ।" "ਜੋ ਤੂੰ ਰੇਸ਼ਮਾ ਦਾ ਲੱਗਦਾ ਏ'।" "ਅੱਛਾ ਇਹ ਗੱਲ ਏ।" "ਹਾਂ ਵੀਰਾ।"

ਕਤੀਏ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਤਾ ਦੀਆਂ ਭਠੀਆਂ ਚ ਬਤਫ ਸਤਾਣ ਆਗੀ ਈ।" 'ਭਤਾਵਾਂ ਜਦ ਬਣਫ ਬਣ ਬਦਲ ਟਕਟਦ ਨੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਬਿਜਲੀਆਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਡਿਗਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਅਗਾਂ ਲਗਦੀਆਂ ਨੇ ਹੱਕ ਸ਼ੁਰੂ ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਨੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਟੁੜ ਸਕਦਾ ਏ ਯਾਦ ਤੁਖੀ ਜ ਸਰ ਜ਼ਿਊਣ ਨੂੰ ਬਸ ਤੋਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਦਕ ਮੈਂ ਦੁਕਾੜੀ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਮੈਂ ਲਵਾਤੀ ," ਕਰਿਕ ਜਾਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਨਾਣਦਾਰ ਨੇ ਦਕ ਲਈ

ਰਕ ਜਾ ਕਤੀਏ ਤੋਂ ਤਾਂ ਠਾਣ ਵਾਲਿਆ ਦੇ ਝਮ ਦੀ ਹੀਜ਼ ਹੈ, ਰਣਕੀ ਜਾ ਉਏ ਮੀਟਆਈ ਕਰਵਾ ਦਿਉ ਕਿ ਜਿਉਣ ਦੀ ਮਾਸੂਬ ਠਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਤੋਂ ਰੋਮੰਜਾ ਨੇ ਨਾਣ 'ਚ ਵੜਦਿਆਂ ਹੀ ਤਾੜੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਤੋਂ ਕਿਹਾ,

ਸ਼ੱਲ ਵ ਮਤਿਆ ਸਾਹਿਆ ਨਾਣਦਾਰਾ ਵ ਇਕ ਭਾਸ਼ਤ ਨੇ ਫ਼ਤਨ ਲਈ। ਇਕ ਬਸ਼ਹਾਰਾ ਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੋਨਾ ਦ 'ਤਸਮਾ ਇਹ ਤੂ ਕਹਿਨੇ ਏ ਤੀ। ਲਗਦੀ ਏ ਇਹ ਤੇਰੀ।"

> "ਵੇਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਭਾਬੀ ਹੈ ਇਹ ਮੇਗੈ।" "ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਗੁਨਾਰਗਾਰ ਦੀ …!"

ਜਾਲ ਕਟੇ ਕੇ, ਵੇ ਜ਼ਿਲਿੰਗ ਨੂੰ ਜਨਾਰਗਾਰ ਗੁਣਾ ਸਾਰ ਲਈ ਏ ਰਾਹਰ ਕਈ ਘੱਟੇ ਜਨਾਰਗਾਰ ਨਹੀਂ ਵੇ ਜੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਤਰਨਾ ਏ ਜਾਂ ਰਗਰ ਨੂੰ ਕਰ ਬਹੁਦਾ ਲੜ੍ਹ ਰੁਸ਼ਿਆ ਦੇ ਇਹਨ ਲਗਾ ਦਾ ਵੇ ਜ਼ ਉਤ੍ਹਾਂ ਅਦਰ ਕਰਦਗਾ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ ਜ਼ਿਲਿਆ ਵੀ ਦਸਮਣੀ ਭੋਲ ਕੇ ਕੁਸ਼ ਦਿਨ ਭਾਮ ਦੀਆਂ ਜਲਵਾਂ ਹੋਣ ਕੁਸ਼ ਤਿਹੁ ਸੰਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲੇ ਲਵੇਂ ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਹੁਢੀ ਜਦ ਤੁਹੀ ਬਦੂਤ ਦਾ ਮੂਹ ਜ਼ਿਲਿਆ ਕੁਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਸਦਾ ਲਈ ਤਰ ਵਲ ਕਿਠ ਹੋ ਜਾਵਗੀ ਤੋਂ ਗੁਸ਼ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਚੁੱਲ ਭਾਬੀ ਚੁਲੀਏ ' ਕਰੀਆਂ ਦੇ ਜਾਣ ਮਗਤ ਹੋਣਕੀ ਕਹਿਦਾ ਜਨਾਬ ਕਰੀਆਂ ਕਾਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਸਹੁਣੀ ਪਾ ਗਈਆਂ। ਹ ਤਾਂ ਭਗਰ ਵੀ ਗਣਾਰਗਾਰ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਬਾਕਸ ਦਰ ਭਗਰ ਨੂੰ ਹੀ ਅਦਰ ਕਰ ਦਈਏ ਅ ਕਰਨ ਨਾਲ ਭਗਰ ਵੀ ਬਾਰਆ ਗੁਤ ਬਾਲ ਹੁ ਸਕਦਾ ਏ ਏਸ਼ ਬੁਹਾਨ ਜ਼ਿਵੇਂਟਾ ਵੀ ਕਦ ਨਾਣ ਆ ਵੜ ਤੇ ਆਪਾਂ ਫੜ ਲਈਏ।

ਕਿਉਂ ਠਾਣ ਦੀਆਂ ਕੁਧਾ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਚਾਂਗੀਆਂ ਦੀ ਲਗਦੀਆਂ ਜੋ ਬੋਹ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਨਾ ਏ।"

ਪਾਰ ਜ਼ਿਉਣਾ ਵੀ ਬਨ ਵਿਚ ਭਾਖ਼ੀ ਸਭ ਵਿਚ ਤੁਬਿਆ ਬੋਨਾ ਸੀ ਤ ਚਾਣ ਚੁਕ ਹਾਂ ਬੁੱਲਆਂ ਦਾਰੂ ਦੀ ਗੁਆਸੀ ਬਣਾ ਯਾਰ `

ਸਤਦਾਰਾ ਅੱਜ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸਾਹਿਆਂ ਦਾ ਈ ਜੀ ਕਰਦਾ ੲ '

"ਪਰ ਅਜੇ ਉਹ ਗਲਾਸ਼ੀ ਟਰਰਾਵ ਜੀਹਨ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਨੀ। ਚੁਤਰਾ ਬਹਿਰਾ ਸਰਵਾਰਾ ਜਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਏ ਤੋਂ ਸਾਭੇ ਸਾਤੇ ਰੁਬਦ ਆ ਤਰ ਉੱਤੇ ਦੀ ਵਾਰਨ ਲਈ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ਜਲਾਸ਼ੀਆ ਚੁਤਾ ਲਈਆਂ ਤਾਂ ਜਿਥੇਣ ਨੇ ਫੋਰ ਨਾਲ ਸ ਰਿਆ ਸ਼ਹੇਰ ਇਕ ਲਕੀਰ ਪਿੰਚ ਦਿੱਸ਼ ਤੋਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਲੋਟ ਵਲੀ ਅੱਜ ਆਹੇ ਲਗੀਤ ਉਹੀ ਨੀਪੀ ਜੀਹਨੂ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ਨੀ।"

ਹਤਰਾ ਕਵਿਦਾ ਮਰਦਾਰਾ ਇਹ ਹੁਸ ਡਗਵ ਜ ਕਵਾਨੂੰ ਦਈ ਜਾਨਾ ਦ ਜ ਨਹੀਂ ਯਹੰਨ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਦੂਜ ਦ ਨਾਲੀ ਜਾਰ ਹ ਵਿਖਾ ਦਾ। ਤੁ ਇਹ ਦੂਸਰ ਜ ਬਦੂ ਵਾਂ ਭਾਵ ਲਈਆਂ ਤਾਂ ਜ਼ਿਲਿੰਗ ਨੂੰ ਹੰਸ਼ ਕ ਕਿਹਾ ਜਿੰਦ ਮੁੱਤਾ ਹੁੰਸੇ ਜਾਨਾ। ਇਸ ਟੂਡ ਲਈ ਜਾਂ ਡੱਲਾ ਚੰਜਰਾ ਈ ਬਹੁਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਆਤਦਾ ਜਾਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਲਈ ਜਾਂ ਡੱਲਾ ਚੰਜਰਾ ਈ ਬਹੁਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਆਤਦਾ ਜਾਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਲਈ ਜਾਂ ਡੱਲਾ ਚੰਜਰਾ ਈ ਬਹੁਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਆਤਦਾ

ਜਦਾਰ ਪਿੰਡ ਹੋ ਵੱਡਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿਪੋਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਖਰਾਰਿਆ ਰੂਮਾ ਹੋ ਜ਼ਕੜਾ ਫਰ ਵਾ ਕਹੀ ਜਨ ਨੇ ਲਲਧਾਰ ਕੋ ਨੀ ਮਾਗਿਆ ਆ ਗਿਆ ਜ਼ਿਸ਼੍ਰੇਣਾ ਤਰਾ ਜਣੇਈਆਂ ਤਗਰ ਵਿਚਿੜ੍ਹੇਣ ਦਾ ਲਾਖਕਾਰਾ ਸ਼ਣ ਕੇ ਘੜੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੂਜਾ ਲਈ ਤੇ ਘਰ ਵਰਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵ ਹਾਸਿੰਦੀ ਗਲੀਆਂ ਚਲਕਾਆਂ ਸਭ ਹੋ ਗ਼ਮੀਆਂ ਭਗਰ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬਦਮਾਸ਼ ਤਾਂ ਵਰਾਭ ਦੇ ਬਮਲ ਦੀ ਵਿਰੇ ਹੋ ਗੁਲੀਆਂ ਚੁਕਾ ਹੋਰ ਸੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਵਿਆਂ ਤੋਂ ਹੋਰਗਾ ਦਰਵਾਜ਼ ਦੀ ਉਹ ਵਿਚ ਬਦਮਾਸ਼ ਜਦਾ ਬਮਲ ਦੀ ਉਹ 'ਚ ਦੂਜ ਪਾਸ ਦਾਦ ਚੰਤਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਜ਼ਾਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਜ਼ਿਵਿਆਂ ਤੇ ਭੂਗਰ ਦੀ ਗਈਵਲ ਤੋਂ 'ਨੁਸਾਣਾ ਮਾਰਕ ਗਈਫਲ ਹੁੰਬ ਗਿਜ਼ਾ ਜਿਵੇਂ ਤੋਂ ਤੱਜ ਕੇ ਜਾ ਭਗਰ ਦੇ ਫਾਈਵਲ ਤੋਂ 'ਨੁਸਾਣਾ ਮਾਰਕ ਗਈਫਲ ਹੁੰਬ ਗਿਜ਼ਾ ਹੀ ਜ਼ਿਵਿਆਂ ਤੋਂ ਲਗਰ ਜਾਂ ਭਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤੋਂ ਫੁੱਪੜ ਵਿਚ ਜਾਂ ਪਹਿਰ ਹੋਵਤਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਫਾਰੂ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦ ਜਾ ਜਿਉਣ ਨੇ ਡਗਰ ਨੂੰ 'ਸਬੀ ਮਾਰ ਕੇ ਚੁੱਕ ਮੂਟ ਲਿਆ ਡੁਸ਼ਤ ਕਾਵ ਕਮਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਰ ਜ਼ਿਊਣ ਦੇ ਘੁਸ਼ਣ ਬਾਲ ਜ਼ਿਉਣ ਦੇ ਜਿਹਣ ਸਿੰਦੀ ਆ ਭਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਛਲਣੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਵਾਰ ਵਾਰੇ ਯਾਰ ਸਾਰ ਮਾਤ ਕੇ ਪੁਝਾਵਟ ਕਰਾਂ ਦੀ ਫਿਲ ਤੋਂ ਵਾੜੇ ਕਤਨ ਦੇ ਮਿਸਟਿਆ ਨੇ ਫ਼ਗਰ ਦੀ ਆਦਮ ਤੋਂ ਸਤੀਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿਦਾਲ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜ਼ਿਊਣ ਨੇ ਫ਼ਬਰ ਸੀ ਤਿੰਡ ਤੋਂ ਫ਼ੈਰ ਬਰਕ, ਲਾਕੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਤੋਂ ਦਸੀ ਮੁੱਧ ਵਿਚ 'ਚ ਫ਼ਗਤ ਨੇ ਮਰਦ ਮਰਦ ਨੇ 'ਗੜਾ ਮੈਂ ਤਾਵਾਰਤਾਰ ਕਿਸ਼ਵ ਮੌਜੂ ਮੁਆਫ ਕਰੀ ਤੋਂ ਭਾਣ ਛੱਡ ਦਿੱਟ

> ਜੱਟ ਚਾਭਲਿਆ ਲਟ ਨਾ ਆਵੇ ਹਿੱਕ ਵਿਚ ਬੀਜੇ ਗਲੀਆਂ।

ਡੋਗਰ ਮਾਰਿਆ ਢਾਬ ਸੀ ਸੁੱਕੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਤਰ ਕਰਤੀ।

ਜ਼ਿਊਣ ਨੇ ਚਤਤੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਅਜ਼ ਵੀ ਵੜਾਦਾਰ ਮਿਤਤ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਾਮ ਅਡੇ ਨੂੰ ਤੁਸੇ ਦੁਲਿਆ ਤਾਂ ਮਾਂ ਤੈਣਾ ਵਦੀ ਦੇ ਦੁਤੁਬਾਤ ਵਿਚ ਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ੋਟ ਦਣ ਜੇ ਫਤਰ ਦੀ ਸੂੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ।

'ਸਰਦ ਹਾਂ ਚੁਹ ਚੁਪ ਤੇ ਪੁਲਿਸ਼ ਹੁਣੀ ਈ, ਹੁਣਿਆਗੇ ਵਾਲ ਜਾਇਓ ਜਾਣੀਰਆਂ ਪੁਲਿਸ ਜ਼ਿਲਿਆ ਤਾਲ ਤੇ ਜ਼ਿਲਿਆ ਸਾਂਧ ਦੇ ਭੂਸ ਵਿਚ ਹਊਗਾਂ। ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ।''

ਪਤ ਸਤਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਤੋਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਦੇ ਅਤਾ ਵੀ ਕਰ ਮਗਰ ਸਗਰ ਹੀ ਆਦ ਮਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ।

ਤੁਸਤੀ ਵੀ ਰਦੀ ਕਤਲਾਦਾ ਆ ਸਾਈ ਸੀ ਤੁਖਿਸ ਦੂ ਤੁਦੀ ਭੂਦੀ ਦ ਕੁਣੀ ਜ਼ਿਕੇਟ ਦੇ ਬੁਲ ਵੀ ਤੁਰਤ ਸੀ।

> ਜਦਾਂ ਵੇਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਤਾ ਕਜੀਆ ਜਿਉਣਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਚੱਲਿਆ।

> ਜਿਉਣ ਮੌੜ ਨੂੰ ਭਾਲਦਾ ਠਾਣਾ ਜਿਉਣ ਭੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸਾਧ ਦਾ।

ਜ਼ਿਦਾ ਸਭ ਜ਼ਿਲ ਹਨ ਹਨ ਹਨਤ ਹਨ ਵਧਤੀ ਜ ਠਾਣਵਾਰ ਹੈ। ਰਹਿਰਾਲੇ: 'ਨਾਣਦਾਰ ਕਹਿਦਾ ਭਰਜਾਈ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਦਾ ਚੁਪਾ ਚੁੱਖਾਂ ਛਾਣਦੂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਸ਼ਾਣ ਨੇ ਮਿਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਕ ਛੜੇ,''

ਤੁਸ਼ਤੀ ਕਹਿੰਦੀ "ਵੱਕੀ ਲੈਣਾ ਏਂ ਮਾਤਾ ਨੈਣਾ ਦਵੀ ਤੋਂ ਸ਼ਿਆ ਏ ਸਾਧ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ।"

ਠਾਣਵਾਰ ਨ ਵੀ ਠਾਣ ਜਾ ਕ ਨੈਵਾ ਮਾਈ ਦ ਜਾਣ ਦੀ ਕਾਤਵਾਈ ਪਾਈ ਨਾਲ ਲਈ ਕੁਝ ਸਿਹਾਰੀ ਤੋਂ ਮਾਂ ਨੌਵਾ ਦਵੀ ਦੇ ਮੰਦਰਾਂ ਤੂੰ ਚੋਲ ਪਏ

> ਸੂਹ ਲੱਗਗੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਮਗਰੋ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਗਾਰਦਾਂ।

ਦਿਤਾ। ਇਕ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਮਹਬਤਾ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ ਹੈ। ਅਨਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸ਼ੇਸ਼ਾ ਭਾਰੂ ਫੁਰ ਜਿਸਿਆਂ ਫ਼ਾੜ੍ਹ ਫੁਣ ਬਰਕ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ਼ਚਿਆਂ ਕਿ ਜਾਂਕਿਫਰ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਬਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਆ ਜਾਂਦਾਨ ਸਿੰਘ ਵੀ ਭਾੜ੍ਹ ਰਹਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗਹਾਂ ਤੋਂ ਈ ਨਾ ਚਲ ਹਵਾਂ ਜੋ ਅੰ ਹੈ ਜਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਂਡੀ ਕੜੀ ਦਾ ਕੀ ਬਣੂ ਗਾ ਬਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਵੀ ਹੈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਉਪਰ ਚਾਦਰ ਪਾਂ ਲਵੇਗਾਂ। ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹਰ ਬਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

> ਅਖੇ:- ਗਲਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਦੇ ਉਠਣ ਮਰੱੜ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਲੈ ਲਾਂ ਮੁੱਕੀਆਂ।

• ਦਾ ਛਟ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਹਵਾ ਲਗਿਆ ਤਾਂ ਅਖ ਬਹਿ ਗਿਆ ਕਾਲਜਾ ਫੜਕੇ ਵਿਛੜੇ ਵਾਨਾ ਦਰਦ ਬੁਰਾ।

ਛਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਉਣ ਕੇ ਪਾਖਤਾ, ਮਦ ਟੇਜ਼ੀ ਦੁਣਾਲੀ ਤੋਂ ਜਜ ਦੇ ਮਗਤੀ ਪਿੰਡ ਗਜ ਨੂੰ ਚੱਕਣ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਬਾਵੇ ਨਾਲ ਜੱਲਾ ਕਰ 'ਸਾਈ ਅੱਜ '' 'ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਮਰਾ ਦੇ ਅੱਲ ਉਗਾਣਾ ਦੇ ਤਾਂ ਅਜੇ ਅਨੇ ਹੁੰਡਾਣ ਵਾਲੀ ਵੀ ਚੱਕ ਲਿਆ ਸਣ ਘਿਉ ਚਾਰਦਦਾ ਛਟ ਨੇ ਬੜਾ ਗਜ ਦੇ ਘੜ ਦੀ ਬਾਰਤੀ ਵਧ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਤੋਂ ਕੋਲ ਤੋਂ ਚੁੜ ਗਿਆ। ਇਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾ ਗਾਹੀ ਗਾ ਵਾਲੀ ਗਲ ਵਾੜਾ ਗਜ ਵੀ ਜਿਸ ਕੰਮ ਕਲ ਤੋਂ ਚੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਾ ਗਜ ਨੇ ਘਰਿਚਾਣ ਲਿਆ ਤੀ ਕਹਿਣ ਲਗੀ।

ਂ ਹੁਣ ਕੀ ਲੈਣ ਆਇਆ ਦੂ ਚੁਦਤਿਆ ਜਦ ਬਾਦੀ ਬੀਤ ਗਈ, ਜੇ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸਭਰਾ ਭੀਜ਼ਆ ਸੀ ਜਦ ਤੋਂ ਦਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੇਨੂ ਤਾਂ ਬਾਬੁਲ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੇ ਸਦਕੇ ਹੋਦੀ ਧੋਦੀ ਨੂੰ ਡੋਲੀ ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਹੀ ਘਿਆ।"

"ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਮੈਂ ਬੌਤਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੋਢੇ ਬੈਦੂਕ ਏ ਮੂਹਰੇ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਏ, ਚੱਲ ਭੱਜ ਚੱਲੀਏ।

ਨਹੀਂ।"

"ਸੱਜਣਾ ਹੁਣ ਮੌਰਾ ਵਿਆਹ ਹੈ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ।"

"ਹੀਰ ਤੇ ਸੋਹਣੀ ਦਾ ਵੀ ਵਿਆਹ ਹੋ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਨੀ ਵਿਆਹ ਪਿਛੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ।"

"ਉਹ ਕਮਲੀਆਂ ਸੀ, ਹਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬਾ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ⊩

> ਅਖੇ – ਹੀਰ ਸੋਹਣੀ ਨੇ ਸੀ ਕਮਲ ਕਮਾਇਆ ਸਹਿਬਾਂ ਜੱਟੀ ਬਣ ਕੁੜੀਏ।"

"ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਕਾ ਏ ਗੋਜੇ ਆਖੇ ਲੱਗ ਤੇ ਆ ਭੱਜ ਚੱਲੀਏ।"

"ਨਹੀਂ ਸੱਜਣਾ ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕਤ ਬਣ ਚੁਕੀ ਆਂ। ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭੱਜਣਾ ਮੇਰੇ ਵਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਚੁੱਧ ਕਰਕੇ ਆਇਆਂ ਹੈ ਓਵੇ ਹੀ ਚੁੱਧ ਕਰਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਹ।" ਤੇ ਛੋਟਾ ਭਾਰੀ ਮਨ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਆਇਆ।

> ਅਖੇ:- ਰੂਹ ਤੇਗੇ ਹੈ ਮੁਲਾਹਜ਼ੇਦਾਰਾ ਬੁੱਤ ਹੁਣ ਮੌਤ ਸਾਂਚਲੁ।

ਜਿਉਣਾ ਵੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮਗਰੇ ਦੂਸਰੇ ਡਾਕੂ ਵੀ ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵੀ। ਜਿਉਣਾ ਮਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾ 'ਚ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਜਦ ਭਵਨਾਂ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ "ਜੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਜਿਉਣਿਆਂ।" ਜਿਉਣ ਨੇ ਚਤੁਝਾਈ ਨਾਲ ਆਸ ਪਾਸ ਵੀਖਆ ਤਾਂ ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ "ਜਿਉਣਿਆਂ ਚਤਰਾਈ ਦੀ ਲੜ ਨਹੀਂ ਮੇਂ ਤੈਨੂੰ ਸਾਧ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ਹੈ।"

> ਪੁਲਿਸ ਘੋਰਲੀ ਪਹਾੜੀ ਸਾਗੇ ਮੰਦਰਾਂ 'ਚ ਘੋਰਾ ਪੈ ਗਿਆ।

"ਚੰਗਾ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਖੂਨ ਖ਼ਰਾਬੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ।"

"ਮੂਰਖਾ ਮਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ 'ਚੋਂ ਮਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਜੇ ਮੰਗਣਾ ਏ ।" ਜਿਊਣੇ ਨੇ ਮਾਂ

ਨੂੰ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਾਂ ਸੱਚ ਦੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰਾਂ 'ਚੋਂ ਨਾ ਫੜਿਆ ਜਾਵਾਂ ਕੋਈ ਰਾਹ ਵਿਖਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਏਥੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਜਾਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਜਿਉਣੇ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ਥਾਣੀ ਹੋਗੀ ਕਿ ਭਵਨਾ ਦੇ ਪਿਛਾ ਦੀ ਛਾਲ ਮਾਰ ਭਗਤਾ, ਤੇ ਉਤਾਂਹ ਨਾ ਵੇਖੀਂ।

ਜਿਉਣੇ ਦਿਲ 'ਚ ਧਿਆਇਆ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਉਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਤੀ।

ਜਿਉਣ ਨੇ ਭਵਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਮੀਲ ਮੀਲ ਬਲੇ ਆ ਡਿੱਗਿਆ। ਮਾਂ ਦੇ ਬਲ ਕੇ ਉਤਾਂਹ ਨਾ ਵੇਖੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਤੇ ਉਤਾਂਹ ਝਾਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਭਵਨ ਆਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਦਿਸੇ। ਤੇ ਮਨ 'ਚ ਹੰਕਾਰ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਂ ਤਾਂ ਬੜਾ ਬਹਾਦਰ ਹਾਂ ਐਨ ਉੱਚ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਵੀ ਬਚ ਗਿਆ। ਬੱਸ ਫੋਰ ਕੀ ਸੀ ਇਕ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕੀ ਤੇ ਜਿਉਣਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਤਾੜ ਤਾੜ ਗਲੀਆਂ ਚਲੀਆਂ ਜੋ ਜਿਉਣ ਦੇ ਲੱਗੀਆਂ ਕਿ ਜਿਉਣਾ ਪਹਿਚਾਣ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ। ਲੱਭਦੀ ਲੱਭਦੀ ਗਾਮ ਵੀ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਤੇ ਆ ਕੇ ਜਿਉਣ ਦੀ ਬੰਦੂਕ ਚੁੱਕ ਕੇ ਠਾਣਦਾਰ ਵੱਲ ਤਾਣ ਲਈ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਠਾਣਦਾਰਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾਂ ਕਿ ਬੰਦੂਕ ਮੇਂ ਚੁੱਕਾਗੀ। ਜਿਉਣਾ ਅਜੇ ਸ਼ਹਿਕਦਾ ਸੀ, ਕਹਿਦਾ 'ਨਹੀਂ ਗਾਮ, ਠਾਣਦਾਰ ਤੇਫਾ ਗਨਾਹਰਾਰ ਨਹੀਂ।' ਗਾਮ ਦੇ ਹੱਥ ਬੰਦੂਕ ਡਿੱਗ ਪਈ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਜਿਉਣ ਨੂੰ ਗਦ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ ਚੰਦਰਿਆ ਕੱਲਾ ਈ ਐਡੀ ਦਰ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਆ ਗਿਆਂ ਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰਾ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਮੇਰੀ ਝੌਲੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਚਕੀ ਆਈ ਤੇ ਪਾਣ ਪੰਖਰੂ ਉੱਡ ਗਏ ਤੇ ਠਾਣਦਾਰ ਨੇ ਹੋਣ ਲਾਹ ਕੇ ਗੁਰਿਆ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ।

> ਨਹੀਓ ਲੱਭਣੇ ਲਾਲ ਗੁਆਚ ਮਿੱਟੀ ਨਾ ਫਰਲ ਜੋਗੀਆ

ਹੈੱਡ ਬਾਡੀ ਦੀ ਸਨਾਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਡਮਾ ਨੂੰ ਬੁਨਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਡਾਕ ਨਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਂ ਪਰ ਜਿਉਣੇ ਦੇ ਫਿਸੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੇਸ਼ਮਾ ਵਿਚ ਉਹ ਵੀ ਨਾ 'ਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਡੁਬਡੁਬਾਈਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲੈ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ।

> ਜਿਊਣਾ ਜਿਉਂਦਾ ਨਾ ਪੁਲਿਸ ਹੱਥ ਆਇਆ ਮਰੇ ਵੇਂ ਨੂੰ ਲੈਂਗੇ ਚੁੱਕ ਕੇ

ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆ ਨੇ ਜਿਉਣ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਖਾਨਾਪੁਰਤੀ ਕਰਨ ਲਈ

ਜਿਉਣੇ ਦੀ ਭੈਂਡ ਥਾਡੀ ਲਿਜਾ ਕੇ ਜੀਂਦ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਖਾਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

> ਪੂਰੀ ਵਾਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਮਰੇ ਵੇ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ੀ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ।

ਕਿਸਨਾ ਵੀ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਏਥੇ ਆ ਕੇ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸ਼ਨੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੀਮ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਲੀ ਹ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਂ ਨੌਣਾ ਦੇਵੀ ਉਹ ਥਾਂ ਵੇਖਣ ਵੀ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਜਿਉਣ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੱਡੇ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਮੜ ਪਿੰਡ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਬਾਕੀ ਜਿੱਥੇ ਜਿਉਣ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਪਾਣ ਤਿਆਗੇ ਸੀ ਓਥੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਮਾਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਪੱਥਰ, ਕਿਸ਼ਨਾ, ਭੋਗਰ ਤੇ ਜਿਉਣੇ ਦੀਆਂ ਪਿੰਡੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ।

> ਜਿਉਣਾ ਮੌੜ ਨੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣ ਜਾਣਾ ਘਰ ਘਰ ਪੁੱਤ ਜੰਮਣੇ।

> > -ภาพร-

ਵੇਦ ਵਿਪਟੀ ਵੇਦ ਮਿਤਲ

ISTAR BOOKS PVT. LTD.

AK

andigarh: 26-27 Top Floor, Sector 34A .: +91-172-5077427, 5077428, 5089761

ail: unistarbooks@gmail.com

dhiana : Punjabi Bhawan · +9198154 71219

